תורה נבֿיאים וכתובֿים

תרגום ייִדיש פֿון יהואש

שְׁמוּאֵל א

א 1 עס איז געווען אַ מאַן פֿון רמתים-צופֿים, פֿון דעם געבערג פֿון
אפֿרים, וואָס זײַן נאָמען איז געווען אלקנה, דער זון פֿון ירוחם,
דעם זון פֿון אליהוא, דעם זון פֿון תּחו, דעם זון פֿון צופֿן, אַן
אפֿרַיִמער. 2 און ער האָט געהאַט צוויי ווײַבער: דער נאָמען פֿון
איינער איז געווען חנה, און דער נאָמען פֿון דער צווייטער פּנינה; און
פּנינה האָט געהאַט קינדער, און חנה האָט קיין קינדער ניט געהאַט.
3 און יענער מאַן פֿלעגט פֿון יאָר צו יאָר אַרויפֿגיין פֿון זײַן שטאָט,
זיך צו בוקן און צו שלאַכטן צו גאָט פֿון צבֿאות אין שילו. און עליס
צוויי זין, חפֿני און פּינחס, זײַנען דאָרטן געווען כּהנים צו גאָט. 4 און
ווי עס איז געווען דער טאָג, און אלקנה האָט געשלאַכט, אַזוי פֿלעגט
ער געבן זײַן ווײַב פּנינהן און אַלע אירע זין און אירע טעכטער
חלקים. 5 אָבער חנהן פֿלעגט ער געבן אַ טאָפּעלן חלק, וואָרום חנהן
האָט ער ליב געהאַט, נאָר גאָט האָט פֿאַרשלאָסן איר טראַכט. 6 און
די אַנדער ווײַב האָט זי ערגערן געערגערט, כּדי זי צו דערצערענען,
ווײַל גאָט האָט פֿאַרשלאָסן איר טראַכט. 7 און ווי ער פֿלעגט אַזוי
טאָן יאָר אין יאָר, ווען זי איז אַרויפֿגעגאַנגען אין הויז פֿון גאָט, אַזוי
פֿלעגט יענע זי ערגערן; און זי האָט געוויינט, און פֿלעגט ניט עסן. 8
האָט אלקנה איר מאַן געזאָגט צו איר: חנה, פֿאַר וואָס וויינסטו? און
פֿאַר וואָס עסטו ניט? און פֿאַר וואָס איז דײַן האַרץ פֿאַראומערט?
בין איך דיר ניט בעסער פֿון צען קינדער?

9 איז חנה אויפֿגעשטאַנען נאָכן עסן אין שילו און נאָכן טרינקען –
און עלי דער כּהן איז געזעסן אויף אַ שטול בײַ דעם בײַשטידל פֿון
גאָטס טעמפּל. 10 און ווי זי איז געווען אין אַ ביטער געמיט, אַזוי
האָט זי מתפּלל געווען צו גאָט, און האָט שטאַרק געוויינט. 11 און זי
האָט אַ נדר געטאָן, און האָט געזאָגט: גאָט פֿון צבֿאות, אויב זען

ווערסטו זען די פּײַן פֿון דײַן דינסט, און וועסט דאַכטן אָן מיר, און ניט
פֿאַרגעסן אָן דײַן דינסט, און וועסט שענקען דײַן דינסט אַ קינד אַ
זכר, וועל איך אים אָפּגעבן צו גאָט אויף אַלע טעג פֿון זײַן לעבן, און
אַ שערמעסער וועט ניט אַרויפֿקומען אויף זײַן קאָפּ.

12 און עס איז געווען, ווי זי האָט לאַנג מתפּלל געווען פֿאַר גאָט, אַזוי
האָט עלי אויפֿגעפּאַסט איר מויל. 13 וואָרום חנה, זי האָט גערעדט
אין איר האַרצן; בלויז אירע ליפּן האָבן זיך געשאָקלט, אָבער איר
קָול האָט זיך ניט געהערט; און עלי האָט זי גערעכנט פֿאַר אַ
שיכּורער. 14 האָט עלי געזאָגט צו איר: ביז וואַנען וועסטו זײַן שכּור?
טו אָפּ דײַן ווײַן פֿון זיך. 15 האָט חנה געענטפֿערט און האָט געזאָגט:
ניין, מײַן האַר, אַ פֿרוי מיט אַ שווער געמיט בין איך, און ווײַן און
שטאַרק געטראַנק האָב איך ניט געטרונקען, נייַערט איך האָב
אויסגעגאָסן מײַן זעל פֿאַר גאָט. 16 זאָלסט ניט האַלטן דײַן דינסט
פֿאַר אַ נידער-טרעכטיקער פֿרוי, וואָרום פֿון מײַן גרויס קלאָג און מײַן
ערגערניש האָב איך גערעדט ביז אַהער. 17 האָט זיך אָפּגערופֿן עלי
און האָט געזאָגט: גיי לשלום, און דער גאָט פֿון ישׂראל זאָל שענקען
דײַן בקשה וואָס דו האָסט געבעטן פֿון אים. 18 האָט זי געזאָגט: זאָל
דײַן דינסט געפֿינען לײַטזעליקייט אין דײַנע אויגן.

און די פֿרוי איז געגאַנגען אויף איר וועג. און זי האָט געגעסן, און
האָט געקריגן אַן אַנדער פּנים. 19 און אין דער פֿרי האָבן זיי זיך
געפֿעדערט, און זיי האָבן זיך געבוקט פֿאַר גאָט, און האָבן זיך
אומגעקערט, און זײַנען געקומען אין זייער הויז קיין רמה. און
אלקנה האָט דערקענט זײַן ווײַב חנהן; און גאָט האָט אָן איר
געדאַכט. 20 און עס איז געווען נאָכן אומדריי פֿון די טעג. האָט חנה
אויסגעטראָגן און האָט געבאָרן אַ זון; און זי האָט גערופֿן זײַן נאָמען
שמואל, ווײַל: "פֿון גאָט האָב איך אים אויסגעבעטן."

21 און דער מאַן אלקנה מיט זײַן גאַנצן הויזגעזינט איז
אַרויפֿגעגאַנגען צו שלאַכטן פֿאַר גאָט דאָס שלאַכטאָפּפֿער פֿון יאָר,
און זײַן נדר. 22 אָבער חנה איז ניט אַרויפֿגעגאַנגען. וואָרום זי האָט
געזאָגט צו איר מאַן: ביז דער ייִנגל וועט אַנטווײנט ווערן; דענצמאָל
וועל איך אים ברענגען און ער וועט זיך ווײַזן פֿאַר גאָט, און וועט
דאָרטן בלײַבן אויף שטענדיק. 23 האָט אלקנה איר מאַן געזאָגט צו
איר: טו וואָס איז גוט אין דײַנע אויגן; בלײַב ביז דו וועסט אים

אַנטווײנען. זאָל נאָר גאָט מקיים זײַן זײַן וואָרט. איז די פֿרוי געבליבן;
און זי האָט געזויגן איר קינד ביז זי האָט אים אַנטווײנט.

24 און אַז זי האָט אים אַנטווײנט, האָט זי אים אַרויפֿגעבראַכט מיט
זיך מיט דרײַ אָקסן, און איין אֵיפֿה מעל, און אַ לאָגל ווײַן; און זי
האָט אים געבראַכט אין הויז פֿון גאָט אין שילו, און דער ייִנגל איז
געווען יונג. 25 און זיי האָבן געשאָכטן דעם אָקס, און האָבן
געבראַכט דעם ייִנגל צו עלין. 26 און זי האָט געזאָגט: איך בעט דיך,
מײַן האַר, אַזוי ווי דײַן זעל לעבט, מײַן האַר, איך בין די פֿרוי וואָס
איז דאָ געשטאַנען לעבן דיר, מתפּלל צו זײַן צו גאָט. 27 אויף דעם
דאָזיקן ייִנגל האָב איך מתפּלל געווען, און גאָט האָט מיר געשאָנקען
מײַן בקשה וואָס איך האָב געבעטן פֿון אים. 28 און אויך איך האָב
אים געליִען צו גאָט; אַלע טעג וואָס ער לעבט איז ער געליִען צו
גאָט. און ער האָט זיך דאָרטן געבוקט צו גאָט.

ב

1 און חנה האָט מתפּלל געווען, און האָט געזאָגט:
מײַן האַרץ איז לוסטיק דורך גאָט,
מײַן האָרן איז דערהויבן דורך גאָט;
מײַן מויל איז ברייט אַקעגן מײַנע פֿײַנט,
וואָרום איך פֿריי זיך מיט דײַן הילף.
2 ניטאָ אַ הייליקער ווי יהוה,
וואָרום חוץ דיר איז ניטאָ;
און ניטאָ אַ פֿעלדז ווי אונדזער גאָט.
3 ניט מערן זאָלט איר הויכהאָפֿערדיקע רייד,
ניט אַרויס זאָל פֿאַרשײַטס פֿון אײַער מויל.
וואָרום אַ גאָט פֿון וויסן איז יהוה,
און פֿון אים ווערן מעשׂים געוויגן.
4 דער בויגן פֿון גיבורים ווערט צעבראָכן.
און געשטרויכלטע גורטן אָן קראַפֿט.
5 זאַטע פֿאַרדינגען זיך אום ברויט,
און הונגעריקע רוען אָפּ;
בעת די עקרה געבערט זיבן,
ווערט די רײַכע אין קינדער פֿאַרוועלקט.
6 גאָט טייט און גאָט מאַכט לעבעדיק,

ער מאַכט נידערן אין גרוב און ברענגט אויף.
7 גאָט מאַכט אָרעם און מאַכט רײַך,
ער דערנידערט און דערהייבט.
8 ער ריכט אויף פֿון שטויב דעם אָרעמאַן.
פֿון מיסט הייבט ער אויף דעם אבֿיון,
זיי צו זעצן מיט פֿירשטן,
און אַ טראָן פֿון כּבֿוד מאַכט ער זיי אַרבן;
וואָרום גאָטס זיינען די גרונטפֿעסטן פֿון דער ערד.
און ער האָט אויף זיי די וועלט געשטעלט.
9 די פֿיס פֿון זײַנע פֿרומע באַהיט ער,
און רשעים ווערן אין חושך פֿאַרשניטן;
וואָרום ניט מיט כּוח איז אַ מענטש שטאַרק.
10 די וואָס קריגן אויף גאָט ווערן צעבראָכן;
ער דונערט אין הימל אויף זיי;
גאָט משפּט די עקן פֿון דער ערד,
און גיט מאַכט צו זײַן מלך,
און דערהייבט דעם האָרן פֿון זײַן געזאַלבטן.

11 און אלקנה איז אַוועק קיין רמה צו זײַן הויז. און דער ייִנגל האָט
געדינט גאָט לעבן עלי דעם כּהן.

12 און עליס זין זײַנען געווען נידערטרעכטיקע יונגען, זיי האָבן ניט
געוואָלט וויסן פֿון גאָט. 13 און דער שטייגער פֿון די כּהנים מיטן
פֿאָלק איז געווען: ווער נאָר עמעצער עס האָט געשלאַכט אַ
שלאַכטאָפּפֿער, אַזוי פֿלעגט קומען דעם כּהנס יונג, ווי מע האָט
געקאָכט דאָס פֿלייש מיטן דרײַצייניקן גאָפּל אין זײַן האַנט. 14 און
פֿלעגט אַרײַנשטעכן אין בעקן אָדער אין פֿאַן אָדער אין קעסל אָדער
אין טאָפּ; וואָס נאָר דער גאָפּל האָט אַרויפֿגעבראַכט, האָט דער כּהן
צוגענומען דערמיט. אַזוי פֿלעגן זיי טאָן צו גאַנץ ישׂראל וואָס זײַנען
געקומען אַהין קיין שילו. 15 נאָך איידער מען האָט געדעמפּט דאָס
פֿעטס, פֿלעגט קומען דעם כּהנס יונג, און זאָגן צו דעם מאַן וואָס
האָט געשלאַכט: גיב פֿלייש צום בראָטן פֿאַרן כּהן, וואָרום ער וויל
ניט נעמען פֿון דיר געקאָכט פֿלייש, נײַערט רוי. 16 און אַז דער מאַן
האָט צו אים געזאָגט: דעמפּן זאָל מען אַקאָרשט דעמפּן דאָס פֿעטס,
און נעם דיר ווי דײַן האַרץ געלוסט, אַזוי פֿלעגט ער זאָגן: ניין, דווקא
איצט מוזטו געבן, אַניט נעם איך מיט געוואַלט. 17 און די זינד פֿון די

יונגען איז געווען זייער גרויס פֿאַר גאָט, וואָרום די מענטשן האָבן
מבֿזה געווען דעם קרבן פֿון גאָט.

18 און שמואל איז געווען אַ דינער פֿאַר גאָט, אַ ייִנגל אָנגעגורט אין
אַ ליינענעם אפֿוד. 19 און אַ קליין מאַנטעלע פֿלעגט אים זײַן מוטער
מאַכן, און אים אַרויפֿברענגען פֿון יאָר צו יאָר, ווען זי איז
אַרויפֿגעקומען מיט איר מאַן צו שלאַכטן דאָס שלאַכטאָפּפֿער פֿון
יאָר. 20 און עלי פֿלעגט בענטשן אלקנהן און זײַן ווײַב, און זאָגן: זאָל
דיר גאָט באַשערן זאָמען פֿון דער דאָזיקער ווײַב פֿאַר דער אַנטלײַונג
וואָס איז אַנטליִען געוואָרן צו גאָט. און זיי פֿלעגן גיין אַהיים. 21
האָט אויך גאָט געדאַכט אָן חנהן, און זי איז טראָגעדיק געוואָרן, און
זי האָט געבאָרן דרײַ זין און צוויי טעכטער. און דער ייִנגל שמואל
איז אויפֿגעוואַקסן בײַ גאָט.

22 און עלי איז געווען זייער אַלט; און ער האָט געהערט אַלץ וואָס
זײַנע זין טוען צו גאַנץ ישׂראל, און אַז זיי ליגן מיט די ווײַבער וואָס
זאַמלען זיך אײַן בײַם אײַנגאַנג פֿון אהל-מועד. 23 און ער האָט צו זיי
געזאָגט: פֿאַר וואָס טוט איר אַזעלכע זאַכן? וואָרום איך הער אײַערע
שלעכטע מעשׂים פֿון דעם דאָזיקן גאַנצן פֿאָלק. 24 ניט, זין מײַנע;
וואָרום ניט גוט איז די הערונג וואָס איך הער דאָס פֿאָלק פֿון גאָט
פֿאַרשפּרייטן. 25 אַז אַ מענטש זינדיקט קעגן אַ מענטשן, שטעלט זיך
אײַן פֿאַר אים בית-דין אָבער אַז אַ מענטש זינדיקט קעגן גאָט, ווער
וועט פֿאַר אים בעטן? אָבער זיי האָבן ניט צוגעהערט צו דעם קָול
פֿון זייער פֿאָטער; וואָרום גאָט האָט געוואָלט זיי טייטן.

26 און דער ייִנגל שמואל איז געוואָרן אַלץ גרעסער, און מער
ווילגעפֿעליק אי בײַ גאָט און אי בײַ לײַטן.

27 און אַ געטלעכער מאַן איז געקומען צו עלין, און האָט צו אים
געזאָגט: אַזוי האָט גאָט געזאָגט: איך האָב דאָך אַנטפּלעקן זיך
אַנטפּלעקט צו דײַן פֿאָטערס הויז בעת זיי זײַנען געווען אין מצרַיִם
אונטער דעם הויז פֿון פּרעהן, 28 און אים אויסדערווײלט פֿון אַלע
שבֿטים פֿון ישׂראל פֿאַר אַ כּהן צו מיר, אַרויפֿצוגיין אויף מײַן מזבח,
צו רייכערן ווײַרויך, צו טראָגן אַן אפֿוד פֿאַר מיר; און איך האָב
געגעבן דײַן פֿאָטערס הויז אַלע פֿײַעראָפּפֿער פֿון די קינדער פֿון
ישׂראל. 29 פֿאַר וואָס טרעט איר אויף מײַן שלאַכטאָפּפֿער און אויף

מײַן שפּײַזאָפּפּער װאָס איך האָב באַפֿוילן אין מײַן װוינונג, און
האַלטסט דײַנע זין אין מער כּבֿוד װי מיך, כּדי אײַך צו שטאָפּן מיטן
בעסטן פֿון יעטװעדער קרבן פֿון ישׂראל מײַן פֿאָלק? 30 דרום זאָגט
יהוה דער גאָט פֿון ישׂראל: זאָגן האָב איך געװעסט געזאָגט: דײַן הויז
און דײַן פֿאָטערס הויז װעלן אומגײן פֿאַר מיר אויף אײביק; אָבער
אַצונד, זאָגט גאָט, פֿאַרמיטן זאָל עס זײַן פֿאַר מיר; װאָרום די װאָס
גיבן מיר כּבֿוד, װעל איך געבן כּבֿוד, און די װאָס פֿאַראַכטן מיך, װעלן
גרינגגעשאַצט װערן. 31 זע, טעג קומען, און איך װעל אָפּהאַקן דײַן
אָרעם און דעם אָרעם פֿון דײַן פֿאָטערס הויז, אַז אַ זקן װעט ניט זײַן
אין דײַן הויז. 32 און װעסט קוקן װי אַ שׂונא פֿון מײַן װוינונג אויף
איטלעכן װאָס װעט גוטס טאָן ישׂראל; און אַ זקן װעט קײן מאָל ניט
זײַן אין דײַן הויז. 33 און ניט איטלעכן פֿון דיר װעל איך פֿאַרשנײַדן
פֿון לעבן מײַן מזבח, כּדי צו מאַכן אויסגײן דײַנע אויגן און
פֿאַרשמאַכטן דײַן זעל; און אַלע אויפֿגעװאַקסענע אין דײַן הויז װעלן
שטאַרבן יונגעלײַט. 34 און דאָס װעט דיר זײַן דער צײכן: װאָס װעט
קומען אויף דײַנע צװײ זין, אויף חפֿנין און פּינחסן – אין אײן טאָג
װעלן זײ בײדע שטאַרבן. 35 און איך װעל מיר אויפֿשטעלן אַ
געטרײַען כּהן װאָס װעט טאָן אַזױ װי אין מײַן האַרצן און אין מײַן
זעל; און איך װעל אים אויפֿבויען אַ זיכער הויז, און ער װעט אומגײן
פֿאַר מײַן געזאַלבטן אַלע טעג. 36 און עס װעט זײַן, איטלעכער װאָס
בלײַבט איבער אין דײַן הויז, װעט קומען זיך בוקן צו אים אום אַ
זילבערשטיק און אַ לעבל ברויט, און װעט זאָגן: נעם מיך צו, איך
בעט דיך, צו אײנער פֿון די כּהנות, צו עסן אַ שטיקל ברויט.

ג

1 און דער ייִנגל שמואל האָט געדינט גאָט לעבן עלין; און גאָטס
װאָרט איז געװען זעלטן אין יענע טעג. קײן אָפֿטע זעונג איז ניט
געװען. 2 און עס איז געװען אין יענע טעג, װען עלי איז געלעגן אויף
זײַן אָרט – און זײַנע אויגן האָבן אָנגעהויבן טונקל װערן; ער האָט
ניט געקענט זען – 3 און דאָס ליכט פֿון גאָט איז נאָך ניט געװען
אויסגעגאַנגען, און שמואל איז געלעגן אין טעמפּל פֿון גאָט, װאָס
דאָרטן איז געװען דער אָרון פֿון גאָט. 4 האָט גאָט גערופֿן צו
שמואלן; האָט ער געזאָגט: דאָ בין איך. 5 און ער איז צוגעלאָפֿן צו
עלין, און האָט געזאָגט: דאָ בין איך; האָסט דאָך מיך גערופֿן. האָט

ער געזאָגט: איך האָב ניט גערופֿן; לייג זיך צוריק. איז ער געגאַנגען
און האָט זיך געלייגט.

6 האָט גאָט ווידער גערופֿן שמואלן, און שמואל איז אויפֿגעשטאַנען
און איז צוגעגאַנגען צו עלין, און האָט געזאָגט: דאָ בין איך; האָסט
דאָך מיך גערופֿן. האָט ער געזאָגט: איך האָב ניט גערופֿן, מײַן זון;
לייג זיך צוריק.

7 און שמואל האָט נאָך ניט געקענט גאָט, און דאָס וואָרט פֿון גאָט
האָט זיך נאָך ניט געהאַט אַנטפּלעקט צו אים.

8 האָט גאָט ווידער גערופֿן שמואלן צום דריטן מאָל. און ער איז
אויפֿגעשטאַנען, און איז צוגעגאַנגען צו עלין, און האָט געזאָגט: דאָ
בין איך; האָסט דאָך מיך גערופֿן. האָט עלי פֿאַרשטאַנען אַז גאָט
רופֿט דעם ייִנגל. 9 און עלי האָט געזאָגט צו שמואלן: גיי לייג זיך;
און עס וועט זײַן, אַז מע וועט רופֿן צו דיר, זאָלסטו זאָגן: רעד, גאָט,
וואָרום דײַן קנעכט הערט.

איז שמואל געגאַנגען און האָט זיך געלייגט אויף זײַן אָרט. 10 און
גאָט איז געקומען און האָט זיך אַוועקגעשטעלט, און האָט גערופֿן
אַזוי ווי די פֿריערדיקע מאָל: שמואל! שמואל! האָט שמואל געזאָגט:
רעד, וואָרום דײַן קנעכט הערט. 11 האָט גאָט געזאָגט צו שמואלן:
זע, איך טו אַ זאַך אין ישׂראל, אַז איטלעכער וואָס הערט עס, וועלן
קלינגען זײַנע ביידע אויערן. 12 אין יענעם טאָג וועל איך מקיים זײַן
אויף עלין אַלץ וואָס איך האָב גערעדט וועגן זײַן הויז, פֿון אָנהייב
ביזן סוף. 13 וואָרום איך האָב אים אָנגעזאָגט אַז איך פֿאַרמשפּט זײַן
הויז אויף אייביק, פֿאַר דער זינד, וואָס ער האָט געוווּסט אַז זײַנע זין
ברענגען אַ קללה אויף זיך, און האָט זיי ניט געווערט. 14 און דרום
האָב איך געשוואָרן אויף עליס הויז: אויב די זינד פֿון עליס הויז וועט
פֿאַרגעבן ווערן דורך שלאַכטאָפּפֿער אָדער דורך שפּײַזאָפּפֿער אויף
אייביק!

15 און שמואל איז געלעגן ביז אין דער פֿרי, און ער האָט געעפֿנט די
טירן פֿון גאָטס הויז. און שמואל האָט מורא געהאַט צו דערציילן די
זעונג צו עלין. 16 האָט עלי גערופֿן שמואלן, און האָט געזאָגט:
שמואל מײַן זון! האָט ער געזאָגט: דאָ בין איך. 17 האָט ער געזאָגט:
וואָס איז די זאַך וואָס ער האָט צו דיר גערעדט? זאָלסטו ניט

פֿאַרלײקענען פֿון מיר, איך בעט דיך. זאָל דיר גאָט טאָן אַזוי און נאָך
מער, אויב דו וועסט פֿון מיר פֿאַרלײקענען אַ וואָרט פֿון אַלע
ווערטער וואָס גאָט האָט צו דיר גערעדט. 18 האָט שמואל אים
דערצײלט אַלע ווערטער, און ניט פֿאַרלײקנט פֿון אים. און ער האָט
געזאָגט: ער איז יהוה; וואָס איז גוט אין זײַנע אויגן, זאָל ער טאָן.

19 און שמואל איז געוואַקסן, און גאָט איז געווען מיט אים, און ער
האָט פֿון אַלע זײַנע ווערטער ניט געלאָזט פֿאַלן צו דער ערד. 20 און
גאַנץ ישׂראל פֿון דן און ביז באֵר-שֶׁבַע האָט געוווּסט אַז שמואל איז
באַגלויבט געוואָרן פֿאַר אַ נבֿיא פֿון גאָט. 21 און גאָט האָט זיך ווידער
באַוויזן אין שילו; וואָרום גאָט האָט זיך אַנטפּלעקט צו שמואלן אין
שילו דורך דעם וואָרט פֿון גאָט.

ד 1 און דאָס וואָרט פֿון שמואלן איז אַרויס צו גאַנץ ישׂראל.

און ישׂראל איז אַרויסגעגאַנגען אויף מלחמה אַקעגן די פּלשתּים, און
זיי האָבן געלאַגערט בײַ אֶבֶן-עֶזֶר, און די פּלשתּים האָבן געלאַגערט
אין אֲפֵק. 2 און די פּלשתּים האָבן זיך אַרויסגעשטעלט אַקעגן
ישׂראל, און די מלחמה האָט זיך פֿאַרשפּרייט, און ישׂראל איז
געשלאָגן געוואָרן פֿאַר די פּלשתּים; און זיי האָבן געטייט אין דער
שלאַכט אויפֿן פֿעלד אַרום פֿיר טויזנט מאַן. 3 און אַז דאָס פֿאָלק איז
צוריקגעקומען אין לאַגער, האָבן די עלטסטע פֿון ישׂראל געזאָגט:
פֿאַר וואָס האָט אונדז הײַנט גאָט געשלאָגן פֿאַר די פּלשתּים? לאָמיר
אַריבערנעמען צו אונדז פֿון שילו דעם אָרון פֿון גאָטס בונד, כּדי ער
זאָל קומען צווישן אונדז, און אונדז העלפֿן פֿון דער האַנט פֿון
אונדזערע פֿײַנט.

4 האָט דאָס פֿאָלק געשיקט קיין שילו, און זיי האָבן אַריבערגעטראָגן
פֿון דאָרטן דעם אָרון פֿון דעם בונד פֿון גאָט פֿון צבֿאות וואָס זיצט
איבער די כּרובֿים; און דאָרטן זײַנען געווען עליס צוויי זין בײַ דעם
אָרון פֿון גאָטס בונד, חפֿני און פּינחס. 5 און עס איז געווען, ווי דער
אָרון פֿון גאָטס בונד איז אָנגעקומען אין לאַגער, אַזוי האָבן גאַנץ
ישׂראל געשאַלט אַ גרויסע שאַלונג, אַז די ערד איז פֿאַרהילכט
געוואָרן. 6 און די פּלשתּים האָבן געהערט דעם קָול פֿון דער שאַלונג,
און זיי האָבן געזאָגט: וואָס איז דער קָול פֿון דער דאָזיקער גרויסער

שאַלונג אין לאַגער פֿון די עִבֿרים? און זיי זײַנען געוואָר געוואָרן אַז
דער אָרון פֿון גאָט איז אָנגעקומען אין לאַגער. 7 און די פּלשתּים
האָבן מורא געקראָגן, וואָרום זיי האָבן געזאָגט: יהוה איז געקומען
אין לאַגער. און זיי האָבן געזאָגט: וויי אונדז! וואָרום אַזוי-וואָס איז
ניט געשען נעכטן-אײערנעכטן. 8 וויי אונדז! ווער וועט אונדז מציל
זײַן פֿון דער האַנט פֿון די דאָזיקע מאַכטיקע געטער? דאָס זײַנען דאָך
די געטער וואָס האָבן געשלאָגן די מִצרים מיט אַלערליי שלעק אין
מדבר. 9 שטאַרקט אײַך, און זײַט מענער, איר פּלשתּים, כּדי איר
זאָלט ניט דינען די עִבֿרים, אַזוי ווי זיי האָבן אײַך געדינט; דרום זײַט
מענער, און איר זאָלט מלחמה האַלטן.

10 און די פּלשתּים האָבן מלחמה געהאַלטן, און ישׂראל איז געשלאָגן
געוואָרן, און זיי זײַנען אַנטלאָפֿן איטלעכער צו זײַנע געצעלטן. און
עס איז געווען זייער אַ גרויסער שלאַק, און עס זײַנען געפֿאַלן פֿון
ישׂראל דרײַסיק טויזנט פֿוסגייער. 11 און דער אָרון פֿון גאָט איז
צוגענומען געוואָרן, און עליס צוויי זין זײַנען געטייט געוואָרן, חפֿני
און פּינחס.

12 און אַ מאַן פֿון בנימין איז אַנטלאָפֿן פֿון שלאַכטפֿעלד, און ער איז
אָנגעקומען קיין שילו אין דעם אייגענעם טאָג, מיט זײַנע קליידער
צעריסן, און ערד אויף זײַן קאָפּ. 13 און ווי ער איז געקומען, ערשט
עלי זיצט אויף אַ שטול בײַם וועג, אויסקוקנדיק; וואָרום זײַן האַרץ
האָט געציטערט וועגן דעם אָרון פֿון גאָט. און דער מאַן איז געקומען
אָנזאָגן אין שטאָט, און די גאַנצע שטאָט האָט אויפֿגעשריִען. 14 און
עלי האָט געהערט דעם קָול פֿון דעם געשריי, און האָט געזאָגט:
וואָס איז דער קָול פֿון דעם דאָזיקן ליאַרעם? האָט דער מאַן געאײַלט
און איז צוגעקומען, און האָט עלין דערציילט. 15 און עלי איז געווען
אַכט און נײַנציק יאָר אַלט, און זײַנע אויגן זײַנען געווען שטאַר, און
ער האָט ניט געקענט זען. 16 האָט דער מאַן געזאָגט צו עלין: איך בין
דער וואָס איז געקומען פֿון שלאַכטפֿעלד, און בין הײַנט אַנטלאָפֿן פֿון
שלאַכטפֿעלד. האָט ער געזאָגט: ווי איז די זאַך געווען, מײַן זון? 17
האָט דער אָנזאָגער געענטפֿערט און האָט געזאָגט: ישׂראל איז
אַנטלאָפֿן פֿאַר די פּלשתּים, און עס איז אויך געווען אַ גרויסער
שלאַק צווישן פֿאָלק, און אויך דײַנע בײדע זין זײַנען געטייט געוואָרן,
חפֿני און פּינחס, און דער אָרון פֿון גאָט איז אַוועקגענומען געוואָרן.

18 און עס איז געווען, ווי ער האָט דערמאָנט דעם אָרון פֿון גאָט,
אַזוי איז ער אַראָפּגעפֿאַלן פֿון שטול הינטערווײַלעך בײַם זײַט פֿון
טויער, און זײַן געניק האָט זיך צעבראָכן, און ער איז געשטאָרבן;
וואָרום דער מאַן איז געווען אַלט און שווערלײַביק.

און ער האָט געמשפּט ישׂראל פֿערציק יאָר.

19 און זײַן שנור, פּינחסעס ווײַב, איז געווען טראָגעדיק צום
געווינען, און ווי זי האָט געהערט די הערונג, אַז דער אָרון פֿון גאָט
איז אַוועקגענומען געוואָרן, און איר שווער און איר מאַן זײַנען טויט,
אַזוי האָט זי זיך אַראָפּגעלאָזט און האָט געבאָרן, וואָרום אירע ווייען
זײַנען געקומען אויף איר. 20 און בעת איר שטאַרבן, האָבן די ווײַבער
וואָס זײַנען געשטאַנען לעבן איר, צו איר געזאָגט: זאָלסט ניט מורא
האָבן, וואָרום אַ זון האָסטו געבאָרן. אָבער זי האָט ניט געענטפֿערט,
און ניט צוגעטאָן איר האַרץ. 21 און זי האָט גערופֿן דעם ייִנגל אי-
כָּבוד [אויס כָּבוד], אַזוי צו זאָגן: אָפּגעטאָן האָט זיך דער כָּבוד פֿון
ישׂראל; וועגן דער אַוועקנעמונג פֿון דעם אָרון פֿון גאָט, און וועגן
איר שווער און איר מאַן. 22 און זי האָט געזאָגט: אָפּגעטאָן האָט זיך
דער כָּבוד פֿון ישׂראל, וואָרום דער אָרון פֿון גאָט איז אַוועקגענומען
געוואָרן.

ה

1 און די פּלשתּים האָבן גענומען דעם אָרון פֿון גאָט, און האָבן
אים געבראַכט פֿון אֶבֶן-עֶזֶר קײן אַשדוד. 2 און די פּלשתּים
האָבן גענומען דעם אָרון פֿון גאָט, און האָבן אים געבראַכט אין הויז
פֿון דגון, און אים אַוועקגעשטעלט לעבן דגון. 3 און די אַשדודער
האָבן זיך געפֿעדערט אויף מאָרגן, ערשט דגון ליגט אַנידערגעפֿאַלן
אויף זײַן פּנים צו דער ערד פֿאַר דעם אָרון פֿון גאָט; האָבן זיי
גענומען דגון און האָבן אים אומגעקערט אויף זײַן אָרט. 4 און זיי
האָבן
זיך געפֿעדערט אויף מאָרגן אין דער פֿרי, ערשט דגון ליגט
אַנידערגעפֿאַלן אויף זײַן פּנים צו דער ערד פֿאַר דעם אָרון פֿון גאָט,
און דער קאָפּ פֿון דגון און זײַן ביידע האַנטפֿלעכן ליגן אָפּגעהאַקט
אויפֿן שוועל; נאָר [דער לײַב פֿון] דגון איז אים געבליבן. 5 דרום

טרעטן ניט די פּריסטער פֿון דגון, און אַלע וואָס קומען אין הויז פֿון
דגון, אויף דעם שוועל פֿון דגון אין אַשדוד ביז אויף הײַנטיקן טאָג.

6 און די האַנט פֿון גאָט איז געווען שווער אויף די אַשדודער און ער
האָט זיי פֿאַרוויסט, און האָט זיי געפּלאָגט מיט בלאָטערן – אַשדוד
מיט אירע געמאַרקן. 7 און ווי די אַשדודער האָבן געזען אַז עס
האַלט אַזוי, האָבן זיי געזאָגט: דער אָרון פֿון דעם גאָט פֿון ישׂראל
טאָר ניט בלײַבן בײַ אונדז, וואָרום זײַן האַנט איז האַרט אויף אונדז
און אויף דגון אונדזער גאָט.

8 און זיי האָבן געשיקט און האָבן אײַנגעזאַמלט צו זיך אַלע פֿירשטן
פֿון די פּלשתּים, און זיי האָבן געזאָגט: וואָס זאָלן מיר טאָן מיט דעם
אָרון פֿון דעם גאָט פֿון ישׂראל? האָבן יענע געזאָגט קיין גַת זאָל
אַריבערגיין דער אָרון פֿון דעם גאָט פֿון ישׂראל. און זיי האָבן
אַריבערגעטראָגן דעם אָרון פֿון דעם גאָט פֿון ישׂראל.

9 און עס איז געווען, נאָך דעם ווי זיי האָבן אים אַריבערגעטראָגן,
איז די האַנט פֿון גאָט געווען אין דער שטאָט מיט זייער אַ גרויסער
מהומה, און ער האָט געפּלאָגט די מענטשן פֿון דער שטאָט פֿון קליין
ביז גרויס, און עס האָבן אויסגעבראָכן בײַ זיי בלאָטערן. 10 האָבן זיי
אַוועקגעשיקט דעם אָרון פֿון גאָט קיין עקרון.

און עס איז געווען, ווי דער אָרון פֿון גאָט איז אָנגעקומען קיין עקרון,
האָבן די עקרונער געשריִען, אַזוי צו זאָגן: מע האָט אַריבערגעבראַכט
צו מיר דעם אָרון פֿון דעם גאָט פֿון ישׂראל, צו טייטן מיך און מײַן
פֿאָלק. 11 און זיי האָבן געשיקט און האָבן אײַנגעזאַמלט אַלע
פֿירשטן פֿון די פּלשתּים, און זיי האָבן געזאָגט: שיקט אַוועק דעם
אָרון פֿון דעם גאָט פֿון ישׂראל, און זאָל ער זיך אומקערן צו זײַן אָרט,
כּדי ער זאָל ניט טייטן מיך און מײַן פֿאָלק. וואָרום אַ טויט-מהומה
איז געווען אין דער גאַנצן שטאָט; די האַנט פֿון גאָט איז דאָרטן
געווען זייער שווער. 12 און די מענטשן וואָס זײַנען ניט געשטאָרבן,
זײַנען געפּלאָגט געוואָרן מיט בלאָטערן, און דאָס געשריי פֿון דער
שטאָט איז אַרויף ביזן הימל.

ו 1 און דער אָרון פֿון גאָט איז אָפּגעווען אין פֿעלד פֿון די פּלשתּים
זיבן חדשים. 2 האָבן די פּלשתּים גערופֿן די פּריסטער און די
וואָרזאָגער, אַזוי צו זאָגן: וואָס זאָלן מיר טאָן מיט דעם אָרון פֿון
גאָט? מאַכט אונדז וויסן מיט וואָס מיר זאָלן אים אָפּשיקן צו זײַן
אָרט. 3 האָבן זיי געזאָגט: אַז איר שיקט אָפּ דעם אָרון פֿון דעם גאָט
פֿון ישׂראל, זאָלט איר אים ניט אָפּשיקן מיט ליידיקן; נײַערט
אָפּצאָלן זאָלט איר אים אָפּצאָלן אַ שולדאָפּפֿער; דענצמאָל וועט איר
געהײלט ווערן, און אײַך וועט באַוווּסט ווערן פֿאַר וואָס זײַן האַנט
האָט זיך ניט אָפּגעטאָן פֿון אײַך. 4 האָבן זיי געזאָגט: וואָס זאָל זײַן
דאָס שולדאָפּפֿער וואָס מיר זאָלן אים אָפּצאָלן? האָבן זיי געזאָגט:
לויט דער צאָל פֿון די פֿירשטן פֿון די פּלשתּים, פֿינף גילדערנע
בלאָטערן און פֿינף גילדערנע מײַז; וואָרום איין מגפֿה איז געווען
אויף אַלעמען און אויף אײַערע פֿירשטן. 5 דרום זאָלט איר מאַכן די
געשטאַלטן פֿון אײַערע בלאָטערן, און די געשטאַלטן פֿון אײַערע
מײַז, וואָס פֿאַרדאַרבן אײַער לאַנד, און איר זאָלט געבן כּבֿוד צום
גאָט פֿון ישׂראל; אפֿשר וועט ער פֿאַרגרינגערן זײַן האַנט פֿון אײַך,
און פֿון אײַערע געטער, און פֿון אײַער לאַנד. 6 און נאָך וואָס זאָלט
איר האַרט מאַכן אײַער האַרץ, אַזוי ווי די מִצרים און פּרעה האָבן
געמאַכט זייער האַרץ? פֿאַר וואָר, אַז ער האָט זיך אָנגעטאָן אָן זיי,
האָבן זיי זיי אַוועקגעלאָזן, און זיי זײַנען אַוועקגעגאַנגען. 7 און
אַצונד, נעמט און מאַכט אַ נײַעם וואָגן, און צוויי געקעלבטע קי,
וואָס אויף זיי איז ניט אַרויף אַ יאָך; און איר זאָלט אײַנשפּאַנען די קי
אין דעם וואָגן, און אומקערן זייערע קעלבער פֿון הינטער זיי אַהיים.
8 און איר זאָלט נעמען דעם אָרון פֿון גאָט, און אים אַרויפֿלייגן אויפֿן
וואָגן, און די גילדערנע זאַכן וואָס איר צאָלט אים אָפּ פֿאַר אַ
שולדאָפּפֿער, זאָלט איר אַרײַנטאָן אין אַ קאַסטן אים בײַן זײַט; און
איר זאָלט אים אַוועקלאָזן ער זאָל גיין. 9 וועט איר זען, אויב מיט
דעם וועג פֿון זײַן געמאַרק וועט ער אַרויפֿגיין, קיין בית-שֶמֶש, האָט
ער אונדז געטאָן דאָס דאָזיקע גרויסע בייז, און אויב ניט, וועלן מיר
וויסן אַז ניט זײַן האַנט האָט אונדז געטראָפֿן; דאָס איז אונדז אַ
סיבה געשען.

10 האָבן די מענטשן אַזוי געטאָן; און זיי האָבן גענומען צוויי
געקעלבטע קי, און זיי אײַנגעשפּאַנט אין אַ וואָגן און זייערע קעלבער
האָבן זיי פֿאַרשפּאַרט אין דער היים. 11 און זיי האָבן אַרויפֿגעטאָן
אויפֿן וואָגן דעם אָרון פֿון גאָט, און דעם קאַסטן מיט די גילדערנע

מײַז און די געשטאַלטן פֿון זייערע בלאָטערן. 12 און די קי האָבן זיך
פֿאַרנומען גלײַך מיטן וועג, אויפֿן וועג פֿון בית-שֶמֶש; אויף איין
שליאַך זײַנען זיי געגאַנגען, געגאַנגען און געמרוקעט, און זיי האָבן
זיך ניט אָפּגעקערט רעכטס אָדער לינקס. און די פֿירשטן פֿון די
פּלשתּים זײַנען געגאַנגען הינטער זיי ביז דעם געמאַרק פֿון בית-
שֶמֶש.

13 און די בית-שֶמֶשער האָבן געשניטן דעם שניט פֿון ווייץ און טאָל,
און זיי האָבן אויפֿגעהויבן זייערע אויגן, און האָבן דערזען דעם אָרון,
און האָבן זיך דערפֿרייט אים צו זען. 14 און דער וואָגן איז
צוגעקומען צו דעם פֿעלד פֿון יהושוע דעם בית-שֶמֶשער, און האָט
זיך דאָרטן אָפּגעשטעלט. און דאָרטן איז געווען אַ גרויסער שטיין,
האָבן זיי צעהאַקט דאָס האָלץ פֿון וואָגן, און די קי האָבן זיי
אויפֿגעבראַכט אַ בראַנדאָפּפֿער צו גאָט. 15 און די לְוִיִם האָבן
אַראָפּגענומען דעם אָרון פֿון גאָט און דעם קאַסטן וואָס מיט אים,
וואָס דרינען זײַנען געווען די גילדערנע זאַכן, און אַרויפֿגעטאָן אויף
דעם גרויסן שטיין. און די מענטשן פֿון בית-שֶמֶש האָבן
אויפֿגעבראַכט בראַנדאָפּפֿער און געשלאַכט שלאַכטאָפּפֿער אין
יענעם טאָג צו גאָט.

16 און די פֿינף פֿירשטן פֿון די פּלשתּים האָבן דאָס געזען, און זיי
האָבן זיך אומגעקערט קיין עקרון אין דעם אייגענעם טאָג.

17 און דאָס זײַנען די גילדערנע בלאָטערן וואָס די פּלשתּים האָבן
אָפּגעצאָלט אַ שולדאָפּפֿער צו גאָט: פֿאַר אַשדוד איינער, פֿאַר עַזָה
איינער, פֿאַר אַשקלון איינער, פֿאַר גַת איינער, פֿאַר עקרון איינער. 18
און די גילדערנע מײַז זײַנען געווען די צאָל פֿון אַלע שטעט פֿון די
פּלשתּים אונטער די פֿינף פֿירשטן, פֿון אַ פֿעסטונגשטאָט און ביז אַן
אָפֿענעם דאָרף, און ביז דעם גרויסן שטיין, וואָס זיי האָבן אויף אים
אַרויפֿגעלייגט דעם אָרון פֿון גאָט; ער איז ביז אויף הײַנטיקן טאָג אין
דעם פֿעלד פֿון יהושוע דעם בית-שֶמֶשער.

19 און ער האָט געשלאָגן צווישן די מענטשן פֿון בית-שֶמֶש, ווײַל זיי
האָבן געקוקט אויף דעם אָרון פֿון גאָט, און ער האָט געשלאָגן צווישן
דעם פֿאָלק זיבעציק מאַן און פֿופֿציק טויזנט מאַן. און דאָס פֿאָלק
האָט געטרויערט וואָס גאָט האָט געשלאָגן צווישן דעם פֿאָלק אַ

גרויסן שלאַק. 20 און די מענטשן פֿון בית-שֶמֶש האָבן געזאָגט: ווער
קען באַשטיין פֿאַר יהוה, דעם דאָזיקן הײליקן גאָט? און צו וועמען
זאָל ער אַרויפֿגיין פֿון אונדז?

21 האָבן זײ געשיקט שלוחים צו די באַוווינער פֿון קִריַת-יְעָרים, אַזוי
צו זאָגן: די פּלשתּים האָבן אומגעקערט דעם אָרון פֿון גאָט. נידערט
אַראָפּ, נעמט אים אַרויף צו אײַך.

ז 1 און די מענטשן פֿון קִריַת-יְעָרים זײַנען געקומען, און האָבן
אַרויפֿגעבראַכט דעם אָרון פֿון גאָט, און אים געבראַכט אין הויז
פֿון אַבִינָדָבֿן אויפֿן בערגל; און אֶלעָזָר זײַן זון האָבן זײ געהײליקט צו
היטן דעם אָרון פֿון גאָט.

2 און עס איז געווען: פֿון זינט דעם טאָג וואָס דער אָרון איז
פֿאַרבליבן אין קִריַת-יְעָרים האָבן זיך געמערט די טעג. און עס זײַנען
געוואָרן צוואַנציק יאָר; און דאָס גאַנצע הויז פֿון ישׂראל האָט
געבענקט נאָך יהוה. 3 און שמואל האָט געזאָגט צום גאַנצן הויז פֿון
ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: אויב מיט אײַער גאַנצן האַרצן קערט איר אײַך
אום צו יהוה, טוט אָפּ די פֿרעמדע געטער פֿון צווישן אײַך, און די
עשתָּרות, און בּרײט אָן אײַער האַרץ צו יהוה, און דינט אים אַליין,
און ער וועט אײַך מציל זײַן פֿון דער האַנט פֿון די פּלשתּים.

4 האָבן די קינדער פֿון ישׂראל אָפּגעטאָן די בַעַל-געטער און די
עשתָּרות, און זײ האָבן געדינט יהוה אַליין. 5 און שמואל האָט
געזאָגט: זאַמלט אײַן גאַנץ ישׂראל קיין מִצפָּה, און איך וועל מתפּלל
זײַן פֿאַר אײַך צו גאָט.

6 האָבן זײ זיך אײַנגעזאַמלט קיין מִצפָּה, און זײ האָבן געשעפּט
וואַסער און אויסגעגאָסן פֿאַר גאָט, און זײ האָבן געפֿאַסט אין יענעם
טאָג, און געזאָגט דאָרטן: מיר האָבן געזינדיקט צו גאָט.

און שמואל האָט געמשפּט די קינדער פֿון ישׂראל אין מִצפָּה.

7 און די פּלשתּים האָבן געהערט, אַז די קינדער פֿון ישׂראל האָבן זיך
אײַנגעזאַמלט קיין מִצפָּה, און די פֿירשטן פֿון די פּלשתּים זײַנען

אַרויפֿגעגאַנגען קעגן ישׂראל. און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן
דערהערט, און האָבן מורא געהאַט פֿאַר די פּלשתּים. 8 און די
קינדער פֿון ישׂראל האָבן געזאָגט צו שמואלן: זאָלסט ניט אויפֿהערן
שרײַען פֿון אונדזערט וועגן צו יהוה אונדזער גאָט, ער זאָל אונדז
העלפֿן פֿון דער האַנט פֿון די פּלשתּים.

9 האָט שמואל גענומען אַ מילכלעמעלע, און האָט עס אויפֿגעבראַכט
אין גאַנצן אַ בראַנדאָפּפֿער צו גאָט. און שמואל האָט געשריִען צו
גאָט פֿאַר ישׂראל, און גאָט האָט אים געענטפֿערט.

10 און עס איז געווען, ווי שמואל ברענגט אויף דאָס בראַנדאָפּפֿער,
אַזוי האָבן די פּלשתּים גענענט אויף מלחמה אַקעגן ישׂראל; אָבער
גאָט האָט געדונערט מיט גרויס געפּילדער אין יענעם טאָג אויף די
פּלשתּים, און ער האָט זיי פֿאַרטומלט, און זיי זײַנען געשלאָגן
געוואָרן פֿאַר ישׂראל. 11 און די מענער פֿון ישׂראל זײַנען
אַרויסגעגאַנגען פֿון מִצפָּה, און האָבן נאָכגעיאָגט די פּלשתּים, און זיי
געשלאָגן ביז אונטער בית-כָּר.

12 און שמואל האָט גענומען אַ שטיין, און האָט אים אויפֿגעשטעלט
צווישן מִצפָּה און צווישן שֵׁן, און האָט גערופֿן זײַן נאָמען אֶבֶן-עֶזֶר,
וואָרום ער האָט געזאָגט: ביז דאַנען האָט אונדז גאָט געהאָלפֿן.

13 און די פּלשתּים זײַנען אונטערטעניק געוואָרן, און זיי זײַנען מער
ניט געקומען אין דעם גבֿול פֿון ישׂראל. און די האַנט פֿון גאָט איז
געווען אויף די פּלשתּים אַלע טעג פֿון שמואלן. 14 און די שטעט
וואָס די פּלשתּים האָבן געהאַט צוגענומען פֿון ישׂראל, האָבן זיך
אומגעקערט צו ישׂראל, פֿון עקרון און ביז גַת און זייער געמאַרק
האָט ישׂראל מציל געווען פֿון דער האַנט פֿון די פּלשתּים.

און עס איז געווען שלום צווישן ישׂראל און צווישן דעם אמורי.

15 און שמואל האָט געמשפּט ישׂראל אַלע טעג פֿון זײַן לעבן. 16 און
ער פֿלעגט גיין יאָר אײַן יאָר אויס און אַרומגיין קיין בֵית-אֵל, און
גלגול, און מִצפָּה, און משפּטן ישׂראל אין אַלע די דאָזיקע ערטער. 17
און זײַן צוריקקער פֿלעגט זײַן קיין רמה, וואָרום דאָרטן איז געווען
זײַן הויז, און דאָרטן האָט ער געמשפּט ישׂראל; און ער האָט דאָרטן
געבויט אַ מזבח צו גאָט.

ח 1 און עס איז געווען, אַז שמואל איז אַלט געוואָרן, האָט ער
געמאַכט זײַנע זין שופֿטים אויף ישׂראל. 2 און דער נאָמען פֿון
זײַן ערשטגעבוירענעם זון איז געווען יואֵל, און דער נאָמען פֿון דעם
צווייטן פֿון אים אֲבִיָה; זיי זײַנען געווען שופֿטים אין באֵר-שֶׁבַע. 3 און
זײַנע זין זײַנען ניט געגאַנגען אין זײַנע וועגן, און זיי האָבן זיך
אָפּגענייַגט נאָך געווין, און האָבן גענומען שוחד, און פֿאַרדרייט דעם
משפּט.

4 האָבן זיך אַרײַנגעזאַמלט אַלע עלטסטע פֿון ישׂראל, און זיי זײַנען
געקומען צו שמואלן קיין רמה, 5 און האָבן צו אים געזאָגט: זע, דו
ביסט אַלט, און דײַנע זין גייען ניט אין דײַנע וועגן. אַצונד מאַך אונדז
אַ מלך צו משפּטן אַזוי ווי אַלע פֿעלקער.

6 און די זאַך איז געווען שלעכט אין די אויגן פֿון שמואלן, אַז זיי
האָבן געזאָגט: גיב אונדז אַ מלך אונדז צו משפּטן. און שמואל האָט
מתפּלל געווען צו גאָט. 7 האָט גאָט געזאָגט צו שמואלן: הער צו
דעם קָול פֿון דעם פֿאָלק אין אַלץ וואָס זיי זאָגן צו דיר; וואָרום ניט
דיך האָבן זיי פֿאַראַכט, נאָר מיך האָבן זיי פֿאַראַכט פֿון צו קיניגן
איבער זיי. 8 אַזוי ווי אַלע זייערע טוונגען וואָס זיי האָבן געטאָן פֿון
דעם טאָג וואָס איך האָב זיי אויפֿגעבראַכט פֿון מצרַיִם און ביז
הײַנטיקן טאָג, וואָס זיי האָבן מיך פֿאַרלאָזן און געדינט פֿרעמדע
געטער, אַזוי טוען זיי אויך צו דיר. 9 און אַצונד, הער צו זייער קָול,
נאָר וואָרענען זאָלסטו זיי וואָרענען, און זיי דערציילן דעם שטייגער
פֿון דעם מלך וואָס וועט קיניגן איבער זיי.

10 האָט שמואל געזאָגט אַלע ווערטער פֿון גאָט צו דעם פֿאָלק וואָס
האָט פֿאַרלאַנגט פֿון אים אַ מלך. 11 און ער האָט געזאָגט: דאָס וועט
זײַן דער שטייגער פֿון דעם מלך וואָס וועט קיניגן איבער אײַך:
אײַערע זין וועט ער צונעמען און וועט זיי פֿאַרטאָן פֿאַר זיך בײַ זײַן
רײַטוואָגן, און בײַ זײַנע פֿערד, און זיי וועלן לויפֿן פֿאַר זײַן רײַטוואָגן.
12 און ער וועט זיי זיך מאַכן פֿאַר הויפּטלײַט פֿון טויזנט, און
הויפּטלײַט פֿאַר פֿופֿציק, און אויף צו אַקערן זײַן אַקער, און צו
שנײַדן זײַן שניט, און צו מאַכן זײַנע כּלי-מלחמה, און די שפּאַנצײַג
פֿון זײַנע רײַטוואָגן. 13 און אײַערע טעכטער וועט ער צונעמען פֿאַר
בשׂמים-מאַכערינס, און פֿאַר קעכינס, און פֿאַר בעקערינס. 14 און
אײַערע בעסטע פֿעלדער און ווײַנגערטנער און אײלבערטגערטנער

וועט ער צונעמען און אַוועקשענקען צו זײַנע קנעכט. 15 און פֿאַר
אײַערע זאָמען און אײַערע ווײַנגערטנער וועט ער נעמען מעשׂר, און
אַוועקשענקען צו זײַנע הויפֿדינער און צו זײַנע קנעכט. 16 און
אײַערע קנעכט און אײַערע דינסטן און אײַערע בעסטע בחורים און
אײַערע אייזלען וועט ער צונעמען, און פֿאַרטאָן פֿאַר זײַן אַרבעט. 17
פֿון אײַערע שאָף וועט ער נעמען מעשׂר; און איר וועט זײַן קנעכט
בײַ אים. 18 און איר וועט שרײַען אין יענעם טאָג פֿון וועגן אײַער
מלך וואָס איר האָט אײַך אויסדערוויילט, און גאָט וועט אײַך ניט
ענטפֿערן אין יענעם טאָג.

19 אָבער דאָס פֿאָלק האָט ניט געוואָלט צוהערן צו דעם קָול פֿון
שמואלן, און זיי האָבן געזאָגט: ניין, נאָר דווקא אַ מלך מוז זײַן
איבער אונדז, 20 אַז מיר זאָלן אויך זײַן אַזוי ווי אַלע פֿעלקער, און
אונדזער מלך זאָל אונדז משפּטן, און אַרויסגיין אונדז פֿאַרויס, און
פֿירן אונדזערע מלחמות.

21 און שמואל האָט געהערט אַלע ווערטער פֿון פֿאָלק, און ער האָט
זיי דערציילט אין די אויערן פֿון גאָט. 22 און גאָט האָט געזאָגט צו
שמואלן: הער צו זייער קָול, און זאָלסט זיי מאַכן אַ מלך.

האָט שמואל געזאָגט צו די מענער פֿון ישׂראל: גייט איטלעכער צו
זײַן שטאָט.

ט 1 און עס איז געווען אַ מאַן פֿון בנימין, וואָס זײַן נאָמען איז
געווען קיש דער זון פֿון אַבֿיאֵל, דעם זון פֿון צרָור, דעם זון פֿון
בכוֹרַת, דעם זון פֿון אַפִיחַ, דעם זון פֿון אַ מאַן אַ בנימינער, אַ
העלדישער גִבור. 2 און ער האָט געהאַט אַ זון, וואָס זײַן נאָמען איז
געווען שָאול, יונג און שיין, און קיינער פֿון די קינדער פֿון ישׂראל איז
ניט געווען שענער פֿון אים; פֿון זײַן אַקסל און אַרויף איז ער געווען
העכער פֿון גאַנצן פֿאָלק.

3 זײַנען פֿאַרלאָרן געוואָרן די אייזעלינס בײַ קיש דעם פֿאָטער פֿון
שָאולן, און קיש האָט געזאָגט צו זײַן זון שָאולן: נעם אַקאָרשט מיט
דיר איינעם פֿון די יונגען, און שטיי אויף, גיי זוך די אייזעלינס.

4 איז ער דורכגעגאַנגען דורכן געבערג פֿון אפֿרַיִם און איז
דורכגעגאַנגען דורך לאַנד שָלִשָה, און זיי האָבן ניט געפֿונען; און זיי
זײַנען דורכגעגאַנגען דורך לאַנד שַעֲלים, און ניטאָ; און ער איז
דורכגעגאַנגען דורך לאַנד בנימין, און זיי האָבן ניט געפֿונען. 5 ווי זיי
זײַנען געקומען אין לאַנד צוף, אַזוי האָט שָאול געזאָגט צו זײַן יונג
וואָס מיט אים: קום און לאָמיר זיך אומקערן, וואָרום מײַן פֿאָטער
וועט נאָך אויפֿהערן זיך קימערן אום די אייזעלינס, און וועט דאגהן
וועגן אונדז. 6 האָט ער צו אים געזאָגט: זע, איך בעט דיך, אַ
געטלעכער מאַן איז דאָ אין דער דאָזיקער שטאָט, און דער מאַן איז
אָנגעזען; אַלץ וואָס ער רעדט, קומט זיכער אָן. לאָמיר אַצונד גיין
אַהין, אפֿשר וועט ער אונדז זאָגן וועגן אונדזער וועג וואָס מיר גייען
אויף אים. 7 האָט שָאול געזאָגט צו זײַן יונג: אָבער זע, אַז מיר וועלן
גיין, וואָס וועלן מיר ברענגען דעם מאַן? וואָרום דאָס ברויט איז
אויסגעגאַנגען פֿון אונדזערע כּלים, און אַ מתּנה צו ברענגען דעם
געטלעכן מאַן איז ניטאָ; וואָס איז דאָ בײַ אונדז? 8 האָט דער יונג
ווידער געענטפֿערט שָאולן און האָט געזאָגט: אָט געפֿינט זיך אין מײַן
האַנט אַ פֿערטל שקל זילבער, וועל איך געבן דעם געטלעכן מאַן, און
ער וועט אונדז זאָגן אונדזער וועג.

9 פֿריִער אין ישׂראל, האָט אַ מאַן אַזוי געזאָגט, אַז ער איז געגאַנגען
פֿרעגן בײַ גאָט: קומט און לאָמיר גיין צום זעער; וואָרום דעם נבֿיא
פֿון הײַנט פֿלעגט מען פֿריִער רופֿן זעער.

10 האָט שָאול געזאָגט צו זײַן יונג: דײַן וואָרט איז גוט; קום לאָמיר
גיין. און זיי זײַנען אַוועק צו דער שטאָט וואָס דאָרטן איז געווען דער
געטלעכער מאַן. 11 ווי זיי גייען אַרויף דעם אַרויפֿגאַנג פֿון שטאָט,
אַזוי האָבן זיי אָנגעטראָפֿן מיידלעך וואָס גייען אַרויס שעפּן וואַסער,
און זיי האָבן צו זיי געזאָגט: איז דאָ פֿאַראַן דער זעער? 12 האָבן זיי
געענטפֿערט און געזאָגט: ער איז דאָ, אָן פֿאַר דיר. אײַל זיך אַצונד,
וואָרום הײַנט איז ער געקומען אין שטאָט, ווײַל הײַנט איז אַן
אָפּפֿערשלאַכטונג בײַם פֿאָלק אויף דער בָמָה. 13 ווי איר קומט אַרײַן
אין שטאָט, אַזוי וועט איר אים טרעפֿן, איידער ער גייט אַרויף אויף
דער בָמָה צו עסן; ווײַל דאָס פֿאָלק עסט ניט ביז ער קומט, וואָרום
ער בענטשט דאָס שלאַכטאָפּפֿער, דערנאָך עסן די גערופֿענע. און
אַצונד גייט אַרויף, וואָרום גראָד הײַנט וועט איר אים טרעפֿן.

14 זײַנען זײ אַרױפֿגעגאַנגען צו דער שטאָט. זײ קומען אַרײַן אין
שטאָט, ערשט שמואל גײט אַרױס אַקעגן זײ, כּדי אַרױפֿצוגײן אױף
דער בָּמָה. 15 און גאָט האָט אַנטפּלעקט שמואלס אויער אײן טאָג
פֿאַר שאָולס קומען, אַזױ צו זאָגן: 16 מאָרגן אין דער צײַט װעל איך
שיקן צו דיר אַ מאַן פֿון לאַנד בנימין, זאָלסטו אים זאַלבן פֿאַר אַ
פֿירשט איבער מײַן פֿאָלק ישׂראל, און ער װעט העלפֿן מײַן פֿאָלק פֿון
דער האַנט פֿון די פּלשתּים, װאָרום איך האָב צוגעזען מײַן פֿאָלק,
װײַל זײַן געשרײ איז געקומען צו מיר.

17 און װי שמואל האָט דערזען שָאולן, אַזױ האָט גאָט אױסגערופֿן
צו אים: אָט איז דער מאַן װאָס איך האָב דיר געזאָגט: דער דאָזיקער
װעט הערשן אױף מײַן פֿאָלק. 18 און שָאול האָט גענענט צו שמואלן
אין מיטן טױער, און האָט געזאָגט: זאָג מיר, איך בעט דיך, װוּ איז דאָ
דאָס הױז פֿון דעם זעער? 19 האָט שמואל געענטפֿערט שָאולן און
האָט געזאָגט: איך בין דער זעער; גײ אַרױף מיר פֿאַרױס צו דער
בָּמָה, און איר װעט עסן מיט מיר הײַנט, און אין דער פֿרי װעל איך
דיך אַװעקשיקן, און אַלץ װאָס אױף דײַן האַרצן װעל איך דיר זאָגן.
20 און װעגן די אײזעלינס װאָס זײַנען בײַ דיר פֿאַרלאָרן שױן הײַנט
דרײַ טעג, אױף זײ זאָלסטו ניט לײגן דײַן האַרץ, װאָרום זײ זײַנען
געפֿונען געװאָרן. און פֿאַר װעמען איז אַל דאָס גלוסטיקע פֿון
ישׂראל, אױב ניט פֿאַר דיר און פֿאַר דעם גאַנצן הױז פֿון דײַן פֿאָטער?
21 האָט געענטפֿערט שָאול און האָט געזאָגט: בין איך ניט פֿון
בנימין, פֿון די קלענסטע שבֿטים פֿון ישׂראל, און מײַן משפּחה די
מינדסטע פֿון אַלע משפּחות פֿון שבֿט בנימין? און פֿאַר װאָס
רעדסטו צו מיר אַזאַ זאַך?

22 האָט שמואל גענומען שָאולן און זײַן יונג, און ער האָט זײ
אַרײַנגעבראַכט אין קאַמער, און האָט זײ געגעבן אַן אָרט אױבן אָן
פֿון די גערופֿענע, װאָס זײַנען געװען אַרום דרײַסיק מאַן. 23 און
שמואל האָט געזאָגט צו דעם קוכער: דערלאַנג דעם חלק װאָס איך
האָב דיר געגעבן, װאָס איך האָב דיר אָנגעזאָגט: לײג אים אַװעק בײַ
דיר. 24 האָט דער קוכער אױפֿגעהױבן דעם שענקל און װאָס אױף
אים, און אַװעקגעלײגט פֿאַר שָאולן, און [שמואל] האָט געזאָגט: אָט
איז דאָס איבערגעלאָזענע; לײג פֿאַר דיר, עס, װאָרום אױף דער
באַשטימטער צײַט איז עס געהאַלטן געװאָרן פֿאַר דיר; אַזױ צו זאָגן:
איך האָב דאָך [צוליב דעם] דאָס פֿאָלק פֿאַררופֿן.

האָט שָׁאול געגעסן מיט שמואלן אין יענעם טאָג. 25 און זיי האָבן
אַראָפּגענידערט פֿון דער בָּמָה אין שטאָט; און ער האָט גערעדט מיט
שָׁאולן אויפֿן דאַך.

26 און זיי זײַנען אויפֿגעשטאַנען פֿרי; און עס איז געווען, ווי דער
פֿרימאָרגן איז אויפֿגעגאַנגען, אַזוי האָט שמואל גערופֿן צו שָׁאולן
אויפֿן דאַך, אַזוי צו זאָגן: שטיי אויף, און איך וועל דיך אַרויסבאַלייטן.
איז שָׁאול אויפֿגעשטאַנען, און זיי זײַנען ביידע אַרויסגעגאַנגען
דערויסן, ער און שמואל. 27 ווי זיי נידערן אַראָפּ צום עק שטאָט,
אַזוי האָט שמואל געזאָגט צו שָׁאולן: זאָג דעם יונג, ער זאָל
אַוועקגיין אונדז פֿאַרויס – און ער איז אַוועקגעגאַנגען – און דו שטיי
אַקאָרשט, און איך וועל דיך לאָזן הערן דאָס וואָרט פֿון גאָט.

י 1 און שמואל האָט גענומען דאָס קריגל אייל, און אויפֿגעגאָסן
אויף זײַן קאָפּ; און ער האָט אים געקושט, און האָט געזאָגט:
פֿאַר וואָר, גאָט האָט דיך געזאַלבט פֿאַר אַ פֿירשט איבער זײַן אַרב. 2
ווי דו גייסט הײַנט אַוועק פֿון מיר, אַזוי וועסטו אָנטרעפֿן צוויי
מענטשן לעבן רָחלס קֶבֶר אין דעם געמאַרק פֿון בנימין, אין צֶלְצַח,
און זיי וועלן זאָגן צו דיר: די אייזעלינס וואָס דו ביסט געגאַנגען זוכן,
זײַנען געפֿונען געוואָרן, און זע, דײַן פֿאָטער האָט אָפּגעלאָזט די
מעשׂה מיט די אייזעלינס, און ער דאגהט וועגן אײַך, אַזוי צו זאָגן:
וואָס טו איך וועגן מײַן זון? 3 און וועסט אַוועקגיין פֿון דאָרטן
ווײַטער, און וועסט קומען ביז דעם אייכנבוים פֿון תָּבוֹר; וועלן דיך
אָנטרעפֿן דאָרטן דרײַ מענטשן וואָס גייען אַרויף צו גאָט קיין בֵּית-
אֵל; איינער טראָגט דרײַ ציקעלעך, און איינער טראָגט דרײַ לאַבנס
ברויט, און איינער טראָגט אַ לאָגל ווײַן. 4 און זיי וועלן דיך פֿרעגן
אויף פֿריד, און וועלן דיר געבן צוויי ברויטן; זאָלסטו צונעמען פֿון
זייער האַנט. 5 דערנאָך וועסטו קומען צו דעם בערגל פֿון גאָט, וואָס
דאָרטן זײַנען די וואַכן פֿון די פּלשתּים; און עס וועט זײַן, ווי דו
קומסט אַהין אין דער שטאָט, אַזוי וועסטו באַגעגענען אַ שנור
נבֿיאים וואָס נידערן אַראָפּ פֿון דער בָּמָה, און זיי פֿאַרויס האַרפֿן און
פּויקן און פֿלייטן און גיטאַרן; און זיי זאָגן נבֿיאות. 6 און אויף דיר
וועט קומען דער גײַסט פֿון גאָט, און וועסט נבֿיאות זאָגן מיט זיי, און
וועסט פֿאַרקערט ווערן אין אַן אַנדער מענטשן. 7 און עס וועט זײַן,

אַז די דאָזיקע צייכנס וועלן דיר אָנקומען, טו דיר וואָס דיר קומט צו
דער האַנט, וואָרום גאָט איז מיט דיר. 8 און זאָלסט אַראָפּנידערן מיר
פֿאַרויס קיין גִלגָל, און זע, איך וועל אַראָפּנידערן צו דיר
אויפֿצוברענגען בראַנדאָפּפֿער, צו שלאַכטן פֿרידאָפּפֿער; זיבן טעג
זאָלסטו וואַרטן ביז איך קום צו דיר, און וועל דיך לאָזן וויסן וואָס דו
זאָלסט טאָן.

9 און עס איז געווען, ווי ער קערט אום זײַן רוקן אַוועקצוגיין פֿון
לעבן שמואלן, אַזוי האָט גאָט אים פֿאַרקערט אַן אַנדער האַרץ; און
אַלע די דאָזיקע צייכנס זײַנען אָנגעקומען אין יענעם טאָג. 10 און ווי
זיי זײַנען געקומען אַהין קיין גִבעָה, ערשט אַ שנור נבֿיאים קומט אים
אַנטקעגן; און דער גײַסט פֿון גאָט איז געקומען אויף אים, און ער
האָט נבֿיאות געזאָגט צווישן זיי. 11 און עס איז געווען, ווי אַלע וואָס
האָבן אים געקענט פֿון נעכטן-אייערנעכטן, האָבן געזען, ערשט ער
זאָגט נבֿיאות מיט נבֿיאים, אַזוי האָט דאָס פֿאָלק געזאָגט איינער צום
אַנדערן: וואָס איז דאָס געשען דעם זון פֿון קיִשן? איז אויך שָאול
צווישן די נבֿיאים? 12 האָט זיך אָפּגערופֿן אַ מאַן פֿון דאָרטן און
האָט געזאָגט: און ווער איז זייער פֿאָטער? דעריבער איז געוואָרן
פֿאַר אַ שפּריכוואָרט: איז אויך שָאול צווישן די נבֿיאים?

13 און ווי ער האָט געענדיקט נבֿיאות זאָגן, אַזוי איז ער געקומען צו
דער בָמָה.

14 און שאָולס פֿעטער האָט געזאָגט צו אים און צו זײַן יונג: וווּהין
זײַט איר געגאַנגען? האָט ער געזאָגט: צו זוכן די אייזעלינס; און מיר
האָבן געזען אַז זיי זײַנען ניטאָ, זײַנען מיר געקומען צו שמואלן. 15
האָט שאָולס פֿעטער געזאָגט: דערצייל מיר, איך בעט דיך, וואָס האָט
אײַך שמואל געזאָגט? 16 האָט שָאול געזאָגט צו זײַן פֿעטער:
דערציילן האָט ער אונדז דערציילט אַז די אייזעלינס זײַנען געפֿונען
געוואָרן. אָבער די מעשׂה פֿון דער מלוכה וואָס שמואל האָט געזאָגט,
האָט ער אים ניט דערציילט.

17 און שמואל האָט צונויפֿגערופֿן דאָס פֿאָלק צו גאָט קיין מִצפָּה. 18
און ער האָט געזאָגט צו די קינדער פֿון ישׂראל: אַזוי האָט געזאָגט
יהוה דער גאָט פֿון ישׂראל: איך האָב אויפֿגעבראַכט ישׂראל פֿון
מצרַיִם, און האָב אײַך מציל געווען פֿון דער האַנט פֿון מצרַיִם, און

פֿון דער האַנט פֿון אַלע קיניגרײַכן װאָס האָבן אײַך געדריקט. 19 און
איר האָט הײַנט פֿאַראַכט אײַער גאָט, װאָס העלפֿט אײַך פֿון אַלע
אײַערע בײזן און אײַערע צרות, און איר האָט צו אים געזאָגט: נאָר
אַ מלך מוזטו מאַכן איבער אונדז. דרום שטעלט אײַך אַצונד פֿאַר
גאָט לויט אײַערע שבֿטים און לויט אײַערע טױזנטן.

20 און שמואל האָט געמאַכט גענענען אַלע שבֿטים פֿון ישׂראל, און
שבֿט בנימין איז פֿאַרנומען געװאָרן. 21 האָט ער געמאַכט גענענען
שבֿט בנימין לויט זײערע משפּחות. און די משפּחה פֿון די מַטרים איז
פֿאַרנומען געװאָרן; און שָאול דער זון פֿון קיש איז פֿאַרנומען
געװאָרן. האָבן זײ אים אַרומגעזוכט, און ער איז ניט געפֿונען
געװאָרן. 22 האָבן זײ װידער געפֿרעגט בײַ גאָט: איז נאָך עמעצער
געקומען אַהער? האָט גאָט געזאָגט: אָט באַהאַלט ער זיך בײַ די זאַכן.
23 זײַנען זײ געלאָפֿן, און האָבן אים גענומען פֿון דאָרטן; און אַז ער
האָט זיך געשטעלט צװישן פֿאָלק, איז ער געװען העכער פֿון גאַנצן
פֿאָלק פֿון זײַן אַקסל און אַרויף.

24 האָט שמואל געזאָגט צום גאַנצן פֿאָלק: איר זעט דעם װאָס גאָט
האָט אים אױסדערװײלט, אַז זײַן גלײַכן איז ניטאָ אין גאַנצן פֿאָלק?
האָט געשאַלט דאָס גאַנצע פֿאָלק, און האָט געזאָגט: לעבן זאָל דער
מלך.

25 און שמואל האָט געזאָגט דעם פֿאָלק דאָס געזעץ פֿון דער מלוכה,
און פֿאַרשריבן אין אַ בוך, און אַװעקגעלײגט פֿאַר גאָט. און שמואל
האָט אַװעקגעשיקט דאָס גאַנצע פֿאָלק, איטלעכן צו זײַן הויז.

26 און אויך שָאול איז אַװעקגעגאַנגען צו זײַן הויז קײן גִבֿעָה, און
מיט אים זײַנען געגאַנגען די חיל װאָס האָבן געהאַט גאָט אין האַרצן.
27 אָבער די נידערטרעכטיקע יונגען האָבן געזאָגט: װאָס װעט אונדז
העלפֿן דער דאָזיקער? און זײ האָבן אים פֿאַראַכט, און האָבן אים
ניט געבראַכט אַ מתּנה. און ער האָט זיך געמאַכט ניט הערנדיק.

יא

1 און נָחש פֿון עמון איז אַרױפֿגעקומען און האָט געלעגערט
אויף יָבֿש־גִלעָד. האָבן אַלע מענטשן פֿון יָבֿש געזאָגט צו
נָחשן: שליס אונדז אַ בונד, און מיר װעלן דיר דינען. 2 האָט נָחש פֿון

עמון צו זיי געזאָגט: מיט דעם באַדינג װעל איך עס אײַך שליסן, אַז
מע זאָל אײַך אַלעמען אױסשטעכן דאָס רעכטע אױג, און דאָס מאַכן
פֿאַר אַ שאַנד אױף גאַנץ ישׂראל. 3 האָבן צו אים געזאָגט די עלטסטע
פֿון יָבֵש: לאָז אונדז אָפּ זיבן טעג, און מיר װעלן שיקן שלוחים אין
גאַנצן געמאַרק פֿון ישׂראל; און אויב קײנער העלפֿט אונדז ניט, װעלן
מיר אַרויסגײן צו דיר.

4 זײַנען די שלוחים געקומען צו גִבעת-שָאול, און האָבן גערעדט די
װערטער אין די אויערן פֿון פֿאָלק; און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט
אויפֿגעהויבן זײער קָול און געװײנט. 5 ערשט שָאול קומט אָן
הינטער די רינדער פֿון פֿעלד; האָט שָאול געזאָגט: װאָס איז דעם
פֿאָלק, װאָס זײ װײנען? האָט מען אים דערצײלט די װערטער פֿון די
מענטשן פֿון יָבֵש. 6 איז אַ גײַסט פֿון גאָט געקומען אויף שָאולן, װי
ער האָט דערהערט די דאָזיקע װערטער, און זײַן צאָרן האָט זײער
געגרימט. 7 און ער האָט גענומען אַ געשפּאַן רינדער, און האָט זײ
צעשניטן, און פֿאַנאַנדערגעשיקט דורך דער האַנט פֿון די שלוחים אין
גאַנצן געמאַרק פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: װער עס גײט ניט אַרויס
נאָך שָאולן און נאָך שמואלן, װעט אַזוי געטאָן װערן צו זײַנע רינדער.
איז אַ פּחד פֿון גאָט געפֿאַלן אויפֿן פֿאָלק, און זײ זײַנען אַרויס אַזוי
װי אײן מאַן. 8 און ער האָט זײ איבערגעצײלט אין בֶזֶק, און די
קינדער פֿון ישׂראל זײַנען געװען דרײַ הונדערט טויזנט, און די מענער
פֿון יהודה דרײַסיק טויזנט. 9 און זײ האָבן געזאָגט צו די שלוחים
װאָס זײַנען געקומען: אַזוי זאָלט איר זאָגן צו די מענטשן פֿון יָבֵש-
גִלעָד: מאָרגן װען די זון װערט הײס, װעט אײַך געשען אַ הילף.

זײַנען געקומען די שלוחים און האָבן דערצײלט צו די מענטשן פֿון
יָבֵש, און זײ האָבן זיך דערפֿרײט. 10 און די מענטשן פֿון יָבֵש האָבן
געזאָגט [צו נָחשן]: מאָרגן װעלן מיר אַרויסגײן צו אײַך, און איר װעט
טאָן צו אונדז אַזוי װי אַלץ װאָס איז גוט אין אײַערע אויגן.

11 און עס איז געװען אויף מאָרגן, האָט שָאול געמאַכט דאָס פֿאָלק
אין דרײַ מחנות, און זײ זײַנען אַרײַן אין מיטן לאַגער אין דער
מאָרגנװאַך, און האָבן געשלאָגן עמון ביז דער טאָג איז הײס געװאָרן.
און עס איז געװען, די װאָס זײַנען איבערגעבליבן, זײַנען צעשפּרײט
געװאָרן, און עס זײַנען ניט געבליבן פֿון זײ צװײ באַנאַנד.

12 האָט דאָס פֿאָלק געזאָגט צו שמואלן: ווער איז דער וואָס זאָגט:
זאָל שָׁאול קיניגן איבער אונדז? גיט אַהער די לייַט, און מיר וועלן זיי
טייטן. 13 האָט שָׁאול געזאָגט: קיינער זאָל ניט געטייט ווערן
הייַנטיקן טאָג, וואָרום הייַנט האָט גאָט געטאָן אַ ישועה אין ישׂראל.

14 און שמואל האָט געזאָגט צום פֿאָלק: קומט און לאָמיר גיין קיין
גִלגל, און מיר וועלן דאָרטן באַנייַען די מלוכה. 15. איז דאָס גאַנצע
פֿאָלק געגאַנגען קיין גִלגל, און זיי האָבן דאָרט געמאַכט שָׁאולן פֿאַר
אַ מלך, פֿאַר גאָט אין גִלגל; און זיי האָבן דאָרטן געשלאַכט
פֿרידאָפּפֿער פֿאַר גאָט. און שָׁאול און אַלע מענער פֿון ישׂראל האָבן
זיך דאָרטן זייער געפֿרייט.

יב

1 און שמואל האָט געזאָגט צו גאַנץ ישׂראל: זעט, איך האָב
צוגעהערט צו אייַער קָול אין אַלץ וואָס איר האָט צו מיר
געזאָגט, און איך האָב געמאַכט איבער אייַך אַ מלך. 2 און אַצונד, אָט
גייט דער מלך פֿאַר אייַך; איך אָבער בין אַלט און גראָ, און אָט זייַנען
מייַנע זין מיט אייַך; און איך בין געגאַנגען פֿאַר אייַך פֿון מייַן יוגנט אָן
ביז הייַנטיקן טאָג. 3 דאָ בין איך, זאָגט עדות אַקעגן מיר פֿאַר גאָט
און פֿאַר זייַן געזאַלבטן: וועמעס אָקס האָב איך צוגענומען? און
וועמעס אייזל האָב איך צוגענומען? און וועמען האָב איך באַרויבט?
וועמען האָב איך געדריקט? אָדער פֿון וועמענס האַנט האָב איך
גענומען אויסלייז, אַז איך זאָל פֿאַרהוילן מייַנע אויגן פֿון אים? און
איך וועל עס אייַך אומקערן.

4 האָבן זיי געזאָגט: האָסט אונדז ניט באַרויבט און האָסט אונדז ניט
געדריקט, און האָסט פֿון קיינעמס האַנט גאָרנישט גענומען. 5 האָט
ער צו זיי געזאָגט: עדות איז גאָט קעגן אייַך, און עדות איז זייַן
געזאַלבטער הייַנטיקן טאָג, אַז איר האָט אין מייַן האַנט גאָרנישט
געפֿונען. האָבן זיי געזאָגט: עדות!

6 האָט שמואל געזאָגט צום פֿאָלק: גאָט איז דער וואָס האָט
באַשאַפֿן משהן און אַהרֹנען, און וואָס האָט אויפֿגעבראַכט אייַערע
עלטערן פֿון לאַנד מצרַיִם. 7 און אַצונד, שטעלט אייַך, און איך וועל
זיך דורכטענהן מיט אייַך פֿאַר גאָט וועגן אַלע גערעכטיקייטן פֿון גאָט
וואָס ער האָט געטאָן מיט אייַך און מיט אייַערע עלטערן. 8 אַז יעקבֿ

איז געקומען קיין מצרַיִם, האָבן אײַערע עלטערן געשריִען צו גאָט,
און גאָט האָט געשיקט משהן און אַהרֹנען, און זיי האָבן
אַרויסגעצויגן אײַערע עלטערן פֿון מצרַיִם, און זיי באַזעצט אין דעם
דאָזיקן אָרט. 9 אָבער זיי האָבן פֿאַרגעסן אָן יהוה זייער גאָט, און ער
האָט זיי איבערגעגעבן אין דער האַנט פֿון סיסראָ דעם חיל-
פֿירער פֿון חצור, און אין דער האַנט פֿון די פּלשתּים, און אין דער
האַנט פֿון דעם מלך פֿון מואָבֿ, און זיי האָבן מלחמה געהאַלטן אויף
זיי. 10 און זיי האָבן געשריִען צו גאָט און האָבן געזאָגט: מיר האָבן
געזינדיקט וואָס מיר האָבן פֿאַרלאָזן יהוה, און געדינט די בַעַל-געטער
און די עשתָּרות, און אַצונד, זײַ אונדז מציל פֿון דער האַנט פֿון
אונדזערע פֿײַנט, און מיר וועלן דיר דינען. 11 האָט גאָט געשיקט
ירובעלן, און בדָנען, און יִפֿתּחן, און שמואלן, און ער האָט אײַך מציל
געווען פֿון אײַערע פֿײַנט פֿון רונד אַרום, און איר זײַט געזעסן אין
זיכערקייט. 12 און ווי איר האָט געזען אַז נָחש דער מלך פֿון די
קינדער פֿון עמון איז געקומען אויף אײַך, אַזוי האָט איר צו מיר
געזאָגט: ניין, נײַערט אַ מלך מוז קיניגן איבער אונדז; בעת יהוה
אײַער גאָט איז אײַער מלך. 13 און אַצונד, אָט איז דער מלך וואָס
איר האָט אויסדערווײלט, וואָס איר האָט פֿאַרלאַנגט, און אָט האָט
גאָט געגעבן איבער אײַך אַ מלך. 14 אויב איר וועט מורא האָבן פֿאַר
גאָט, און איר וועט אים דינען, און וועט צוהערן צו זײַן קָול, און
וועט ניט ווידערשפּעניקן דעם מויל פֿון גאָט, און אי איר, אי דער
מלך וואָס קיניגט איבער אײַך, וועט גיין נאָך יהוה אײַער גאָט; – 15
אויב אָבער איר וועט ניט צוהערן צו דעם קָול פֿון גאָט, און איר
וועט ווידערשפּעניקן דעם מויל פֿון גאָט, וועט די האַנט פֿון גאָט זײַן
אַקעגן אײַך אַזוי ווי אַקעגן אײַערע עלטערן. 16 און אַצונד שטייט און
זעט די דאָזיקע גרויסע זאַך וואָס גאָט טוט פֿאַר אײַערע אויגן. 17
הײַנט איז דאָך ווייצשניט, וועל איך רופֿן צו גאָט, און ער וועט געבן
דונערן און רעגן, און ווייסט און זעט אַז גרויס איז אײַער בייז וואָס
איר האָט געטאָן אין די אויגן פֿון גאָט, אײַך צו פֿאַרלאַנגען אַ מלך.

18 און שמואל האָט גערופֿן צו גאָט, און גאָט האָט געגעבן דונערן
און רעגן אין יענעם טאָג, און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט זייער מורא
געהאַט פֿאַר גאָט און פֿאַר שמואלן. 19 און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט
געזאָגט צו שמואלן: זײַ מתפּלל פֿאַר דײַנע קנעכט צו יהוה דײַן גאָט
אַז מיר זאָלן ניט שטאַרבן, ווײַל מיר האָבן צו אַלע אונדזערע זינד
נאָך צוגעלייגט דאָס בייז, אונדז צו פֿאַרלאַנגען אַ מלך. 20 האָט

שמואל געזאָגט צום פֿאָלק: איר זאָלט ניט מורא האָבן; איר האָט
געטאָן אַל דאָס דאָזיקע בייז, אָבער איר זאָלט אייַך ניט אָפּקערן פֿון
הינטער גאָט, און איר זאָלט דינען גאָט מיט אייַער גאַנצן האַרצן. 21
יאָ, איר זאָלט אייַך ניט אָפּקערן, וואָרום [דאָס וועט איר גיין] נאָך
נישטיקייטן וואָס נוצן ניט און זייַנען ניט מציל, ווייַל נישטיקייט
זייַנען זיי. 22 וואָרום גאָט וועט ניט פֿאַרלאָזן זייַן פֿאָלק, פֿון זייַן
גרויסן נאָמען וועגן, ווייַל גאָט האָט באַוויליקט אייַך צו מאַכן פֿאַר
זייַן פֿאָלק. 23 אויך איך, חלילה מיר צו זינדיקן צו גאָט, אויפֿצוהערן
מתפּלל זייַן פֿאַר אייַך! נייַערט איך וועל אייַך לערנען דעם גוטן און
גלייַכן וועג. 24 האָט אָבער מורא פֿאַר גאָט, און איר זאָלט אים דינען
מיט אמת, מיט אייַער גאַנצן האַרצן, וואָרום זעט ווי ער האָט גרויס
געטאָן מיט אייַך. 25 אויב אָבער שלעכטס טאָן וועט איר שלעכטס
טאָן, וועט אי איר, אי אייַער מלך אומגעבראַכט ווערן.

יג 1 ... יאָר איז שָאול אַלט געווען אַז ער איז געוואָרן מלך און
צוויי יאָר האָט ער געקיניקט איבער ישׂראל.

2 און שָאול האָט זיך אויסגעקליבן דרייַ טויזנט מאַן פֿון ישׂראל, און
צוויי טויזנט זייַנען געווען מיט שָאולן אין מִכמָש און אויף דעם באַרג
פֿון בֵּית-אֵל, און טויזנט זייַנען געווען מיט יונָתנען אין גִבעת-בנימין.
און דאָס איבעריקע פֿאָלק האָט ער אַוועקגעשיקט איטלעכן צו זייַנע
געצעלטן.

3 און יונָתן האָט געשלאָגן די וואַך פֿון די פּלשתּים וואָס אין גֶבַע,
און די פּלשתּים האָבן דערהערט. און שָאול האָט געבלאָזן אין שופֿר
דורכן גאַנצן לאַנד, אַזוי צו זאָגן: זאָלן די עִבֿרים הערן! 4 און גאַנץ
ישׂראל האָבן געהערט, אַזוי צו זאָגן: שָאול האָט געשלאָגן די וואַך
פֿון די פּלשתּים, און ישׂראל האָט זיך אויך פֿאַרמיאוסט בייַ די
פּלשתּים; און דאָס פֿאָלק האָט זיך אייַנגעזאַמלט הינטער שָאולן קיין
גִלגל. 5 און די פּלשתּים האָבן אייַנגעזאַמלט מלחמה צו האַלטן מיט
ישׂראל – דרייַסיק טויזנט רייַטוועגן, און זעקס טויזנט רייַטער, און
פֿאָלק אַזוי ווי דער זאַמד וואָס אויפֿן ברעג פֿון ים אין פֿילקייט; און
זיי זייַנען אַרויַיגעקומען און האָבן געלאַגערט אין מִכמָש, צו מזרח פֿון
בית-אָון.

6 און די מענער פֿון ישׂראל האָבן געזען אַז זיי זײַנען אין אַ קלעם –
וואָרום דאָס פֿאָלק איז געווען צוגעדריקט – און דאָס פֿאָלק האָט
זיך באַהאַלטן אין היילן, און צווישן דערנער, און אין פֿעלדזן, און אין
טורעמס, און אין גריבער. 7 און טייל עִבֿרים זײַנען אַריבערגעגאַנגען
דעם ירדן קיין לאַנד גָד און גִלעָד; אָבער שָאול איז נאָך געווען אין
גִלגל, און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט געאײַלט נאָך אים.

8 האָט ער געוואַרט זיבן טעג, ביז דער צײַט וואָס שמואל [האָט
אָפּגעמאַכט], אָבער שמואל איז ניט געקומען קיין גִלגל. און דאָס
פֿאָלק איז צעלאָפֿן פֿון אים. 9 האָט שָאול געזאָגט: גענענט צו מיר
דאָס בראַנדאָפּפֿער און דאָס פֿרידאָפּפֿער; און ער האָט
אויפֿגעבראַכט דאָס בראַנדאָפּפֿער. 10 און עס איז געווען, ווי ער
ענדיקט אויפֿברענגען דאָס בראַנדאָפּפֿער, ערשט שמואל קומט אָן;
און שָאול איז אים אַרויסגעגאַנגען אַנטקעגן אים צו באַגריסן. 11
האָט שמואל געזאָגט: וואָס האָסטו געטאָן? האָט שָאול געזאָגט: אַז
איך האָב געזען אַז דאָס פֿאָלק איז צעלאָפֿן פֿון מיר, און דו ביסט ניט
געקומען אין די אָפּגערעדטע טעג, און די פּלשתּים זײַנען
אײַנגעזאַמלט אין מִכמָש, 12 אַזוי האָב איך געזאָגט: אַצונד וועלן די
פּלשתּים אַראָפּנידערן צו מיר קיין גִלגל, און צו גאָט האָב איך ניט
געבעטן; און איך האָב מיך אײַנגעשטעלט, און האָב אויפֿגעבראַכט
דאָס בראַנדאָפּפֿער. 13 האָט שמואל געזאָגט צו שָאולן: נאַריש
האָסטו געטאָן; האָסט ניט געהיט דעם באַפֿעל פֿון יהוה דײַן גאָט
וואָס ער האָט דיר באַפֿוילן; וואָרום גאָט וואָלט אַצונד באַפֿעסטיקט
דײַן מלוכה איבער ישׂראל אויף אייביק. 14 אַצונד אָבער וועט דײַן
מלוכה ניט באַשטיין. גאָט האָט זיך אויסגעזוכט אַ מאַן נאָך זײַן
האַרצן, און גאָט האָט אים באַפֿוילן פֿאַר אַ פֿירשט איבער זײַן פֿאָלק,
ווײַל דו האָסט ניט געהיט וואָס גאָט האָט דיר באַפֿוילן.

15 און שמואל איז אויפֿגעשטאַנען און איז אַוועק פֿון גִלגל קיין
גבֿעת-בנימין. און שָאול האָט איבערגעציילט דאָס פֿאָלק וואָס האָט
זיך געפֿונען בײַ אים, אַרום זעקס הונדערט מאַן. 16 און שָאול און
זײַן זון יונָתן, און דאָס פֿאָלק וואָס האָט זיך געפֿונען בײַ זיי, זײַנען
געזעסן אין גבֿעת-בנימין, און די פּלשתּים האָבן געלאַגערט אין
מִכמָש. 17 און די פֿאַרוויסטער זײַנען אַרויסגעגאַנגען פֿון לאַגער פֿון
די פּלשתּים אין דרײַ מחנות; איין מחנה האָט זיך פֿאַרקערט אויפֿן
וועג פֿון עפֿרה, צום לאַנד שועל, 18 און איין מחנה האָט זיך

פֿאַרקערט אויפֿן וועג פֿון בית-חורון, און איין מחנה האָט זיך
פֿאַרקערט אויפֿן וועג פֿון געמאַרק, וואָס קוקט אַרויס אויפֿן טאָל
צבֿוֹעים, צום מדבר צו.

19 און אַ שמיד האָט זיך ניט געפֿונען אין גאַנצן לאַנד ישׂראל,
וואָרום די פּלשתּים האָבן געזאָגט: טאָמער וועלן די עִבֿרים מאַכן אַ
שווערד אָדער אַ שפּיז. 20 און גאַנץ ישׂראל האָבן געניִדערט צו די
פּלשתּים צו שאַרפֿן איטלעכער זײַן אַקערײַזן, און זײַן גראָבאײַזן,
און זײַן האַק, און זײַן רידל. 21 און פֿאַרן אָנפּײַלן איז געווען אַ פּים,
פֿאַר די רידלען, און פֿאַר די גראָבאײַזנס, און פֿאַרן דרײַשפּיץ, און
פֿאַר די העק; דאָס גלײַכן פֿאַר אָנשטעלן דעם טרײַבשטעכער. 22
אַזוי איז געשען, אַז אין טאָג פֿון מלחמה האָט זיך ניט געפֿונען אַ
שווערד אָדער אַ שפּיז אין דער האַנט פֿון דעם גאַנצן פֿאָלק וואָס
מיט שָאולן און מיט יונָתנען; נאָר בײַ שָאולן און בײַ יונָתן זײַן זון
האָט זיך געפֿונען.

23 און די וואַך פֿון די פּלשתּים איז אַרויסגעגאַנגען צום איבערפֿאָר
פֿון מִכמָש.

יד

1 און עס איז געווען איין טאָג, האָט יונתן דער זון פֿון שָאולן
געזאָגט צו דעם יונג, זײַן וואָפֿנטרעגער: קום און לאָמיר
אַריבערגיין צו דער וואַך פֿון די פּלשתּים וואָס אויף יענער זײַט; און
זײַן פֿאָטער האָט ער ניט געזאָגט. 2 און שָאול איז געזעסן אין עק
גִבֿעָה אונטער דעם מילגרוימבוים וואָס אין מִגרון; און דאָס פֿאָלק
וואָס מיט אים איז געווען אַרום זעקס הונדערט מאַן. 3 און אַחִיה
דער זון פֿון אַחיטובֿ דעם ברודער פֿון אי-כָּבֿוד, דעם זון פֿון פּינחס,
דעם זון פֿון עלי דעם כּהן פֿון גאָט אין שילו, האָט געטראָגן
דעם אפֿוד. און דאָס פֿאָלק האָט ניט געוווּסט אַז יונָתן איז
אַוועקגעגאַנגען.

4 און צווישן די איבערפֿאָרן וואָס יונָתן האָט געוואָלט אַריבערגיין צו
דער וואַך פֿון די פּלשתּים, איז געווען אַ שפּיץ פֿעלדז פֿון דער זײַט
און אַ שפּיץ פֿעלדז פֿון דער אַנדער זײַט, און דער נאָמען פֿון איינעם
איז געווען בוֹצֵץ, און דער נאָמען פֿון אַנדערן סֶנֶה. 5 איין שפּיץ

אויפֿגעשטעלט פֿון צפֿון אַקעגן מִכמָש, און איינער פֿון דָרום אַקעגן
גֶבַע.

6 און יהונתן האָט געזאָגט צו דעם יונג, זײַן וואַפֿנטרעגער: קום און
לאָמיר אַריבערגיין צו דער וואַך פֿון די דאָזיקע אומבאַשניטענע.
אפֿשר וועט גאָט טאָן פֿאַר אונדז; וואָרום בײַ גאָט איז קיין אָפּהאַלט
ניטאָ צו העלפֿן מיט פֿיל [מענטשן] אָדער מיט ווינציק. 7 האָט זײַן
וואַפֿנטרעגער צו אים געזאָגט: טו אַלץ וואָס אין דײַן האַרצן;
פֿאַרקער זיך; זע, איך בין מיט דיר ווי נאָך דײַן האַרצן. 8 האָט יונָתן
געזאָגט: אָט גייען מיר אַריבער צו די מענטשן, און מיר וועלן זיך
באַווײַזן צו זיי; 9 אויב זיי וועלן זאָגן צו אונדז אַזוי: האַרט אויס ביז
מיר קומען-צו צו אײַך, וועלן מיר שטיין אויף אונדזער אָרט, און
וועלן ניט אַרויפֿגיין צו זיי; 10 אויב אָבער זיי וועלן זאָגן אַזוי: קומט
אַרויף צו אונדז, וועלן מיר אַרויפֿגיין, וואָרום גאָט האָט זיי געגעבן
אין אונדזער האַנט. און דאָס וועט אונדז זײַן דער צייכן.

11 האָבן זיי זיך ביידע באַוויזן צו דער וואַך פֿון די פּלשתּים, און די
פּלשתּים האָבן געזאָגט: אָן קומען די עִבֿרים אַרויס פֿון די לעכער
וואָס זיי האָבן זיך דאָרטן באַהאַלטן. 12 און די מענטשן פֿון דער וואַך
האָבן זיך אָפּגערופֿן צו יונָתן און זײַן וואַפֿנטרעגער, און האָבן
געזאָגט: קומט אַרויף צו אונדז, און מיר וועלן אײַך עפּעס צו וויסן
טאָן. האָט יונָתן געזאָגט צו זײַן וואַפֿנטרעגער: קום אַרויף נאָך מיר,
וואָרום גאָט האָט זיי געגעבן אין דער האַנט פֿון ישׂראל.

13 און יונָתן האָט אַרויפֿגעקלעטערט אויף זײַנע הענט און אויף זײַנע
פֿיס, און זײַן וואַפֿנטרעגער נאָך אים. און זיי זײַנען געפֿאַלן פֿאַר
יונָתנען, און זײַן וואַפֿנטרעגער האָט געטייט הינטער אים. 14 און
דער ערשטער שלאַק וואָס יונָתן און זײַן וואַפֿנטרעגער האָבן
געשלאָגן, איז געווען אַרום צוואַנטיק מאַן, אין אַרום אַ האַלבער
בייט פֿון אַן אַקער פֿעלד. 15 איז געוואָרן אַ ציטערניש אין לאַגער
אויפֿן פֿעלד, און צווישן גאַנצן פֿאָלק; די וואַך און די פֿאַרוויסטער,
אַפֿילו זיי האָבן געציטערט; און די ערד האָט זיך געטרייסלט, און עס
איז געוואָרן אַ גאָטס ציטערניש.

16 און די וועכטער פֿון שָאולן אין גִבעת-בנימין האָבן אַ קוק געטאָן,
ערשט די מחנה צעקריכט און גייט אַהין און אַהער. 17 האָט שָאול

געזאָגט צו דעם פֿאָלק וואָס מיט אים: ציילט אַקאָרשט נאָך, און זעט
ווער איז אַוועקגעגאַנגען פֿון אונדז. האָבן זיי נאָכגעציילט, ערשט
יונָתן און זײַן וואַפֿנטרעגער זײַנען ניטאָ. 18 האָט שָאול געזאָגט צו
אַחִיהן: גענען דעם אָרון פֿון גאָט; וואָרום דער אָרון פֿון גאָט איז
געווען אין יענעם טאָג מיט די קינדער פֿון ישׂראל.

19 און עס איז געווען, בעת שָאול האָט גערעדט מיט דעם כֹּהן, איז
דער טומל וואָס אין לאַגער פֿון די פּלשתּים געוואָרן אַלץ גרעסער
און גרעסער. האָט שָאול געזאָגט צום כֹּהן: צי צוריק דײַן האַנט. 20
און שָאול און דאָס גאַנצע פֿאָלק וואָס מיט אים האָבן זיך
אײַנגעזאַמלט, און זיי זײַנען געקומען צו דער מלחמה, ערשט
אײנעמס שווערד איז קעגן אַנדערן – זייער אַ גרויסע מהומה.

21 און די עִבֿרים וואָס זײַנען געווען מיט די פּלשתּים אַזוי ווי נעכטן-
אײערנעכטן, די וואָס זײַנען אַרויפֿגעקומען מיט זיי אין לאַגער רונד
אַרום, זיי אויך זײַנען צוגעשטאַנען צו די ישׂראל וואָס מיט שָאולן
און יונָתנען. 22 און אַלע מענער פֿון ישׂראל וואָס האָבן זיך
באַהאַלטן אין דעם געבערג פֿון אפֿרַיִם, האָבן געהערט אַז די
פּלשתּים זײַנען אַנטלאָפֿן, און זיי אויך האָבן זיי נאָכגעיאָגט אין דער
מלחמה. 23 און גאָט האָט געהאָלפֿן ישׂראל אין יענעם טאָג.

און די מלחמה איז אַוועק ביז אַריבער בית-אָון. 24 און די מענער פֿון
ישׂראל זײַנען געווען פֿאַרקלעמט אין יענעם טאָג, אָבער שָאול האָט
באַשוואָרן דאָס פֿאָלק, אַזוי צו זאָגן: פֿאַרשאָלטן דער מענטש וואָס
וועט עסן שפּײַז ביזן אָוונט, ווען איך וועל זיך האָבן נוקם געווען אָן
מײַנע פֿײַנט! און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט ניט פֿאַרזוכט קיין שפּײַז.

25 און דאָס גאַנצע פֿאָלק איז געקומען אין וואַלד; און האָניק איז
געווען אויפֿן פֿעלד. 26 און ווי דאָס פֿאָלק איז געקומען אין וואַלד,
ערשט אַ רינונג פֿון האָניק, אָבער קײנער האָט ניט צוגערירט זײַן
האַנט צו זײַן מויל, וואָרום דאָס פֿאָלק האָט מורא געהאַט פֿאַר דער
שבֿועה. 27 אָבער יונָתן האָט ניט געהערט ווי זײַן פֿאָטער האָט
באַשוואָרן דאָס פֿאָלק, און ער האָט אויסגעשטרעקט דעם שפּיץ פֿון
דעם שטעקן וואָס אין זײַן האַנט, און האָט אים אײַנגעטונקט אין
דעם האָניקסאָט, און צוגעקערט זײַן האַנט צו זײַן מויל, און זײַנע
אויגן האָבן אויפֿגעלויכטן. 28 האָט זיך אָפּגערופֿן אַ מאַן פֿון פֿאָלק,

און האָט געזאָגט: באַשוואָרן האָט דײַן פֿאָטער באַשוואָרן דאָס
פֿאָלק, אַזוי צו זאָגן: פֿאַרשאָלטן דער מענטש וואָס וועט הײַנט עסן
שפּײַז! דרום איז דאָס פֿאָלק פֿאַרחלשט. 29 האָט יונתן געזאָגט:
פֿאַראומגליקט האָט מײַן פֿאָטער דאָס לאַנד; זעט, איך בעט אײַך, ווי
מײַנע אויגן האָבן אויפֿגעלוכטן, ווײַל איך האָב פֿאַרזוכט אַ ביסל פֿון
דעם דאָזיקן האָניק. 30 הײַנט ווי שוין אַז עסן וואָלט געגעסן הײַנט
דאָס פֿאָלק פֿון דעם רויב זײַנע פֿײַנט וואָס ער האָט געפֿונען?
צי וואָלט ניט אַצונד דער שלאַק צווישן די פּלשתּים געווען נאָך
גרעסער?

31 און זיי האָבן געשלאָגן אין יענעם טאָג צווישן די פּלשתּים פֿון
מִכמָש ביז אילון, און דאָס פֿאָלק איז געוואָרן זייער פֿאַרחלשט. 32
און דאָס פֿאָלק האָט זיך אַ לאָז געטאָן צום רויב, און זיי האָבן
גענומען שאָף און רינדער און יונגע רינדער, און האָבן געשאָכטן
אויף דער ערד, און דאָס פֿאָלק האָט געגעסן מיטן בלוט.

33 האָט מען אָנגעזאָגט שָאולן, אַזוי צו זאָגן: זע. דאָס פֿאָלק זינדיקט
צו גאָט, צו עסן מיטן בלוט. האָט ער געזאָגט: איר האָט געפֿעלשט;
קײַקלט-צו אַקאָרשט צו מיר אַ גרויסן שטיין. 34 און שָאול האָט
געזאָגט: צעשפּרייט זיך צווישן פֿאָלק, און איר זאָלט זאָגן צו זיי:
גענענט צו מיר איטלעכער זײַן אָקס, און איטלעכער זײַן שעפּס, און
איר זאָלט שעכטן דאָ און עסן, און איר זאָלט ניט זינדיקן צו גאָט, צו
עסן מיטן בלוט.

האָט דאָס גאַנצע פֿאָלק גענענט איטלעכער זײַן אָקס מיט זײַן האַנט
יענע נאַכט; און זיי האָבן דאָרטן געשאָכטן.

35 און שָאול האָט געבויט אַ מזבח צו גאָט. דאָס איז געווען דער
ערשטער מזבח וואָס ער האָט געבויט צו גאָט.

36 און שָאול האָט געזאָגט: לאָמיר אַראָפּנידערן נאָך די פּלשתּים בײַ
נאַכט, און רויבן צווישן זיי ביזן ליכט פֿון פֿרימאָרגן, און לאָמיר ניט
איבערלאָזן פֿון זיי אַ מאַן. האָבן זיי געזאָגט: אַלץ וואָס איז גוט אין
דײַנע אויגן, טו. האָט דער כּהן געזאָגט: לאָמיר גענענען אַהער צו
גאָט. 37 און שָאול האָט געפֿרעגט בײַ גאָט: זאָל איך אַראָפּנידערן
נאָך די פּלשתּים? וועסטו זיי געבן אין דער האַנט פֿון ישׂראל? אָבער
ער האָט אים ניט געענטפֿערט אין יענעם טאָג. 38 האָט שָאול

געזאָגט: געוועזט אַהער, אַלע פֿאַרשטייער פֿון פֿאָלק, און ווערט
געוואָר און זעט, דורך וואָס איז געשען די דאָזיקע זינד הײַנט? 39
וואָרום אַזוי ווי עס לעבט יהוה וואָס העלפֿט ישׂראל, אַפֿילו ווען דאָס
איז אין מײַן זון יונָתנען, אַז שטאַרבן מוז ער שטאַרבן! אָבער קיינער
פֿון גאַנצן פֿאָלק האָט אים ניט געענטפֿערט. 40 האָט ער געזאָגט צו
גאַנץ ישׂראל: איר וועט זײַן אויף איין זײַט, און איך און מײַן זון יונָתן
וועלן זײַן אויף דער אַנדער זײַט. האָט דאָס פֿאָלק געזאָגט צו שָׁאולן:
וואָס איז גוט אין דײַנע אויגן, טו. 41 האָט שָׁאול געזאָגט צו יהוה
דעם גאָט פֿון ישׂראל: גיב די ריכטיקייט. זײַנען פֿאַרנומען געוואָרן
יונָתן און שָׁאול, און דאָס פֿאָלק איז אַרויס. 42 האָט שָׁאול געזאָגט:
וואַרפֿט צווישן מיר און צווישן מײַן זון יונָתן; און יונָתן איז
פֿאַרנומען געוואָרן. 43 האָט שָׁאול געזאָגט צו יונָתנען: דערצייל מיר
וואָס דו האָסט געטאָן. האָט אים יונָתן דערציילט און האָט געזאָגט:
פֿאַרזוכן האָב איך פֿאַרזוכט מיטן שפּיץ פֿון דעם שטעקן וואָס אין
מײַן האַנט אַ ביסל האָניק. אָט בין איך; לאָמיך שטאַרבן. 44 האָט
שָׁאול געזאָגט: זאָל גאָט טאָן אַזוי און נאָך מער, אַז שטאַרבן מוזטו
שטאַרבן, יונָתן! 45 האָט דאָס פֿאָלק געזאָגט צו שָׁאולן: זאָל יונָתן
שטאַרבן, דער וואָס האָט אויפֿגעטאָן די דאָזיקע גרויסע ישועה אין
ישׂראל? חלילה! אַזוי ווי יהוה לעבט, אויב אַ האָר פֿון זײַן קאָפּ וועט
פֿאַלן צו דער ערד! וואָרום מיט גאָט האָט ער דאָס אויפֿגעטאָן
הײַנטיקן טאָג. און דאָס פֿאָלק האָט אויסגעלייזט יונָתנען, און ער
איז ניט געשטאָרבן.

46 און שָׁאול איז אַוועק פֿון הינטער די פּלשתּים, און די פּלשתּים
זײַנען געגאַנגען צו זייער אָרט.

47 און שָׁאול האָט פֿאַרנומען די מלוכה איבער ישׂראל, און ער האָט
מלחמה געהאַלטן רונד אַרום מיט אַלע זייערע פֿײַנט, מיט מואָבֿ, און
מיט די קינדער פֿון עמון, און מיט אדום, און מיט די מלכים פֿון
צוֹבָה, און מיט די פּלשתּים; און אומעטום ווי ער פֿלעגט זיך קערן,
פֿלעגט ער זיי אָנטאָן שלעכטס. 48 און ער האָט אויפֿגעטאָן
העלדישקייט, און האָט געשלאָגן עֲמָלֵק, און מציל געווען ישׂראל פֿון
דער האַנט פֿון זײַן רויבער.

49 און שאָולס זין זײַנען געווען יונָתן, און יִשוִי, און מַלכּישוּעַ; און די
נעמען פֿון זײַנע צוויי טעכטער זײַנען געווען: דער נאָמען פֿון דער

עלטערער, מֵרַבֿ, און דער נאָמען פֿון דער קלענערער מִיכל. 50 און
דער נאָמען פֿון שאָולס ווײַב איז געווען אַחינוֹעם די טאָכטער פֿון
אַחימַעַצן; און דער נאָמען פֿון זײַן חיל-פֿירער אַבֿינֵר דער זון פֿון נֵר,
שאָולס פֿעטער. 51 אי קיש דער פֿאָטער פֿון שָאולן, אי נֵר דער
פֿאָטער פֿון אַבֿנרן, איז געווען אַ זון פֿון אַבֿיאֵלן.

52 און די מלחמה אויף די פלשתּים איז געווען שטאַרק אַלע טעג פֿון
שָאולן. און ווי שָאול פֿלעגט זען עמעץ אַ מאַן אַ גִבור, אָדער עמעץ
אַ העלדישן יונג, אַזוי האָט ער אים צוגענומען צו זיך.

טו

1 און שמואל האָט געזאָגט צו שָאולן: מיך האָט גאָט
געשיקט דיך צו זאַלבן פֿאַר אַ מלך איבער זײַן פֿאָלק איבער
ישׂראל; דרום הער אַצונד צו דעם קָול פֿון די ווערטער פֿון גאָט. 2
אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבֿאות. איך געדענק וואָס עֲמָלק האָט
געטאָן צו ישׂראל, ווי ער האָט זיך אים געשטעלט אין וועג בײַ זײַן
אַרויפֿגיין פֿון מִצרַיִם. 3 אַצונד גיי און זאָלסט שלאָגן עֲמָלק; און איר
זאָלט פֿאַרווּיסטן אַלץ וואָס ער האָט, און זאָלסט זיך ניט
דערבאַרימען אויף אים, און זאָלסט טייטן פֿון אַ מאַן ביז אַ פֿרוי, פֿון
אַ קינד ביז אַ זויגעדיקן, פֿון אַן אָקס ביז אַ שעפּס, פֿון אַ קעמל ביז
אַן אייזל.

4 האָט שָאול צונויפֿגערופֿן דאָס פֿאָלק, און ער האָט זיי
איבערגעציילט אין טלָאים, צוויי הונדערט טויזנט פֿוסגייער, און
צען טויזנט מאַן פֿון יהודה. 5 און שָאול איז געקומען צו דער שטאָט
פֿון עֲמָלק, און ער האָט מלחמה געהאַלטן אין טאָל. 6 און שָאול
האָט געזאָגט צום קֵיני: קומט גייט אַוועק, נידערט אַראָפּ פֿון צווישן
עֲמָלק, כּדי איך זאָל דיך ניט אומברענגען מיט אים; און דו האָסט
דאָך געטאָן חֶסד מיט אַלע קינדער פֿון ישׂראל בײַ זייער אַרויפֿגיין פֿון
מִצרַיִם. האָט דער קֵיני אָפּגעטרעטן פֿון צווישן עֲמָלק.

7 און שָאול האָט געשלאָגן עֲמָלק פֿון חֲוִילָה ווי דו קומסט קיין שור
וואָס פֿאַר מִצרַיִם. 8 און ער האָט געכאַפּט אֲגָג דעם מלך פֿון עֲמָלק
אַ לעבעדיקן, און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט ער פֿאַרווּיסט מיטן שאַרף
פֿון שווערד. 9 אָבער שָאול און דאָס פֿאָלק האָבן געשלאָגן אֲגָגן, און
די בעסטע פֿון די שאָף און די רינדער – די צווייטגעבאָרענע, און די

לעמער, און דאָס גאַנצע גוטס, און זיי האָבן ניט געוואָלט זיי
פֿאַרוויסטן. נאָר אַל דאָס נישטווערטיקע און צעקראָכענע פֿי, דאָס
האָבן זיי פֿאַרוויסט.

10 איז דאָס וואָרט פֿון גאָט געווען צו שמואלן, אַזוי צו זאָגן: 11 איך
האָב חרטה וואָס איך האָב געמאַכט שָאולן פֿאַר אַ מלך, וואָרום ער
האָט זיך אָפּגעקערט פֿון הינטער מיר, און מײַנע ווערטער האָט ער
ניט מקיים געווען.

האָט שמואלן געערגערט, און ער האָט געשריִען צו גאָט אַ גאַנצע
נאַכט. 12 און שמואל האָט זיך געפֿעדערט אין דער פֿרי צו
באַגעגענען שָאולן. איז אָנגעזאָגט געוואָרן שמואלן, אַזוי צו זאָגן:
שָאול איז געקומען קיין כַּרמל, און זע, ער האָט זיך אויפֿגעשטעלט
אַן אָנדענק, און האָט זיך אויסגעדרייט, און איז אַוועק און האָט
אַראָפּגענידערט קיין גִלגל. 13 איז שמואל געקומען צו שָאולן, און
שָאול האָט צו אים געזאָגט: געבענטשט זאָלסטו זײַן פֿון גאָט! איך
האָב מקיים געווען דאָס וואָרט פֿון גאָט. 14 האָט שמואל געזאָגט:
און וואָס איז דער דאָזיקער קָול פֿון די שאָף אין מײַנע אויערן, און
דער קָול פֿון די רינדער וואָס איך הער? 15 האָט שָאול געזאָגט: פֿון
עַמָלק האָט מען זיי געבראַכט, וואָרום דאָס פֿאָלק האָט געשוינט די
בעסטע פֿון די שאָף און די רינדער, כּדי צו שלאַכטן צו גאָט דײַן
האַר; אָבער דאָס איבעריקע האָבן מיר פֿאַרוויסט. 16 האָט שמואל
געזאָגט צו שָאולן: הער אויף, און איך וועל דיר זאָגן וואָס גאָט האָט
צו מיר גערעדט די נאַכט. האָט ער צו אים געזאָגט: רעד.

17 האָט שמואל צו אים געזאָגט: פֿאַר וואָר, אויב דו ביסט קליין אין
דײַנע אויגן, ביסטו אָבער דער קאָפּ פֿון די שבֿטים פֿון ישׂראל, און
דיך האָט גאָט געזאַלבט פֿאַר אַ מלך איבער ישׂראל. 18 און גאָט האָט
דיך געשיקט אויף אַ וועג, און האָט געזאָגט: גיי און זאָלסט
פֿאַרוויסטן די זינדיקע, עַמָלק, און זאָלסט האַלטן מלחמה אויף זיי
ביז מע וועט זיי פֿאַרלענדן. 19 טאָ פֿאַר וואָס האָסטו ניט צוגעהערט
צו דעם קָול פֿון גאָט, און האָסט זיך אַ לאָז געטאָן צום רויב, און
געטאָן וואָס איז שלעכט אין די אויגן פֿון גאָט? 20 האָט שָאול
געזאָגט צו שמואלן: איך האָב דאָך צוגעהערט צו דעם קָול פֿון גאָט,
און בין געגאַנגען אויף דעם וועג וואָס גאָט האָט מיך געשיקט, און
האָב געבראַכט אַגָג דעם מלך פֿון עַמָלק, און עַמָלק האָב איך

פֿאַרוויסט. 21 אָבער דאָס פֿאָלק האָט גענומען פֿון דעם רויב שאָף
און רינדער, דאָס בעסטע פֿון דעם חרם, כּדי צו שלאַכטן צו יהוה
דײַן גאָט אין גִלגל. 22 האָט שמואל געזאָגט:

באַגערט דען גאָט בראַנדאָפּפֿער און שלאַכטאָפּפֿער
ווי צוהערן צו דעם קָול פֿון גאָט?
זע, צוהערן איז בעסער פֿון שלאַכטאָפּפֿער.
צו געהאָרכן – פֿון פֿעטס פֿון ווידערס;
23 וואָרום זינד פֿון כּישוף איז ווידערשפּעניקייט,
און געצנדינסט און תּרפֿים איז אײַנגעשפּאַרט זײַן.

ווײַל דו האָסט פֿאַראַכט דאָס וואָרט פֿון גאָט, אַזוי האָט ער דיך
פֿאַראַכט פֿון צו זײַן אַ מלך. 24 האָט שָאול געזאָגט: איך האָב
געזינדיקט וואָס איך האָב איבערגעטרעטן דאָס באַפֿעל פֿון גאָט און
דײַנע ווערטער, ווײַל איך האָב מורא געהאַט פֿאַרן פֿאָלק, און האָב
זיך צוגעהערט צו זייער קָול. 25 און אַצונד, פֿאַרגיב, איך בעט דיך,
מײַן זינד, און קער זיך אום מיט מיר, און איך וועל זיך בוקן צו גאָט.
26 האָט שמואל געזאָגט צו שָאולן: איך וועל זיך ניט אומקערן מיט
דיר, וואָרום דו האָסט פֿאַראַכט דאָס וואָרט פֿון גאָט, און גאָט האָט
דיך פֿאַראַכט פֿון צו זײַן אַ מלך איבער ישׂראל.

27 און ווי שמואל האָט זיך אומגעדרייט אַוועקצוגיין, אַזוי האָט
[שָאול] אָנגענומען דעם ברעג פֿון זײַן מאַנטל, און ער האָט זיך
אָפּגעריסן. 28 האָט שמואל צו אים געזאָגט: גאָט האָט הײַנט
אָפּגעריסן פֿון דיר די מלוכה פֿון ישׂראל, און האָט זי אַוועקגעגעבן צו
אַן אַנדערן וואָס איז בעסער פֿון דיר. 29 און דער אייביקער פֿון
ישׂראל זאָגט אויך ניט ליגן, און האָט ניט חרטה; וואָרום ניט אַ
מענטש איז ער, חרטה צו האָבן.

30 האָט ער געזאָגט: איך האָב געזינדיקט, אָבער אַצונד, טו מיר, איך
בעט דיך, דעם כּבֿוד פֿאַר די עלטסטע פֿון מײַן פֿאָלק און פֿאַר
ישׂראל, און קער זיך אום מיט מיר, און איך וועל זיך בוקן צו יהוה
דײַן גאָט.

31 האָט שמואל זיך אומגעקערט נאָך שָאולן, און שָאול האָט זיך
געבוקט צו גאָט.

32 און שמואל האָט געזאָגט: מאַכט גענענען צו מיר אַגָג דעם מלך
פֿון עֲמָלֵק. איז אַגָג צוגעגאַנגען צו אים אין קייטן. און אַגָג האָט
געזאָגט: פֿאַר וואָר, די ביטערקייט פֿון טויט איז געקומען.

33 האָט שמואל געזאָגט:

אַזוי ווי דײַן שווערד האָט ווײַבער אָן קינדער געלאָזט,
זאָל צווישן ווײַבער דײַן מוטער אָן קינדער בלײַבן.

און שמואל האָט צעהאַקט אֲגָגן פֿאַר גאָט אין גִלגל.

34 און שמואל איז אַוועקגעגאַנגען קיין רמה, און שָאול איז
אַרויפֿגעגאַנגען צו זײַן הויז אין גִבעת-שָאול. 35 און שמואל האָט
מער ניט געזען שָאולן ביז דעם טאָג פֿון זײַן טויט, וואָרום שמואל
האָט געטרויערט וועגן שָאולן; און גאָט האָט חרטה געהאַט וואָס ער
האָט געמאַכט שָאולן פֿאַר אַ מלך איבער ישׂראל.

טז

1 און גאָט האָט געזאָגט צו שמואלן: ביז וואַנען וועסטו
טרויערן וועגן שָאולן, אַז איך האָב אים פֿאַראַכט פֿון צו
קיניגן איבער ישׂראל? פֿיל אָן דײַן האָרן מיט אייל, און קום איך וועל
דיך שיקן צו יִשַין פֿון בית-לֶחֶם, וואָרום איך האָב מיר געזען אַ מלך
צווישן זײַנע זין. 2 האָט שמואל געזאָגט: ווי קען איך גיין? אַז שָאול
וועט הערן, וועט ער מיך הרגען. האָט גאָט געזאָגט: אַ יונגע קו
וועסטו נעמען מיט זיך, און וועסט זאָגן: צו שלאַכטן צו גאָט בין איך
געקומען. 3 און וועסט פֿאַררופֿן יִשַין צום שלאַכטאָפּפֿער, און איך
וועל דיך לאָזן וויסן וואָס דו זאָלסט טאָן; און וועסט מיר זאַלבן דעם
וואָס איך וועל דיר זאָגן.

4 האָט שמואל געטאָן וואָס גאָט האָט געהייסן, און ער איז געקומען
קיין בית-לֶחֶם. און די עלטסטע פֿון שטאָט האָבן געאײַלט אים
אַנטקעגן, און געזאָגט: פֿריד צו דײַן קומען! 5 האָט ער געזאָגט:
פֿריד! צו שלאַכטן צו גאָט בין איך געקומען. הייליקט אײַך, און איר
וועט קומען מיט מיר צום שלאַכטאָפּפֿער. און ער האָט געהייסן יִשַין
און זײַנע זין זיך הייליקן, און האָט זיי פֿאַררופֿן צום שלאַכטאָפּפֿער.

6 און עס איז געווען, ווי זיי זײַנען געקומען, אַזוי האָט ער דערזען
אֶליִאָבֿן, און ער האָט געזאָגט: פֿאַר וואָר, אַנטקעגן גאָט איז זײַן
געזאַלבטער. 7 האָט גאָט געזאָגט צו שמואלן: זאָלסט ניט קוקן אויף
זײַן אויסזען, און אויף זײַן הויכן וווקס, וואָרום איך וויל אים ניט;
וואָרום עס איז ניט ווי דער מענטש זעט; ווײַל דער מענטש זעט נאָכן
אָנבליק, אָבער גאָט זעט נאָכן האַרצן. 8 האָט יִשַׁי גערופֿן אַבֿינָדֶבֿן,
און האָט אים פֿאַרבײַגעפֿירט פֿאַר שמואלן, אָבער ער האָט געזאָגט:
אויך דעם דאָזיקן האָט גאָט ניט אויסדערוויילט. 9 האָט יִשַׁי
פֿאַרבײַגעפֿירט שַמָהן, אָבער ער האָט געזאָגט: אויך דעם דאָזיקן
האָט גאָט ניט אויסדערוויילט. 10 אַזוי האָט יִשַׁי פֿאַרבײַגעפֿירט זיבן
פֿון זײַנע זין פֿאַר שמואלן, און שמואל האָט געזאָגט צו יִשַׁין: גאָט
האָט ניט אויסדערוויילט די דאָזיקע. 11 און שמואל האָט געזאָגט צו
יִשַׁין: געענדיקט די יונגען? האָט ער געזאָגט: עס איז נאָך געבליבן
דער קלענסטער; און אָט איז ער אַ פּאַסטוך בײַ די שאָף. האָט
שמואל געזאָגט צו יִשַׁין: שיק און ברענג אים; וואָרום מיר וועלן זיך
ניט זעצן, ביז ער קומט אַהער. 12 האָט ער געשיקט און אים
געבראַכט. און ער איז געווען אַ גערויטלטער, מיט שיינע אויגן און אַ
פֿײַנעם אויסזען. און גאָט האָט געזאָגט: שטיי אויף, זאַלב אים,
וואָרום ער איז דאָס. 13 האָט שמואל גענומען דעם האָרן מיט אייל,
און האָט אים געזאַלבט אין מיטן זײַנע ברידער. און דער גײַסט פֿון
גאָט איז געקומען אויף דָוִדן פֿון יענעם טאָג אָן און ווײַטער. און
שמואל איז אויפֿגעשטאַנען, און איז אַוועקגעגאַנגען קיין רמה.

14 און דער גײַסט פֿון גאָט האָט זיך אָפּגעטאָן פֿון שָאולן און אים
האָט געשראָקן אַ בייזער גײַסט פֿון גאָט. 15 האָבן שאָולס קנעכט צו
אים געזאָגט: זע נאָר: אַ בייזער גײַסט פֿון גאָט שרעקט דיך. 16 זאָל
אַקאָרשט אונדזער האַר הייסן דײַנע קנעכט וואָס פֿאַר דיר, זיי זאָלן
אויפֿזוכן אַ מאַן וואָס קען שפּילן אויף אַ האַרף; און עס וועט זײַן, ווי
דער בייזער גײַסט פֿון גאָט איז אויף דיר, אַזוי וועט ער שפּילן מיט
זײַן האַנט, און דיר וועט בעסער ווערן. 17 האָט שָאול געזאָגט צו
זײַנע קנעכט: זעט אַקאָרשט פֿאַר מיר אַ מאַן וואָס שפּילט גוט, און
איר זאָלט אים ברענגען צו מיר. 18 האָט זיך אָפּגערופֿן איינער פֿון די
יונגען, און האָט געזאָגט: אָט האָב איך געזען אַ זון בײַ יִשַׁין פֿון בֵּית-
לֶחֶם, וואָס קען שפּילן, און איז אַ העלדישער גִבור און אַ מענטש פֿון
מלחמה, און פֿאַרשטייט אַ זאַך, און איז אַ מענטש מיט אַ געשטאַלט,
און גאָט איז מיט אים.

19 האָט שָאול געשיקט שלוחים צו יִשַין, און אָנגעזאָגט: שיק צו מיר
דייַן זון דָוִדן וואָס בייַ די שאָף. 20 האָט יִשַי גענומען אַן אייזל מיט
ברויט און אַ לאָגל וויַין, און איין ציגנבעקל, און געשיקט דורך דער
האַנט פֿון זייַן זון דָוִדן צו שָאולן. 21 און דוד איז געקומען צו שָאולן,
און איז געשטאַנען פֿאַר אים; און ער האָט אים זייער ליב געקריגן,
און ער איז אים געוואָרן אַ וואָפֿנטרעגער. 22 און שָאול האָט
געשיקט צו יִשַין, אַזוי צו זאָגן: זאָל, איך בעט דיך, דוד שטיין פֿאַר
מיר, וואָרום ער האָט געפֿונען חן אין מייַנע אויגן.

23 און עס איז געווען, ווי דער [בייזער] גייַסט פֿון גאָט איז געווען
אויף שָאולן, אַזוי פֿלעגט דוד נעמען די האַרף און שפּילן מיט זייַן
האַנט, און שָאולן פֿלעגט אָפּגיין, און אים פֿלעגט בעסער ווערן, און
דער בייזער גייַסט פֿלעגט זיך אָפּטאָן פֿון אים.

יז

1 און די פּלשתּים האָבן אייַנגעזאַמלט זייערע מחנות אויף
מלחמה. און זיי האָבן זיך אייַנגעזאַמלט אין שׂוֹכוֹ וואָס
געהערט צו יהודה, און האָבן געלאַגערט צווישן שׂוֹכוֹ און צווישן
עֲזֵקָה אין אֶפֶס-דַמים.

2 און שָאול און די מענער פֿון ישׂראל האָבן זיך אייַנגעזאַמלט און
האָבן געלאַגערט אין טאָל אֵלָה; און זיי האָבן אָנגעריכט אַ מלחמה
אַקעגן די פּלשתּים. 3 און די פּלשתּים זייַנען געשטאַנען אויפֿן באַרג
פֿון דער זייַט, און די ישׂראל זייַנען געשטאַנען אויפֿן באַרג פֿון דער
אַנדער זייַט, מיט דעם טאָל צווישן זיי. 4 איז אַרויסגעגאַנגען דער
צווישנמאַן פֿון דעם לאַגער פֿון די פּלשתּים מיטן נאָמען גָלְיַת פֿון
גַת, וואָס זייַן הייך איז געווען זעקס איילן און אַ שפּאַן. 5 און אַ
קופּערנער קיווער איז געווען אויף זייַן קאָפּ, און אין אַ פּאַנצער פֿון
שופּן איז ער געווען אָנגעטאָן, און די וואָג פֿון דעם פּאַנצער איז
געווען פֿינף טויזנט שקל קופּער. 6 און קופּערנע בלעכן זייַנען געווען
אויף זייַנע פֿיס, און אַ קופּערנע פּיקע צווישן זייַנע אַקסלען. 7 און
דער האָלץ פֿון זייַן שפּיז איז געווען ווי דער שטאַנג פֿון אַ וועבער,
און דער קלינג פֿון זייַן שפּיז איז געווען זעקס הונדערט שקל אייַזן.
און דער שילדטרעגער איז געגאַנגען אים פֿאַרויס.

8 און ער האָט זיך אַוועקגעשטעלט, און האָט גערופֿן צו די רייען פֿון
ישׂראל, און האָט צו זיי געזאָגט: נאָך וואָס גייט איר אַרויס אָנריכטן
אַ מלחמה? בין איך דען ניט דער פּלִשתּי, און איר קנעכט בײַ שָאולן?
קלייבט אײַך אויס אַ מאַן, און זאָל ער אַראָפּנידערן צו מיר. 9 אויב
ער וועט קענען מלחמה האַלטן מיט מיר, און וועט מיך דערשלאָגן,
וועלן מיר זײַן קנעכט צו אײַך; און אויב איך וועל אים בײַקומען, און
וועל אים דערשלאָגן וועט איר זײַן קנעכט צו אונדז, און וועט אונדז
דינען.

10 און דער פּלִשתּי האָט געזאָגט: איך שפּאָט פֿון די רייען פֿון ישׂראל
הײַנטיקן טאָג; גיט מיר אַ מאַן און לאָמיר מלחמה האַלטן מיט
אַנאַנדער.

11 און שָאול און גאַנץ ישׂראל האָבן געהערט די דאָזיקע ווערטער
פֿון דעם פּלִשתּי, און זיי האָבן זיך דערשראָקן, און האָבן זייער מורא
געהאַט.

12 און דוד איז געווען דער זון פֿון יענעם אֶפֿרָתער מאַן פֿון בית-
לחם-יהודה, וואָס זײַן נאָמען איז געווען יִשַׁי; און ער האָט געהאַט
אַכט זין. און דער מאַן איז אין די טעג פֿון שָאולן געווען אַ זקן וואָס
קומט צווישן לײַט. 13 און די דרײַ עלטערע זין פֿון יִשַׁין זײַנען
געגאַנגען נאָך שָאולן אין דער מלחמה; און די נעמען פֿון זײַנע דרײַ
זין וואָס זײַנען געגאַנגען אין דער מלחמה, זײַנען געווען: אֶליאָבֿ
דער בכָור, און דער צווייטער פֿון אים אַבִינָדָבֿ, און דער דריטער
שַמָה. 14 און דוד איז געווען דער קלענסטער; און די דרײַ גרעסערע
זײַנען געגאַנגען נאָך שָאולן. 15 און דוד פֿלעגט גיין און זיך אומקערן
פֿון שָאולן צו פּיטערן די שאָף פֿון זײַן פֿאָטער אין בֵית-לֶחֶם.

16 און דער פּלִשתּי האָט גענענט פֿרי און שפּעט, און האָט זיך
געשטעלט פֿערציק טעג נאָכאַנאַנד.

17 און יִשַׁי האָט געזאָגט צו זײַן זון דָוִדן: נעם אַקאָרשט פֿאַר דײַנע
ברידער אַן אֵיפָה פֿון די דאָזיקע געבראָטענע זאַנגען, און די דאָזיקע
צען ברויטן, און לויף דערמיט אַריבער אין לאַגער צו דײַנע ברידער.
18 און די דאָזיקע צען קעז זאָלסטו ברענגען צו דעם הויפּטמאַן פֿון
דעם טויזנט; און זאָלסט פֿרעגן דײַנע ברידער אויף פֿריד, און נעמען
פֿון זיי אַ צייכן.

19 און שָאול און זײ און אַלע מענער פֿון ישׂראל זײַנען געווען אין
טאָל אֵלָה, אין מלחמה מיט די פּלשתּים.

20 האָט זיך דוד געפֿעדערט אין דער פֿרי, און ער האָט איבערגעלאָזט
די שאָף אויף אַ שומר, און ער האָט גענומען און איז געגאַנגען אַזוי
ווי יִשַי האָט אים באַפֿוילן, און ער איז אָנגעקומען אין לאַגערדרינג,
ווען דער חיל וואָס איז אַרויסגעגאַנגען אין שלאַכט, האָט געשאַלט
אויף מלחמה. 21 און ישׂראל און די פּלשתּים האָבן זיך
אויסגעשטעלט אַ רײ קעגן אַ רײ. 22 האָט דוד איבערגעלאָזט די זאַכן
פֿון זיך אויף דער האַנט פֿון דעם שומר פֿון די זאַכן, און ער איז
געלאָפֿן צום שלאַכטפֿעלד; און ער איז געקומען און האָט געפֿרעגט
זײַנע ברידער אויף פֿריד.

23 ווי ער רעדט מיט זײ, ערשט דער צווישנמאַן וואָס זײַן נאָמען איז
געווען גָלְיַת דער פּלִשתּי פֿון גַת, קומט אַרויף פֿון די רייען פֿון די
פּלשתּים, און ער האָט גערעדט אַזוי ווי יענע רייד; און דוד האָט
געהערט.

24 און אַלע מענער פֿון ישׂראל, ווי זײ האָבן דערזען דעם מאַן, אַזוי
זײַנען זײ אַנטלאָפֿן פֿאַר אים, און האָבן זייער מורא געהאַט. 25 און
די מענער פֿון ישׂראל האָבן געזאָגט: האָט איר געזען דעם דאָזיקן
מאַן וואָס קומט אַרויף? וואָרום צו לעסטערן ישׂראל קומט ער
אַרויף; און עס וועט זײַן, דער מאַן וואָס וועט אים דערשלאָגן, וועט
אים דער מלך מעַשיר זײַן מיט אַ גרויס עשירות, און וועט אים געבן
זײַן טאָכטער, און זײַן פֿאָטערס הויז וועט ער מאַכן פֿרײַ אין ישׂראל.

26 האָט דוד געזאָגט צו די מענטשן וואָס זײַנען געשטאַנען לעבן
אים, אַזוי צו זאָגן: וואָס וועט געטאָן ווערן צו דעם מאַן וואָס וועט
דערשלאָגן יענעם פּלִשתּי, און וועט אָפּטאָן די שאַנד פֿון ישׂראל?
וואָרום ווער איז דער דאָזיקער אומבאַשניטענער פּלִשתּי, אַז ער זאָל
לעסטערן די רייען פֿון דעם לעבעדיקן גאָט? 27 האָט דאָס פֿאָלק
אים געזאָגט אַזוי ווי דאָס דאָזיקע גערייד, אַזוי צו זאָגן: אַזוי וועט
געטאָן ווערן צו דעם מאַן וואָס וועט אים דערשלאָגן.

28 האָט אֶליאָב, זײַן עלטערער ברודער, געהערט ווי ער רעדט צו די
מענטשן, און דער צאָרן פֿון אֶליאָבן האָט געגרימט אויף דָוִדן, און ער
האָט געזאָגט: צו וואָס גאָר האָסטו אַראָפּגענידערט, און אויף וועמען

האָסטו איבערגעלאָזט יענע ביסל שאָף אין מדבר? איך קען דײַן
מוטוויליקייט, און די שלעכטיקייט פֿון דײַן האַרצן, אַז כּדי צוצוקוקן
די מלחמה האָסטו אַראָפּגענידערט. 29 האָט דוד געזאָגט: וואָס האָב
איך אַצונד געטאָן? עס איז דאָך נאָר אַ גערייד.

30 און ער האָט זיך אָפּגעדרייט פֿון אים צו אַן אַנדערן, און האָט
געפֿרעגט די אייגענע זאַך, און דאָס פֿאָלק האָט אים געענטפֿערט
אַזוי ווי דאָס פֿריִערדיקע גערייד.

31 זײַנען געהערט געוואָרן די ווערטער וואָס דוד האָט גערעדט, און
מע האָט דערציילט פֿאַר שָאולן, און ער האָט אים געלאָזט ברענגען
צו זיך. 32 און דוד האָט געזאָגט צו שָאולן: זאָל קיין מענטשנס
האַרץ ניט אַראָפּפֿאַלן איבער אים; דײַן קנעכט וועט גיין, און וועט
מלחמה האַלטן מיט דעם דאָזיקן פּלִשתּי. 33 האָט שָאול געזאָגט צו
דָוִדן: קענסט ניט גיין אויף דעם דאָזיקן פּלִשתּי, מלחמה צו האַלטן
מיט אים, וואָרום דו ביסט אַ ייִנגל, און ער איז אַ מאַן פֿון מלחמה
פֿון זײַן יוגנט אָן. 34 האָט דוד געזאָגט צו שָאולן: דײַן קנעכט איז
געווען אַ פּאַסטוך פֿאַר זײַן פֿאָטער בײַ די שאָף, און אַז אַ לייב איז
געקומען, אָדער אַ בער, און האָט אַוועקגעטראָגן אַ שעפּס פֿון דער
סטאַדע, 35 בין איך אַרויסגעגאַנגען נאָך אים, און האָב אים
געשלאָגן, און האָב אַרויסגעריסן פֿון זײַן מויל; און אַז ער האָט זיך
געשטעלט אַקעגן מיר, האָב איך אים אָנגענומען בײַם באָרד, און
האָב אים דערשלאָגן און אים געטייט. 36 אי דעם לייב אי דעם בער
האָט דײַן קנעכט דערשלאָגן; און דער דאָזיקער אומבאַשניטענער
פּלִשתּי וועט זײַן ווי איינער פֿון זיי. ווײַל ער האָט געלעסטערט די
רייען פֿון דעם לעבעדיקן גאָט.

37 און דוד האָט געזאָגט: גאָט וואָס האָט מיך מציל געווען פֿון דער
האַנט פֿון לייב, און פֿון דער האַנט פֿון בער, ער וועט מיך מציל זײַן
פֿון דער האַנט פֿון דעם דאָזיקן פּלִשתּי. האָט שָאול געזאָגט צו דָוִדן:
גיי, און זאָל גאָט זײַן מיט דיר.

38 און שָאול האָט אָנגעטאָן דָוִדן זײַנע קליידער, און ער האָט
אַרויפֿגעטאָן אַ קופּערנעם קיווער אויף זײַן קאָפּ, און אים אָנגעטאָן
אַ פּאַנצער. 39 און דוד האָט אָנגעגורט זײַן שווערד איבער זײַנע
קליידער, און זיך געמאַטערט צו גיין, ווײַל ער איז ניט געווען

צוגעווינט. האָט דוד געזאָגט צו שָאולן: איך קען ניט גיין אין די
דאָזיקע, ווײַל איך בין ניט צוגעווינט. און דוד האָט זיי אויסגעטאָן
פֿון זיך. 40 און ער האָט גענומען זײַן שטעקן אין זײַן האַנט, און האָט
זיך אויסגעקליבן פֿינף גלאַטע שטיינער פֿון דעם באַך, און
אַרײַנגעטאָן אין דעם פּאַסטוכזעקל וואָס ער האָט געהאַט, אין דעם
בײַטל; און זײַן שלײַדערער איז געווען אין זײַן האַנט; און ער האָט
גענענט צו דעם פּלִשתּי.

41 און דער פּלִשתּי איז געגאַנגען אַלץ נענטער צו דָוִדן און דער מאַן
וואָס טראָגט דעם שילד, אים פֿאַרויס. 42 און דער פּלִשתּי האָט אַ
קוק געטאָן און האָט דערזען דָוִדן, און האָט אים פֿאַראַכט, וואָרום
ער איז געווען אַ ייִנגל, און גערויטלט, אויך שיין אויפֿן פּנים. 43 און
דער פּלִשתּי האָט געזאָגט צו דָוִדן: צי אַ הונט בין איך, וואָס דו
קומסט צו מיר מיט שטעקנס? און דער פּלִשתּי האָט געשאָלטן דָוִדן
בײַ זײַן גאָט. 44 און דער פּלִשתּי האָט געזאָגט צו דָוִדן: קום צו מיר,
און איך וועל געבן דײַן פֿלייש צום פֿויגל פֿון הימל און צו דער חיה
פֿון פֿעלד. 45 האָט דוד געזאָגט צו דעם פּלִשתּי: דו קומסט צו מיר
מיט אַ שווערד און מיט אַ שפּיז און מיט אַ פּיקע, און איך קום צו
דיר אין דעם נאָמען פֿון יהוה פֿון צבֿאות, דעם גאָט פֿון די רייען פֿון
ישׂראל וואָס דו האָסט געלעסטערט. 46 הײַנטיקן טאָג וועט דיך יהוה
איבערענטפֿערן און איך וועל דיך דערשלאָגן, און וועל אַראָפּנעמען
דײַן קאָפּ פֿון דיר; און איך וועל געבן די פּגרים פֿון דער מחנה פֿון די
פּלשתּים הײַנטיקן טאָג צום פֿויגל פֿון הימל און צו דער חיה פֿון דער
ערד; און די גאַנצע ערד וועט וויסן, אַז פֿאַראַן אַ גאָט בײַ ישׂראל. 47
און די דאָזיקע גאַנצע אײַנזאַמלונג וועט וויסן אַז ניט מיט אַ שווערד
און מיט אַ שפּיז העלפֿט יהוה; וואָרום די מלחמה איז יהיהס, און ער
וועט אײַך געבן אין אונדזער האַנט.

48 און עס איז געווען, ווי דער פּלִשתּי איז אויפֿגעשטאַנען און איז
געגאַנגען און האָט גענענט אַנטקעגן דָוִדן, אַזוי האָט דוד געאײַלט,
און איז געלאָפֿן צום שלאַכטפֿעלד אַנטקעגן דעם פּלִשתּי. 49 און דוד
האָט אַרײַנגעשטעקט זײַן האַנט אין זעקל, און האָט אַרויסגענומען
פֿון דאָרטן אַ שטיין, און אַ שלײַדער געטאָן, און געטראָפֿן דעם
פּלִשתּי אין זײַן שטערן. און דער שטיין איז אַרײַנגעזונקען אין זײַן
שטערן, און ער איז געפֿאַלן אויף זײַן פּנים צו דער ערד.

50 אַזוי האָט דוד איבערגעשטאַרקט דעם פּלִשתּי מיט אַ שלײַדערער
און מיט אַ שטיין, און געטראָפֿן דעם פּלִשתּי, און אים געטייט; און
קיין שווערד איז ניט געווען אין דָוִדס האַנט.

51 און דוד איז צוגעלאָפֿן, און האָט זיך געשטעלט איבער דעם
פּלִשתּי, און האָט אָנגענומען זײַן שווערד, און זי אַרויסגעצויגן פֿון
איר שייד, און אים געטייט; און ער האָט אָפּגעשניטן מיט איר זײַן
קאָפּ.

און די פּלשתּים האָבן געזען אַז זייער גִבור איז טויט, און זיי זײַנען
אַנטלאָפֿן. 52 און די מענער פֿון ישׂראל און יהודה זײַנען
אויפֿגעשטאַנען און האָבן געשאַלט, און נאָכגעיאָגט די פּלשתּים ביז
דו קומסט קיין גַי, און ביז די טויערן פֿון עקרון. און עס זײַנען
געפֿאַלן דערשלאָגענע פֿון די פּלשתּים אויף דעם וועג פֿון שַעֲרַיִם,
און ביז גַת, און ביז עקרון. 53 און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן זיך
אומגעקערט פֿון נאָכיאָגן די פּלשתּים, און זיי האָבן אויסגערויבט
זייער לאַגער.

54 און דוד האָט גענומען דעם קאָפּ פֿון דעם פּלִשתּי, און האָט אים
געבראַכט קיין ירושלים, און זײַנע וואָפֿן האָט ער אַהינגעטאָן אין זײַן
געצעלט.

55 און אַז שָאול האָט געזען דָוִדן אַרויסגיין אַקעגן דעם פּלִשתּי, האָט
ער געזאָגט צו אַבֿנר דעם חיל-פֿירער: וועמעס זון איז דער דאָזיקער
בחור, אַבֿנר? האָט אַבֿנר געזאָגט: אַזוי ווי דײַן זעל לעבט, מלך, אויב
איך ווייס! 56 האָט דער מלך געזאָגט: פֿרעג דו זיך נאָך וועמעס זון
דער יונג איז.

57 און ווי דוד האָט זיך אומגעקערט פֿון שלאָגן דעם פּלִשתּי, אַזוי
האָט אים אַבֿנר גענומען, און האָט אים געבראַכט פֿאַר שָאולן, מיט
דעם קאָפּ פֿון דעם פּלִשתּי אין זײַן האַנט. 58 האָט שָאול צו אים
געזאָגט: וועמעס זון ביסטו, בחור? האָט דוד געזאָגט: דער זון פֿון
דײַן קנעכט יִשַין פֿון בֵית-לֶחֶם.

יח

1 און עס איז געווען, ווי ער האָט געענדיקט רעדן צו שָאולן,
אַזוי איז די זעל פֿון יהוֹנָתָנען צוגעבונדן געוואָרן צו דער זעל
פֿון דָוִדן, און יהוֹנָתָן האָט אים ליב געקריגן אַזוי ווי זײַן אייגן זעל. 2
און שָאול האָט אים צוגענומען אין יענעם טאָג, און האָט אים ניט
געלאָזט זיך אומקערן צו זײַן פֿאָטערס הויז. 3 און יהוֹנָתָן האָט
געשלאָסן אַ בונד מיט דָוִדן, ווײַל ער האָט אים ליב געהאַט ווי זײַן
אייגן זעל. 4 און יהוֹנָתָן האָט אויסגעטאָן דעם מאַנטל וואָס אויף זיך,
און האָט אים געשאָנקן דָוִדן; אויך זײַנע קליידער, ביז אויף זײַן
שווערד, און ביז אויף זײַן בויגן, און ביז אויף זײַן גאַרטל.

5 און אַז דוד איז אַרויסגעגאַנגען, איז, ווּ שָאול פֿלעגט אים שיקן,
פֿלעגט ער באַגליקן. און שָאול האָט אים אויפֿגעזעצט איבער די
מלחמה-לײַט; און ער איז ווילגעפֿעלן אין די אויגן פֿון גאַנצן פֿאָלק,
און אויך אין די אויגן פֿון שָאולס קנעכט.

6 און עס איז געווען, בײַ זייער אָנקומען, אַז דוד האָט זיך
אומגעקערט פֿון שלאָגן דעם פּלִשתּי, זײַנען אַרויסגעגאַנגען די
ווײַבער פֿון אַלע שטעט פֿון ישׂראל מיט געזאַנג און טענץ אַנטקעגן
דעם מלך שָאולן, מיט פּויקן, מיט שׂמחה, און מיט צימבלען. 7 און די
ווײַבער די שפּילערינס האָבן געזונגען און געזאָגט:

שָאול האָט געשלאָגן אין זײַנע טויזנטן,
און דוד אין זײַנע צענטויזנטן.

8 האָט שָאולן זייער געברענט, און דאָס דאָזיקע גערייד איז געווען
שלעכט אין זײַנע אויגן, און ער האָט געזאָגט: דָוִדן האָבן זיי געגעבן
די צענטויזנטן, און מיר האָבן זיי געגעבן די טויזנטן, און אים פֿעלט
נאָך בלויז די מלוכה. 9 און שָאול האָט געקוקט קרום אויף דָוִדן פֿון
יענעם טאָג און ווײַטער.

10 און עס איז געווען אויף מאָרגן, איז אַ בייזער גײַסט פֿון גאָט
געקומען אויף שָאולן, און ער האָט אין הויז גערעדט פֿון זינען, און
דוד האָט געשפּילט מיט זײַן האַנט אַזוי ווי טאָג אין טאָג, און אין
שָאולס האַנט איז געווען דער שפּיז. 11 האָט שָאול אַ וואָרף געטאָן
דעם שפּיז, און ער האָט געקלערט: איך וועל דורכשטעכן דָוִדן ביז
אין וואַנט. אָבער דוד האָט זיך אָפּגעדרייט פֿון אים צוויי מאָל.

12 און שָאול האָט מורא געהאַט פֿאַר דָוִדן, וואָרום גאָט איז געווען
מיט אים, און פֿון שָאולן האָט ער זיך אָפּגעטאָן. 13 און שָאול האָט
אים אָפּגעטאָן פֿון זיך, און אים געמאַכט פֿאַר אַ הויפּטמאַן פֿון
טויזנט, און ער איז געגאַנגען און געקומען דעם פֿאָלק פֿאַרויס. 14
און דוד האָט באַגליקט אין אַלע זײַנע וועגן, און גאָט איז געווען מיט
אים. 15 און שָאול האָט געזען אַז ער באַגליקט זייער, און ער האָט
זיך געשראָקן פֿאַר אים. 16 אָבער גאַנץ ישׂראל און יהודה האָט ליב
געהאַט דָוִדן, וואָרום ער פֿלעגט גיין און קומען זיי פֿאַרויס.

17 און שָאול האָט געזאָגט צו דָוִדן: אָט איז מײַן עלטערע טאָכטער
מֵרַבֿ; זי וועל איך דיר געבן פֿאַר אַ ווײַב, אָבער זײַ מיר אַ העלדישער
יונג, און פֿיר די מלחמות פֿון גאָט. וואָרום שָאול האָט געקלערט:
זאָל ניט מײַן האַנט זײַן אויף אים, נײַערט די האַנט פֿון די פּלשתּים
זאָל זײַן אויף אים. 18 האָט דוד געזאָגט צו שָאולן: ווער בין איך? און
וואָס איז מײַן לעבן, אָדער מײַן פֿאָטערס משפּחה אין ישׂראל, אַז איך
זאָל ווערן אַן איידעם בײַם מלך?

19 אָבער עס איז געווען, בעת מע האָט געזאָלט געבן מֵרַבֿ די
טאָכטער פֿון שָאולן צו דָוִדן, איז זי אַוועקגעגעבן געוואָרן צו
עַדריאֵלן פֿון מחוֹלָה פֿאַר אַ ווײַב.

20 און מִיכל די טאָכטער פֿון שָאולן האָט ליב געהאַט דָוִדן; האָט
מען דערציילט שָאולן, און די זאַך איז ווילגעפֿעלן אין זײַנע אויגן. 21
און שָאול האָט געקלערט: איך וויל זי אים געבן, כּדי זי זאָל אים זײַן
פֿאַר אַ שטרויכלונג, און די האַנט פֿון די פּלשתּים זאָל זײַן אויף אים.
און שָאול האָט געזאָגט צו דָוִדן: וועסט הײַנט ווערן מײַן איידעם מיט
דער צווייטער.

22 און שָאול האָט באַפֿוילן זײַנע קנעכט: רעדט צו דָוִדן
שטילערהייט, אַזוי׳ צו זאָגן: זע, דער מלך וויל דיך, און אַלע זײַנע
קנעכט האָבן דיך ליב, טאָ ווער אַצונד דעם מלכס איידעם.

23 האָבן שאָולס קנעכט גערעדט אין די אויערן פֿון דָוִדן די דאָזיקע
ווערטער. און דוד האָט געזאָגט: גרינג אין אײַערע אויגן צו ווערן
דעם מלכס איידעם, אַז איך בין אַן אָרעמאַן און גרינגגעשאַצט?

24 האָבן די קנעכט פֿון שָאולן אים דערציילט, אַזוי צו זאָגן: אַזוי ווי
די דאָזיקע ווערטער האָט דוד גערעדט. 25 האָט שָאול געזאָגט: אַזוי
זאָלט איר זאָגן צו דָוִדן: דער מלך וויל ניט קיין נדן, נײַערט הונדערט
פֿאָרהויטן פֿון די פּלשתּים, זיך נוקם צו זײַן אָן דעם מלכס פֿײַנט. און
שָאול האָט גערעכנט צו מאַכן פֿאַלן דָוִדן דורך דער האַנט פֿון די
פּלשתּים.

26 האָבן זײַנע קנעכט דערציילט דָוִדן די דאָזיקע ווערטער, און די
זאַך איז וווילגעפֿעלן אין די אויגן פֿון דָוִדן, צו ווערן דעם מלכס
איידעם. און די טעג זײַנען נאָך צו מאָל ניט דערפֿילט געוואָרן, 27
איז דוד אויפֿגעשטאַנען און איז אַוועקגעגאַנגען, ער מיט זײַנע
מענטשן, און ער האָט געשלאָגן פֿון די פּלשתּים צוויי הונדערט מאַן.
און דוד האָט געבראַכט זייערע פֿאָרהויטן, און מע האָט זיי
איבערגעגעבן פֿאַרפֿול צום מלך, כּדי ער זאָל ווערן דעם מלכס
איידעם. און שָאול האָט אים געגעבן זײַן טאָכטער מיכלען פֿאַר אַ
ווײַב.

28 און שָאול האָט געזען און פֿאַרשטאַנען אַז גאָט איז מיט דָוִדן. און
מִיכל די טאָכטער פֿון שָאולן האָט אים ליב געהאַט. 29 און שָאול
האָט נאָך מער מורא געקריגן פֿאַר דָוִדן. און שָאול איז געווען דָוִדן אַ
שׂונא אַלע טעג.

30 און די האַרן פֿון די פּלשתּים פֿלעגן אַרויסגיין; און עס איז געווען,
ווען נאָר זיי זײַנען אַרויסגעגאַנגען, האָט דוד באַגליקט מער פֿון אַלע
קנעכט פֿון שָאולן, און זײַן נאָמען איז געווען זייער געאַכט.

יט

1 און שָאול האָט גערעדט צו יונָתן זײַן זון און צו אַלע
קנעכט, צו טייטן דָוִדן; אָבער יהוֹנָתָן דער זון פֿון שָאולן האָט
זייער געגאַרט דָוִדן. 2 און יהוֹנָתָן האָט דערציילט דָוִדן, אַזוי צו זאָגן:
מײַן פֿאָטער שָאול זוכט דיך צו טייטן. און אַצונד, איך בעט דיך, זײַ
אָפּגעהיט אין דער פֿרי, און זאָלסט זיצן אין פֿאַרבאָרגעניש און זיך
באַהאַלטן. 3 און איך וועל אַרויסגיין, און וועל שטיין לעבן מײַן
פֿאָטער אויף דעם פֿעלד וואָס דו ביסט דאָרטן. און איך וועל רעדן
וועגן דיר צו מײַן פֿאָטער, און אַז איך וועל וואָס מערקן, וועל איך
דיר זאָגן.

4 און יהוֹנָתָן האָט גערעדט גוטס אויף דָוִדן צו זײַן פֿאָטער שָׁאולן,
און ער האָט צו אים געזאָגט: זאָל דער מלך ניט זינדיקן אַקעגן זײַן
קנעכט, אַקעגן דָוִדן, ווײַל ער האָט אַקעגן דיר ניט געזינדיקט, און
ווײַל זײַנע טוּונגען זײַנען געווען זייער גוט פֿאַר דיר. 5 און ער האָט
גענומען זײַן לעבן אין זײַן האַנט, און האָט געשלאָגן דעם פּלִשתּי,
און גאָט האָט געטאָן אַ גרויסע ישועה פֿאַר גאַנץ ישׂראל; האָסט עס
געזען, און האָסט זיך געפֿרייט. און פֿאַר וואָס זאָלסטו זיך
פֿאַרזינדיקן אָן אומשולדיקן בלוט, צו טייטן דָוִדן אומזיסט?

6 האָט שָׁאול צוגעהערט צו דעם קָול פֿון יהוֹנָתָנען, און שָׁאול האָט
געשוואָרן: אַזוי ווי גאָט לעבט, אויב ער וועט געטייט ווערן!

7 און יהוֹנָתָן האָט גערופֿן דָוִדן, און יהוֹנָתָן האָט אים דערציילט אַלע
די דאָזיקע ווערטער. און יהוֹנָתָן האָט געבראַכט דָוִדן צו שָׁאולן, און
ער איז געווען פֿאַר אים אַזוי ווי נעכטן-אייערנעכטן.

8 און ווידער געוואָרן אַ מלחמה, און דוד איז אַרויסגעגאַנגען, און
האָט מלחמה געהאַלטן אַקעגן די פּלשתּים, און ער האָט געשלאָגן
צווישן זיי אַ גרויסן שלאַק, און זיי זײַנען אַנטלאָפֿן פֿאַר אים.

9 און אַ בייזער גײַסט פֿון גאָט איז געקומען אויף שָׁאולן בעת ער איז
געזעסן אין זײַן הויז מיט זײַן שפּיז אין זײַן האַנט; און דוד האָט
געשפּילט מיט דער האַנט. 10 האָט שָׁאול געזוכט דורכצושטעכן דָוִדן
מיטן שפּיז ביז אין וואַנט, אָבער ער האָט זיך אַרויסגעמאַכט פֿון
שָׁאולן, און ער האָט אַרײַנגעשטאָכן דעם שפּיז אין וואַנט. און דוד
איז אַנטלאָפֿן און איז אַנטרונען געוואָרן אין יענער נאַכט.

11 האָט שָׁאול געשיקט שלוחים צו דָוִדס הויז, אים צו היטן, און
אים צו טייטן אין דער פֿרי. אָבער זײַן ווײַב מִיכל האָט אָנגעזאָגט
דָוִדן, אַזוי צו זאָגן: אויב דו ראַטעוועסט ניט דײַן נפֿש די נאַכט,
ווערסטו מאָרגן געטייט.

12 און מִיכל האָט אַראָפּגעלאָזט דָוִדן דורכן פֿענסטער, און ער איז
אַוועק און איז אַנטלאָפֿן און אַנטרונען געוואָרן. 13 און מִיכל האָט
גענומען דעם תּרפֿים, און אַרויפֿגעלייגט אויפֿן בעט, און אַ געשטריק
פֿון ציגנהאָר האָט זי אים געלייגט צו קאָפּנס, און איבערגעדעקט

מיט אַ בגד. 14 און אַז שָאול האָט געשיקט שלוחים צו נעמען דָוִדן,
האָט זי געזאָגט: ער איז קראַנק.

15 האָט שָאול געשיקט שלוחים צו זען דָוִדן, אַזוי צו זאָגן: ברענגט
אים אַרויף מיטן בעט צו מיר, אים צו טייטן. 16 זײַנען די שלוחים
געקומען, ערשט דער תּרפֿים איז אויפֿן בעט, און דאָס געשטריק פֿון
ציגהאָר אים צוקאָפּנס.

17 האָט שָאול געזאָגט צו מיכלען: פֿאַר וואָס האָסטו מיך אַזוי
אָפּגענאַרט, און האָסט אַוועקגעלאָזט מײַן שׂונא, און ער איז
אַנטרונען געוואָרן? האָט מִיכל געזאָגט צו שָאולן: ער האָט צו מיר
געזאָגט: לאָז מיך אַוועק, נאָך וואָס זאָל איך דיך טייטן?

18 און דוד איז אַנטלאָפֿן און אַנטרונען געוואָרן, און ער איז
געקומען צו שמואלן קיין רמה, און האָט אים דערציילט אַלץ וואָס
שָאול האָט אים געטאָן. און ער און שמואל זײַנען געגאַנגען און
האָבן זיך באַזעצט אין נָיוֹת.

19 איז אָנגעזאָגט געוואָרן שָאולן, אַזוי צו זאָגן: זע, דוד איז אין נָיוֹת
אין רמה. 20 און שָאול האָט געשיקט שלוחים צו נעמען דָוִדן. האָבן
זיי געזען דאָס געזעמל נבֿיאים נבֿיאות זאָגן, און שמואל שטייט
געשטעלט איבער זיי; און דער גײַסט פֿון גאָט איז געווען אויף די
שלוחים פֿון שָאולן, און זיי אויך האָבן נבֿיאות געזאָגט.

21 האָט מען אָנגעזאָגט שָאולן, און ער האָט געשיקט אַנדערע
שלוחים. האָבן זיי אויך נבֿיאות געזאָגט. האָט שָאול ווידער געשיקט
דריטע שלוחים, און זיי אויך האָבן נבֿיאות געזאָגט.

22 איז ער אויך געגאַנגען קיין רמה, און ער איז געקומען ביז דער
גרויסער גרוב וואָס אין שֵׂכוּ, און האָט זיך נאָכגעפֿרעגט און געזאָגט:
ווּ זײַנען שמואל און דוד? האָט מען אים געזאָגט: אָן, אין נָיוֹת אין
רמה.

23 איז ער אַוועק אַהין קיין נָיוֹת אין רמה, און אויך אויף אים איז
געווען דער גײַסט פֿון גאָט, און ער איז געגאַנגען און גייענדיק
נבֿיאות געזאָגט, ביז ער איז געקומען קיין נָיוֹת אין רמה. 24 און ער
אויך האָט אויסגעטאָן זײַנע קליידער, און ער אויך האָט נבֿיאות

געזאָגט פֿאַר שמואלן, און איז געלעגן אַ נאַקעטער יענעם גאַנצן
טאָג, און די גאַנצע נאַכט. דעריבער זאָגט מען: איז אויך שָאול
צווישן די נבֿיאים?

כ 1 און דוד איז אַנטלאָפֿן פֿון נָיוֹת אין רמה, און ער איז געקומען,
און האָט געזאָגט פֿאַר יהונתנען: וואָס האָב איך געטאָן? און
וואָס איז מײַן פֿאַרברעך, און וואָס איז מײַן חטא פֿאַר דײַן פֿאָטער,
וואָס ער זוכט מײַן לעבן? 2 האָט ער צו אים געזאָגט: חלילה! וועסט
ניט שטאַרבן. זע, מײַן פֿאָטער טוט ניט אַ גרויסע זאַך אָדער אַ
קליינע זאַך, אַוּו ער אַנטפּלעקט ניט מײַן אויער, און פֿאַר וואָס זאָל
מײַן פֿאָטער פֿאַרבאָרגן פֿון מיר די דאָזיקע זאַך? עס איז ניט אַזוי. 3
האָט דוד ווידער געשוואָרן, און געזאָגט: ווייסן ווייסט דײַן פֿאָטער אַז
איך האָב געפֿונען חן אין דײַנע אויגן, און ער קלערט: זאָל יהונתן
דערפֿון ניט וויסן, כּדי ער זאָל זיך ניט קלעמען. אָבער אַזוי ווי גאָט
לעבט, און אַזוי ווי דײַן זעל לעבט, אַז אַזוי ווי אַ טריט איז צווישן
מיר און צווישן טויט! 4 האָט יהונתן געזאָגט צו דָוִדן: וואָס וויל דײַן
זעל, איך זאָל פֿאַר דיר טאָן? 5 האָט דוד געזאָגט צו יהונתנען: אָט
איז מאָרגן ראֹש-חוֹדש, ווען זיצן דאַרף איך זיצן מיטן מלך צום עסן;
זאָלסטו מיך לאָזן גיין, און איך וועל זיך באַהאַלטן אין פֿעלד ביז
איבער מאָרגן אָוונט. 6 אויב נאָכפֿרעגן וועט זיך נאָכפֿרעגן דײַן
פֿאָטער אויף מיר, זאָלסטו זאָגן: אָפּבעטן האָט זיך אָפּגעבעטן דוד
בײַ מיר, כּדי אַריבערצולויפֿן אין זײַן שטאָט בֵּית-לֶחֶם, וואָרום די
יערלעכע אָפּפֿערשלאַכטונג איז דאָרטן בײַ דער גאַנצער משפּחה. 7
אויב ער וועט אַזוי זאָגן: גוט! איז פֿריד צו דײַן קנעכט; אויב אָבער
צערענען וועט ער צערענען, זײַ וויסן אַז שלעכטס איז באַשלאָסן בײַ
אים. 8 און זאָלסט טאָן חֶסד מיט דײַן קנעכט, וואָרום אין אַ בונד פֿון
גאָט האָסטו געבראַכט דײַן קנעכט מיט דיר; און אויב אין מיר איז
דאָ אַ פֿאַרברעך, טייט מיך דו; און נאָך וואָס דען זאָלסטו מיך
ברענגען צו דײַן פֿאָטער? 9 האָט יהונתן געזאָגט: חלילה דיר! וואָרום
אויב דערוויסן וועל איך זיך דערוויסן אַז בײַ מײַן פֿאָטער איז
באַשלאָסן, דיר זאָל געשען בייז, צי וועל איך דאָס דיר ניט דערציילן?
10 האָט דוד געזאָגט צו יהונתנען: ווער וועט מיר דערציילן אויב דײַן
פֿאָטער וועט דיר ענטפֿערן האַרט? 11 האָט יהונתן געזאָגט צו דָוִדן:
קום, און לאָמיר אַרויסגיין אין פֿעלד.

זײַנען זיי בײדע אַרויסגעגאַנגען אין פֿעלד. 12 און יהונתן האָט
געזאָגט צו דָוִדן: בײַ יהוה דעם גאָט פֿון ישׂראל! אַז איך װעל
אויספֿאָרשן מײַן פֿאָטער מאָרגן אָדער איבער מאָרגן אין דער צײַט,
ערשט ער איז גוט צו דָוִדן, צי װעל איך דענצמאָל ניט שיקן צו דיר,
און אַנטפּלעקן דײַן אויער? 13 זאָל גאָט טאָן צו יהונתנען אַזוי און
נאָך מער! אויב מײַן פֿאָטער װעט װיל געפֿעלן צו ברענגען אויף דיר
שלעכט, װעל איך אַנטפּלעקן דײַן אויער און װעל דוד אַװעקשיקן,
און װעסט גיין בשלום, און גאָט װעט זײַן מיט דיר אַזוי װי ער איז
געװען מיט מײַן פֿאָטער. 14 און ניט נאָר װען איך לעב נאָך – ניט
נאָר זאָלסטו טאָן מיט מיר אַ גאָטס חֶסד, אַז איך זאָל ניט שטאַרבן;
15 נײַערט זאָלסט ניט אָפּשנײַדן דײַן חֶסד פֿון מײַן הויז ביז אײביק;
ניט צו מאָל װען גאָט װעט פֿאַרשנײַדן דָוִדס פֿײַנט ביז אײנעם פֿון
דעם געזיכט פֿון דער ערד.

16 און יהונתן האָט געשלאָסן אַ בונד מיט דעם הויז פֿון דָוִדן: זאָל
גאָט אויפֿמאָנען פֿון דער האַנט פֿון דָוִדס פֿײַנט! 17 און יהונתן האָט
װידער באַשװאָרן דָוִדן בײַ זײַן ליבשאַפֿט צו אים, װאָרום ליב װי זײַן
זעל האָט ער אים ליב געהאַט. 18 און יהונתן האָט צו אים געזאָגט:
מאָרגן איז ראֹש־חודש, און דו װעסט פֿעלן, װײַל דײַן זיץ װעט זײַן
לײדיק. 19 זאָלסטו איבער מאָרגן טיף אַראָפּנידערן, און קומען צו
דעם אָרט װאָס דו האָסט זיך דאָרטן פֿאַרבאָרגן אין דעם װאָכעדיקן
טאָג, און זיצן לעבן דעם שטײן אֶזֶל. 20 און איך װעל װאַרפֿן דרײַ
פֿײַלן אָן אַ זײַט, אַזוי װי איך װאָלט שיסן אין אַ ציל. 21 און זע, איך
װעל שיקן דעם ייִנגל: גיי, געפֿין די פֿײַלן. אויב זאָגן װעל איך זאָגן
צום ייִנגל: "אָן זײַנען די פֿײַלן אַהער צו צו פֿון דיר, נעם עס", טאָ
קום, װאָרום פֿריד איז צו דיר, און עס איז גאָרנישט, אַזוי װי גאָט
לעבט! 22 אויב אָבער איך װעל אַזוי זאָגן צום יונג: "אָן זײַנען די
פֿײַלן אַהין צו פֿון דיר", גיי אַװעק, װאָרום גאָט שיקט דיך אַװעק. 23
און װעגן דער זאַך װאָס מיר האָבן גערעדט, איך און דו, אָט איז גאָט
[אַן עדות] צװישן מיר און צװישן דיר אויף אײביק.

24 האָט דוד זיך באַהאַלטן אין פֿעלד; און אַז עס איז געװען ראֹש־
חודש, האָט דער מלך זיך געזעצט צום מאָלצײַט עסן. 25 און דער
מלך איז געזעסן אויף זײַן זיץ אַזוי װי אַלע מאָל, אויף דעם זיץ בײַ
דער װאַנט; און יהונתן איז געשטאַנען, און אַבֿנר איז געזעסן בײַם
זײַט פֿון שָאולן; און דָוִדס אָרט איז געװען לײדיק. 26 און שָאול האָט

גאָרנישט גערעדט אין יענעם טאָג, וואָרום ער האָט געקלערט: אַ
סיבה איז דאָס; ער איז ניט ריין, ער איז אוודאי אומריין.

27 און עס איז געווען אויף מאָרגן נאָך ראֹש-חוֹדש דעם צווייטן טאָג,
און דָוִדס אָרט איז געווען ליידיק, האָט שָאול געזאָגט צו יהונתן זײַן
זון: פֿאַר וואָס איז ניט געקומען דער זון פֿון יִשַין אי נעכטן אי הײַנט
צום מאָלצײַט? 28 האָט יהונתן געענטפֿערט שָאולן: אָפּבעטן האָט
זיך אָפּגעבעטן דוד בײַ מיר קיין בֵית-לֶחֶם; 29 און ער האָט געזאָגט:
לאָז מיך גיין, איך בעט דיך, וואָרום אַן אָפּפֿערשלאַכטונג פֿון דער
משפּחה איז בײַ אונדז אין שטאָט, און מײַן ברודער, ער האָט מיר
באַפֿוילן; און אַצונד, אויב איך האָב געפֿונען לײַטזעליקייט אין דײַנע
אויגן, לאָמיך, איך בעט דיך, זיך אַריבערכאַפּן, און זען מײַנע ברידער.
דעריבער איז ער ניט געקומען צום מלכס טיש. 30 האָט געגרימט
דער צאָרן פֿון שָאולן אויף יהונתנען, און ער האָט צו אים געזאָגט:
דו זון פֿון פֿאַרקערטער ווידערשפּעניקייט, ווייס איך דען ניט, אַז דו
האָסט אויסדערוויילט דעם זון פֿון יִשַין, צו דײַן שאַנד און צו דער
שאַנד פֿון דײַן מוטערס נאַקעטקייט? 31 וואָרום כּל-זמן דער זון פֿון
יִשַין לעבט אויף דער ערד, וועסט דו און דײַן מלוכה ניט האָבן קיין
באַשטאַנד. און אַצונד, שיק און נעם אים צו מיר, וואָרום טויט
קומט אים. 32 האָט יהונתן געענטפֿערט זײַן פֿאָטער שָאולן, און
האָט צו אים געזאָגט: פֿאַר וואָס זאָל ער געטייט ווערן? וואָס האָט
ער געטאָן?

33 האָט שָאול אַ וואָרף געטאָן אויף אים דעם שפּיז, אים צו טרעפֿן;
און יהונתן האָט פֿאַרשטאַנען, אַז דאָס איז באַשלאָסן בײַ זײַן פֿאָטער
צו טייטן דָוִדן.

34 איז יהונתן אויפֿגעשטאַנען פֿון טיש אין גרימצאָרן, און ער האָט
דעם צווייטן טאָג פֿון חודש ניט געגעסן קיין שפּײַז, ווײַל ער האָט זיך
געקלעמט וועגן דָוִדן, און ווײַל זײַן פֿאָטער האָט אים פֿאַרשעמט. 35
און עס איז געווען אין דער פֿרי, איז יהונתן אַרויסגעגאַנגען אין
פֿעלד, צו דער צײַט וואָס איז געווען אָפּגעמאַכט מיט דָוִדן, און אַ
קליין ייִנגל איז געווען מיט אים. 36 און ער האָט געזאָגט צו זײַן
ייִנגל: לויף, געפֿין אַקאָרשט די פֿײַלן וואָס איך וואַרף. איז דער ייִנגל
געלאָפֿן, און ער האָט געוואָרפֿן אַ פֿײַל אים אַריבערצוויאָגן. 37 און ווי
דער ייִנגל איז צוגעקומען צו דעם אָרט פֿון דער פֿײַל וואָס יהונתן

האָט געוואָרפֿן, אַזוי האָט יהונתן נאָכגערופֿן דעם ייִנגל, און געזאָגט:
די פֿײַל איז דאָך אַהין צו פֿון דיר. 38 און יהונתן האָט נאָכגערופֿן
דעם ייִנגל: גיכער, אײַל זיך, זאָלסט זיך ניט אָפּשטעלן. און יהוֹנָתָנס
ייִנגל האָט אויפֿגעקליבן די פֿײַלן, און איז געקומען צו זײַן האַר.

39 און דער ייִנגל האָט פֿון גאָרנישט געוווּסט, נאָר יהונתן און דוד
האָבן געוווּסט פֿון דער זאַך. 40 האָט יהונתן געגעבן זײַן וואָפֿן צו זײַן
ייִנגל, און האָט צו אים געזאָגט: גיי, ברענג זיי אין שטאָט.

41 ווי דער ייִנגל איז אַוועקגעגאַנגען, אַזוי איז דוד אויפֿגעשטאַנען
פֿון דָרום-זײַט, און ער איז געפֿאַלן אויף זײַן פּנים צו דער ערד, און
האָט זיך געבוקט דרײַ מאָל. און זיי האָבן געקושט איינער דעם
אַנדערן, און געוויינט איינער מיטן אַנדערן, ביז דוד האָט
איבערגעשטיגן.

42 און יהונתן האָט געזאָגט צו דָוִדן: גיי בשלום; [געדענק] וואָס מיר
האָבן זיך ביידע געשוואָרן בײַם נאָמען פֿון גאָט, אַזוי צו זאָגן: גאָט
זאָל זײַן [אַן עדות] צווישן מיר און צווישן דיר, און צווישן מײַן זאָמען
און צווישן דײַן זאָמען ביז אייביק.

כא

1 און ער איז אויפֿגעשטאַנען און איז אַוועקגעגאַנגען; און
יהונתן איז אַרײַן אין שטאָט.

2 און דוד איז געקומען קיין נוֹב צו אַחימֶלֶך דעם כּהן, און אַחימֶלֶך
האָט געאײַלט דָוִדן אַנטקעגן, און האָט צו אים געזאָגט: פֿאַר וואָס
ביסטו אַליין, און קיינער איז ניט מיט דיר? 3 האָט דוד געזאָגט צו
אַחימֶלֶך דעם כּהן: דער מלך האָט מיר באַפֿוילן אַ זאַך, און האָט צו
מיר געזאָגט: קיינער זאָל גאָרנישט וויסן פֿון דער זאַך וועגן וואָס איך
שיק דיך, און וואָס איך האָב דיר באַפֿוילן; און די יונגען האָב איך
באַשטעלט אין יענעם און יענעם אָרט. 4 און אַצונד, וואָס איז דאָ
אונטער דײַן האַנט? גיב אין מײַן האַנט אַ פֿינף ברויטן, אָדער וואָס
עס געפֿינט זיך. 5 האָט דער כּהן געענטפֿערט דָוִדן, און האָט געזאָגט:
וואָכעדיק ברויט איז ניטאָ אונטער מײַן האַנט, נאָר בלויז הייליק
ברויט איז דאָ, אויב די יונגען האָבן זיך נאָר אָפּגעהיט פֿון אַ ווײַב. 6
האָט דוד געענטפֿערט דעם כּהן, און האָט צו אים געזאָגט: פֿאַר

וואָר, אַ ווײַב איז פֿאַרמיטן פֿון אונדז אַזוי ווי אַלע מאָל אַז איך גיי
אַרויס; און די כּלים פֿון די יונגען ווערן געהאַלטן הייליק; און דאָס
איז דער שטייגער מיט וואָכעדיקן, און ווי שוין הײַנט, אַז הייליקס
וועט זײַן אין דער כּלי!

7 האָט אים דער כּהן געגעבן הייליקס; וואָרום דאָרטן איז ניט געווען
קיין ברויט, נאָר בלויז דאָס ברויט פֿון אָנגעזיכט וואָס איז
אַראָפּגענומען געוואָרן פֿון פֿאַר גאָט, כּדי אַוועקצולייגן וואַרעם
ברויט, אין דעם טאָג וואָס עס איז אַוועקגענומען געוואָרן.

8 און דאָרטן איז געווען אַ מאַן פֿון שאָולס קנעכט אין יענעם טאָג
וואָס האָט זיך אויפֿגעהאַלטן פֿאַר גאָט, און זײַן נאָמען איז געווען
דוֹאֵג דער אֲדוֹמי, דער הויפּט פֿון די פּאַסטוכער וואָס בײַ שָאולן.

9 און דוד האָט געזאָגט צו אַחימֶלֶכן: און איז ניטאָ דאָ אונטער דײַן
האַנט אַ שפּיז אָדער אַ שווערד? וואָרום אַפֿילו מײַן שווערד, און
אַפֿילו מײַנע וואָפֿן, האָב איך ניט מיטגענומען מיט זיך, ווײַל די זאַך
פֿון דעם מלך איז געווען אײַליק. 10 האָט דער כּהן געזאָגט: די
שווערד פֿון גָלְיַת דעם פּלִשתּי וואָס דו האָסט געשלאָגן אין טאָל
אֵלָה, אָט איז זי אײַנגעוויקלט אין אַ טוך הינטער דעם אֵפוֹד; אויב דו
ווילסט זי דיר נעמען, נעם, וואָרום קיין אַנדערע חוץ איר איז דאָ
ניטאָ. 11 האָט דוד געזאָגט: ניטאָ איר גלײַכן; גיב זי מיר.

און דוד איז אויפֿגעשטאַנען, און איז אַנטלאָפֿן אין יענעם טאָג פֿון
שָאולן, און איז געקומען צו אָכיש דעם מלך פֿון גַת.

12 האָבן די קנעכט פֿון אָכישן געזאָגט צו אים: איז דאָס ניט דוד
דער מלך פֿון לאַנד? האָט מען ניט אויף דעם דאָזיקן געזונגען מיט
טענץ, אַזוי צו זאָגן:

שָאול האָט געשלאָגן אין זײַנע טויזנטן,
און דוד אין זײַנע צענטויזנטן?

13 האָט דוד זיך אַרײַנגענומען די דאָזיקע ווערטער אין האַרצן, און
ער האָט זייער מורא געהאַט פֿאַר אָכיש דעם מלך פֿון גַת. 14 האָט
ער געביטן זײַן שׂכל פֿאַר זייערע אויגן, און האָט זיך משוגע געמאַכט
פֿאַר זיי, און האָט געצייכנט אויף די טירן פֿון טויער, און געלאָזט

רינען זײַן שפּײַעכץ אויף זײַן באָרד. 15 האָט אָכיש געזאָגט צו זײַנע
קנעכט: אַז איר זעט אַ מענטש איז משוגע, נאָך וואָס ברענגט איר
אים צו מיר? 16 צי פֿעלן מיר משוגעים, וואָס איר האָט מיר
געבראַכט דעם דאָזיקן צו זײַן משוגע בײַ מיר? זאָל דער דאָזיקער
קומען אין מײַן הויז?

כב

1 און דוד איז אַוועקגעגאַנגען פֿון דאָרטן, און איז אַנטרונען
געוואָרן צו דער הײל פֿון עֲדוּלָם. האָבן דערהערט זײַנע
ברידער און דאָס גאַנצע הויז פֿון זײַן פֿאָטער, און זיי האָבן
אַראָפּגענידערט אַהין צו אים.

2 און עס האָבן זיך אויפֿגעקליבן צו אים ווו נאָר אַ מענטש אַ
געדריקטער, און ווו נאָר אַ מענטש וואָס האָט אַ בעל־חוב, און ווו
נאָר אַ מענטש מיט אַ ביטער געמיט; און ער איז געוואָרן פֿאַר אַ
הויפּטמאַן איבער זיי. און עס זײַנען געווען מיט אים אַרום פֿיר
הונדערט מאַן.

3 און דוד איז אַוועקגעגאַנגען פֿון דאָרטן קיין מִצפֵּה־מוֹאָבֿ, און ער
האָט געזאָגט צום מלך פֿון מוֹאָבֿ: זאָל, איך בעט דיך, אַרויסקומען
מײַן פֿאָטער און מײַן מוטער צו זײַן בײַ אײַך ביז וואַנען איך וועל
וויסן וואָס גאָט וועט טאָן מיט מיר.

4 און ער האָט זיי געבראַכט צו פֿירן פֿאַר דעם מלך פֿון מוֹאָבֿ, און זיי
זײַנען געזעסן בײַ אים אַלע טעג וואָס דוד איז געווען אין דער
באַרגפֿעסטונג.

5 און גָד דער נבֿיא האָט געזאָגט צו דָוִדן: זאָלסט ניט זיצן אין דער
באַרגפֿעסטונג; קום, און זאָלסט גיין אין לאַנד יהודה. איז דוד
געגאַנגען און ער איז געקומען אין וואַלד חֶרֶשׂ.

6 האָט געהערט שָאול, אַז דוד און די מענטשן וואָס מיט אים זײַנען
אויסגעפֿונען געוואָרן; און שָאול איז געזעסן אין גִבְעָה, אונטער דעם
טאַמאַריסקנבוים אין רמה, מיט זײַן שפּיז אין זײַן האַנט; און אַלע
זײַנע קנעכט זײַנען געשטאַנען לעבן אים. 7 האָט שָאול געזאָגט צו
זײַנע קנעכט וואָס זײַנען געשטאַנען אַרום אים: הערט אַקאָרשט,

איר בנימינער, וועט דען דער זון פֿון יִשַׁין אײַך אַלעמען געבן פֿעלדער
און ווײַנגערטנער, וועט ער אײַך אַלעמען מאַכן פֿאַר הויפּטלײַט פֿון
טויזנט, און הויפּטלײַט פֿון הונדערט, 8 וואָס איר האָט אַלע געמאַכט
אַ בונט אויף מיר, און קיינער אַנטפּלעקט ניט מײַן אויער, ווען מײַן
זון שליסט אַ בונד מיט דעם זון פֿון יִשַׁין, און קיינער ניט פֿון אײַך
קימערט זיך אום מיר און אַנטפּלעקט מײַן אויער, אַז מײַן זון האָט
אָנגעשטעלט מײַן קנעכט אויף מיר פֿאַר אַ לויערער, אַזוי ווי הײַנטיקן
טאָג? 9 האָט זיך אָפּגערופֿן דוֹאֵג דער אַדוֹמי, וואָס איז געשטאַנען
מיט די קנעכט פֿון שָאולן, און ער האָט געזאָגט: איך האָב געזען
דעם זון פֿון יִשַׁין קומען קיין נוֹבֿ צו אַחימֶלֶך דעם זון פֿון אַחיטובֿן.
10 און ער האָט געפֿרעגט פֿאַר אים בײַ גאָט; אויך צערונג האָט ער
אים געגעבן, און די שווערד פֿון גָלְיַת דעם פּלִשתּי האָט ער אים
געגעבן.

11 האָט דער מלך געשיקט רופֿן אַחימֶלֶך דעם זון פֿון אַחיטובֿ דעם
כּהן, און דאָס גאַנצע הויז פֿון זײַן פֿאָטער, די כּהנים וואָס אין נוֹבֿ;
און זיי זײַנען אַלע געקומען צום מלך. 12 האָט שָאול געזאָגט: הער
אַקאָרשט, דו זון פֿון אַחיטובֿן. האָט ער געזאָגט: דאָ בין איך, מײַן
האַר. 13 האָט שָאול צו אים געזאָגט: פֿאַר וואָס האָט איר געמאַכט
אַ בונט אויף מיר, דו און דער זון פֿון יִשַׁין, ווען דו האָסט אים
געבראַכט ברויט און אַ שווערד, און געפֿרעגט פֿאַר אים בײַ גאָט, כּדי
ער זאָל אויפֿשטיין קעגן מיר פֿאַר אַ לויערער, אַזוי ווי הײַנטיקן טאָג?
14 האָט אַחימֶלֶך געענטפֿערט דעם מלך, און האָט געזאָגט: און ווער
צווישן אַלע דײַנע קנעכט איז אַזוי באַגלויבט ווי דוד, וואָס איז דעם
מלכס איידעם, און דער האַר איבער דײַן לײַבוואַך, און אָנגעזען אין
דײַן הויז? 15 האָב איך דען הײַנט אָנגעהויבן פֿרעגן פֿאַר אים בײַ
גאָט? באַהיט זאָל איך זײַן! זאָל דער מלך ניט אַרויפֿלייגן אַ חשד
אויף זײַן קנעכט, אויף דעם גאַנצן הויז פֿון מײַן פֿאָטער, וואָרום דײַן
קנעכט האָט פֿון דעם אַלעם ניט געוווּסט קיין זאַך, קליין אָדער
גרויס. 16 האָט דער מלך געזאָגט: שטאַרבן מוזטו שטאַרבן, אַחימֶלֶך,
דו און דאָס גאַנצע הויז פֿון דײַן פֿאָטער.

17 און דער מלך האָט געזאָגט צו די לויפֿערס וואָס זײַנען געשטאַנען
לעבן אים: דרייט אײַך אום, און טייט די כּהנים פֿון גאָט, ווײַל אויך
זייער האַנט איז געווען מיט דָוִדן, און ווײַל זיי האָבן געוווּסט אַז ער
אַנטלויפֿט, און האָבן ניט אַנטפּלעקט מײַן אויער. אָבער די קנעכט

פֿון מלך האָבן ניט געוואָלט אויסשטרעקן זייער האַנט אָנצופֿאַלן
אויף די כּהנים פֿון גאָט. 18 האָט דער מלך געזאָגט צו דואֵגן: דריי זיך
דו אום, און פֿאַל-צו אויף די כּהנים. האָט דואֵג דער אַדומי זיך
אומגעדרייט, און ער איז אָנגעפֿאַלן אויף די כּהנים, און האָט געטייט
אין יענעם טאָג פֿינף און אַכציק מאַן וואָס האָבן געטראָגן אַ
ליינענעם אפֿוד.

19 און נוֹבֿ די שטאָט פֿון די כּהנים האָט ער געשלאָגן מיטן שאַרף
פֿון שווערד, פֿון אַ מאַן און ביז אַ פֿרוי, פֿון אַ קינד און ביז אַ
זויגעדיקן, און אַן אָקס און אַן אייזל און אַ שעפּס, מיטן שאַרף פֿון
שווערד.

20 און איין זון פֿון אַחימֶלֶך דעם זון פֿון אַחיטובֿן, וואָס זײַן נאָמען
איז געווען אבֿיתר, איז אַנטרונען געוואָרן, און איז אַנטלאָפֿן נאָך
דָוִדן. 21 און אבֿיתר האָט דערציילט דָוִדן, אַז שָאול האָט געהרגעט
די כּהנים פֿון גאָט. 22 האָט דוד געזאָגט צו אבֿיתרן: איך האָב
געוווּסט אין יענעם טאָג, אויב דואֵג דער אַדומי איז דאָרטן, אַז
דערציילן וועט ער דערציילן שָאולן. איך בין געווען די סיבה אין דעם
טויט פֿון אַלע נפֿשות פֿון דײַן פֿאָטערס הויז. 23 זיץ בײַ מיר, זאָלסט
ניט מורא האָבן; וואָרום נאָר דער וואָס וועט זוכן מײַן לעבן וועט
זוכן דײַן לעבן; ווײַל אָפּגעהיט וועסטו זײַן בײַ מיר.

כג

1 האָט מען אָנגעזאָגט דָוִדן, אַזוי צו זאָגן: זע, די פּלשתּים
האַלטן מלחמה אויף קעִילָה, און זיי רויבן די שײַערן.

2 האָט דוד געפֿרעגט בײַ גאָט, אַזוי צו זאָגן: זאָל איך גיין, און שלאָגן
די דאָזיקע פּלשתּים? האָט גאָט געזאָגט צו דָוִדן: גיי, און זאָלסט
שלאָגן די פּלשתּים, און העלפֿן קעִילָה.

3 האָבן די מענטשן פֿון דָוִדן צו אים געזאָגט: זע, דאָ אין יהודה
זײַנען מיר אין מורא, הײַנט ווי שוין אַז מיר וועלן גיין קיין קעִילָה,
אַקעגן די רייען פֿון די פּלשתּים?

4 האָט דוד ווידער געפֿרעגט בײַ גאָט, און גאָט האָט אים
געענטפֿערט און געזאָגט: שטיי אויף, נידער אַראָפּ קיין קעִילָה,
וואָרום איך גיב די פּלשתּים אין דײַן האַנט.

5 איז געגאַנגען דוד און זײַנע מענטשן קיין קעִילָה, און האָט מלחמה
געהאַלטן אויף די פּלשתּים, און אַוועקגעפֿירט זייערע פֿי, און
געשלאָגן צווישן זיי אַ גרויסן שלאַק. און דוד האָט געהאָלפֿן די
באַוווינער פֿון קעִילָה.

6 און עס איז געווען, אַז אבֿיתר דער זון פֿון אַחימֶלֶכן איז אַנטלאָפֿן
צו דָוִדן קיין קעִילָה, האָט ער אַראָפּגענידערט מיטן אפֿוד אין זײַן
האַנט.

7 איז אָנגעזאָגט געוואָרן שָאולן, אַז דוד איז געקומען קיין קעִילָה,
און שָאול האָט געזאָגט: גאָט האָט אים איבערגעענטפֿערט אין מײַן
האַנט, וואָרום ער האָט זיך אַליין אײַנגעשלאָסן דורך קומען אין אַ
שטאָט מיט טירן און ריגלען. 8 און שָאול האָט צונויפֿגערופֿן דאָס
גאַנצע פֿאָלק אויף מלחמה, צו נידערן אויף קעִילָה, צו לעגערן אויף
דָוִדן און אויף זײַנע מענטשן.

9 האָט דוד זיך דערוווּסט, אַז שָאול טראַכט קעגן אים שלעכטס, און
ער האָט געזאָגט צו אבֿיתר דעם כּהן: גענען דעם אפֿוד. 10 און דוד
האָט געזאָגט: יהוה דו גאָט פֿון ישׂראל, הערן האָט געהערט דײַן
קנעכט, אַז שָאול וויל קומען קיין קעִילָה, צו צעשטערן די שטאָט פֿון
מײַנעט וועגן. 11 וועלן די מענער פֿון קעִילָה מיך איבערענטפֿערן אין
זײַן האַנט? וועט שָאול אַראָפּנידערן, אַזוי ווי דײַן קנעכט האָט
געהערט? יהוה דו גאָט פֿון ישׂראל, זאָג, איך בעט דיך, צו דײַן
קנעכט. האָט גאָט געזאָגט: ער וועט אַראָפּנידערן. 12 האָט דוד
געזאָגט: וועלן די מענער פֿון קעִילָה איבערענטפֿערן מיך און מײַנע
מענטשן אין דער האַנט פֿון שָאולן? האָט גאָט געזאָגט: זיי וועלן
איבערענטפֿערן.

13 איז דוד אויפֿגעשטאַנען מיט זײַנע מענטשן, אַרום זעקס הונדערט
מאַן, און זיי זײַנען אַרויס פֿון קעִילָה, און זײַנען געגאַנגען ווו זיי האָט
זיך געמאַכט.

איז שָאולן אָנגעזאָגט געוואָרן, אַז דוד איז אַנטרונען געוואָרן פֿון
קעִילָה; און ער האָט זיך פֿאַרמיטן פֿון אַרויסצוגיין.

14 און דוד איז געזעסן אין מדבר, אין די פֿעסטונגען; און ער איז
געזעסן אויפֿן באַרג אין מדבר זיף. און שָאול האָט אַלע טאָג געזוכט,
אָבער גאָט האָט אים ניט געגעבן אין זײַן האַנט. 15 און דוד האָט
געזען, אַז שָאול איז אַרויסגעגאַנגען זוכן זײַן לעבן; און דוד איז
געווען אין מדבר זיף, אין חוֹרשָה.

16 און יהונתן דער זון פֿון שָאולן איז אויפֿגעשטאַנען, און איז
געגאַנגען צו דָוִדן קיין חוֹרשָה, און ער האָט געשטאַרקט זײַן האַנט
אין גאָט. 17 און ער האָט צו אים געזאָגט: זאָלסט ניט מורא האָבן,
וואָרום די האַנט פֿון מײַן פֿאָטער שָאולן וועט דיך ניט געפֿינען, און
דו וועסט קיניגן איבער ישׂראל, און איך וועל פֿאַר דיר זײַן פֿאַר אַ
שֵני-למלך; און אויך מײַן פֿאָטער שָאול ווייס דאָס.

18 און זיי האָבן ביידע געשלאָסן אַ בונד פֿאַר גאָט; און דוד איז
געבליבן אין חוֹרשָה, און יהונתן איז אַוועקגעגאַנגען צו זײַן הויז.

19 און די זיפֿער זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען צו שָאולן קיין גִבעָה, אַזוי צו
זאָגן: פֿאַר וואָר, דוד באַהאַלט זיך בײַ אונדז אין די פֿעסטונגען אין
חוֹרשָה אויפֿן בערגל חֲכִילָה וואָס רעכטס פֿון ישימוֹן. 20 און אַצונד,
מלך, ווען נאָר דײַן האַרץ געלוסט אַראָפּצונידערן, נידער אַראָפּ, און
אויף אונדז איז אים איבערצוענטפֿערן אין דער האַנט פֿון מלך. 21
האָט שָאול געזאָגט: געבענטשט זאָלט איר זײַן פֿון גאָט, וואָס האָט
איר אײַך דערבאַרימט אויף מיר. 22 גייט, איך בעט אײַך, פֿאַסט
ווידער אויף, און ווערט געוואָר, און מערקט זײַן אָרט ווו זײַן פֿוס
איז, ווער עס האָט אים דאָרטן געזען; וואָרום מע האָט מיר געזאָגט,
ער איז זייער ליסטיק. 23 דרום זעט, און ווערט געוואָר אַלע
באַהעלטענישן וואָס ער באַהאַלט זיך דאָרטן, און איר זאָלט זיך
אומקערן צו מיר מיט זיכערן, און איך וועל גיין מיט אײַך; און עס
וועט זײַן, אויב ער איז אין לאַנד, וועל איך אים אַרומזוכן צווישן אַלע
טויזנטן פֿון יהודה.

24 זײַנען זיי אויפֿגעשטאַנען, און זײַנען געגאַנגען קיין זיף פֿאַרויס
פֿאַר שָאולן. און דוד און זײַנע מענטשן זײַנען געווען אין מדבר מעון,
אין דעם פלוין, רעכטס פֿון ישימוֹן.

25 און ווי שָׁאול און זײַנע מענטשן זײַנען געגאַנגען זוכן, אַזוי האָט
מען אָנגעזאָגט דָוִדן, און ער האָט אַראָפּגענידערט צום פֿעלדז, און
האָט זיך באַזעצט אין מדבר מעון. האָט שָׁאול דערהערט, און ער
האָט נאָכגעיאָגט דָוִדן אין מדבר מעון. 26 און שָׁאול איז געגאַנגען
פֿון דער זײַט באַרג, און דוד און זײַנע מענטשן פֿון דער אַנדער זײַט
באַרג; און דוד האָט זיך געאײַלט אַוועקצוגיין פֿון שָׁאולן, און שָׁאול
און זײַנע מענטשן האָבן אַרומגערינגלט דָוִדן און זײַנע מענטשן זיי צו
כאַפּן. 27 איז אָנגעקומען אַ שָׁלִיח צו שָׁאולן, אַזוי צו זאָגן: אײַל זיך
און קום, וואָרום די פּלשתּים זײַנען אָנגעפֿאַלן אויפֿן לאַנד. 28 האָט
שָׁאול זיך אומגעקערט פֿון נאָכיאָגן דָוִדן, און ער איז געגאַנגען אַקעגן
די פּלשתּים. דעריבער האָט מען גערופֿן יענעם אָרט סֶלַע־הַמַחלקות.

כד

1 און דוד איז אַרויפֿגעגאַנגען פֿון דאָרטן, און האָט זיך
באַזעצט אין די באַרגפֿעסטונגען פֿון עֵין־גֶדי.

2 און עס איז געווען, אַז שָׁאול האָט זיך אומגעקערט פֿון הינטער די
פּלשתּים, האָט מען אים געזאָגט, אַזוי צו זאָגן: זע, דוד איז אין
מדבר פֿון עֵין־גֶדי. 3 האָט שָׁאול גענומען דרײַ טויזנט געקליבענע
מענער פֿון גאַנץ ישׂראל, און ער איז געגאַנגען זוכן דָוִדן מיט זײַנע
מענטשן אויף די שטיינבעקפֿעלדזן. 4 און ער איז געקומען צו די
שאָפֿגעהעפֿטן בײַם וועג, און דאָרטן איז געווען אַ הייל; איז שָׁאול
אַרײַנגעגאַנגען אויף זײַן באַדערפֿעניש. און דוד און זײַנע מענטשן
זײַנען געזעסן אין די ווינקלען פֿון דער הייל. 5 האָבן די מענטשן פֿון
דָוִדן צו אים געזאָגט: זע, דאָס איז דער טאָג, וואָס גאָט האָט דיר
אָנגעזאָגט: זע, איך גיב דײַן שׂונא אין דײַן האַנט, און וועסט טאָן צו
אים אַזוי ווי עס וועט זײַן גוט אין דײַנע אויגן.

איז דוד אויפֿגעשטאַנען, און האָט אָפּגעשניטן דעם ברעג פֿון שאָולס
מאַנטל שטילערהייט.

6 און עס איז געווען נאָך דעם, האָט דָוִדס האַרץ אים געפּלאָגט פֿאַר
וואָס ער האָט אָפּגעשניטן דעם ברעג פֿון שָׁאולן. 7 און ער האָט
געזאָגט צו זײַנע מענטשן: באַהיט זאָל איך ווערן פֿון גאָט, אַז איך
זאָל טאָן די דאָזיקע זאַך צו מײַן האַר, צום געזאַלבטן פֿון גאָט,
אויסצושטרעקן מײַן האַנט אויף אים, וואָרום דער געזאַלבטער פֿון

גאָט איז ער. 8 און דוד האָט אָפּגעהאַקט זײַנע מענטשן מיט די
ווערטער, און ער האָט זיי ניט געלאָזן אויפֿשטיין אַקעגן שָאולן. און
שָאול איז אויפֿגעשטאַנען פֿון דער הייל, און איז געגאַנגען אין וועג.

9 איז דוד דערנאָך אויפֿגעשטאַנען, און ער איז אַרויסגעגאַנגען פֿון
דער הייל, און ער האָט נאָכגערופֿן שָאולן, אַזוי צו זאָגן: מײַן האַר
מלך! האָט שָאול זיך אומגעקוקט הינטער זיך, און דוד האָט זיך
געניַיגט מיטן פּנים צו דער ערד, און זיך געבוקט. 10 און דוד האָט
געזאָגט צו שָאולן: פֿאַר וואָס הערסטו צו די רייד פֿון אַ מענטשן,
אַזוי צו זאָגן: זע, דוד זוכט דיר שלעכטס? 11 אָט האָבן הײַנטיקן
טאָג דײַנע אויגן געזען, אַז גאָט האָט דיך געגעבן אין מײַן האַנט אין
דער הייל; און מע האָט גערעדט דיך צו הרגען, אָבער [מײַן אויג]
האָט דיך געשוינט, און איך האָב געזאָגט: איך וועל ניט אויסשטרעקן
מײַן האַנט אויף מײַן האַר, וואָרום דער געזאַלבטער פֿון גאָט איז ער.
12 און זע, מײַן פֿאָטער, אַדרבה זע דעם ברעג פֿון דײַן מאַנטל אין
מײַן האַנט; וואָרום אַז איך האָב אָפּגעשניטן דעם ברעג פֿון דײַן
מאַנטל, און האָב דיך ניט געהרגעט, פֿאַרשטיי און זע, אַז אין מײַן
האַנט איז ניטאָ קיין בייז און קיין פֿאַרברעך, און איך האָב ניט
געזינדיקט קעגן דיר; און דו לויערסט מײַן לעבן צו נעמען. 13 זאָל
גאָט משפּטן צווישן מיר און צווישן דיר, און זאָל גאָט זיך פֿאַר מיר
נוקם זײַן אָן דיר; אָבער מײַן האַנט זאָל ניט זײַן אויף דיר. 14 אַזוי ווי
דאָס שפּריכוואָרט פֿון די פֿאַרצײַטיקע זאָגט: פֿון שלעכטע קומט
אַרויס שלעכטס; אָבער מײַן האַנט זאָל ניט זײַן אויף דיר. 15 נאָך
וועמען איז אַרויסגעגאַנגען דער מלך פֿון ישׂראל? נאָך וועמען
יאָגסטו זיך? נאָך אַ טויטן הונט, נאָך אַן איינציקער פֿלוי? 16 און זאָל
גאָט זײַן צום דײַן, און משפּטן צווישן מיר און צווישן דיר, און זען,
און קריגן מײַן קריג, און מיך העלפֿן פֿון דײַן האַנט.

17 און עס איז געווען, ווי דוד האָט געענדיקט רעדן די דאָזיקע רייד
צו שָאולן, אַזוי האָט שָאול געזאָגט: איז דאָס דײַן קָול, דוד מײַן זון?
און שָאול האָט אויפֿגעהויבן זײַן קָול, און האָט געוויינט. 18 און ער
האָט געזאָגט צו דָוִדן: דו ביסט גערעכטער פֿון מיר, וואָרום דו
האָסט מיר געטאָן גוטס, און איך האָב אָפּגעטאָן שלעכטס. 19 און דו
האָסט באַוויזן הײַנט ווי דו האָסט גוטס געטאָן מיט מיר, ווען גאָט
האָט מיך איבערגעענטפֿערט אין דײַן האַנט, און דו האָסט מיך ניט
געהרגעט. 20 און וועט דען עמעצער טרעפֿן זײַן פֿײַנט, און אים לאָזן

גיין מיט אַ גוטן וועג? דרום זאָל דיר גאָט אָפּצאָלן גוטס פֿאַר וואָס
דו האָסט מיר געטאָן הײַנטיקן טאָג. 21 און אַצונד, זע, איך ווייס אַז
קיניגן וועסטו קיניגן און אין דײַן האַנט וועט זיך אָפּשטעלן די מלוכה
פֿון ישׂראל. 22 דרום שווער מיר אַצונד, בײַ גאָט, אויב דו וועסט
פֿאַרשנײַדן מײַן זאָמען נאָך מיר, און אויב דו וועסט פֿאַרטיליקן מײַן
נאָמען פֿון מײַן פֿאָטערס הויז.

23 האָט דוד געשוואָרן שָאולן; און שָאול איז אַוועקגעגאַנגען צו זײַן
הויז, און דוד און זײַנע מענטשן זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען אויף דער
באַרגפֿעסטונג.

כה 1 און שמואל איז געשטאָרבן, און גאַנץ ישׂראל האָבן זיך
אײַנגעזאַמלט, און האָבן אים באַקלאָגט; און זיי האָבן אים
באַגראָבן אין זײַן היים אין רמה.

און דוד איז אויפֿגעשטאַנען, און האָט אַראָפּגענידערט צום מדבר
פּאָרָן.

2 און אין מעון איז געווען אַ מאַן, וואָס זײַן ווירטשאַפֿט איז געווען
אין כַּרמל. און דער מאַן איז געווען זייער רײַך, און ער האָט געהאַט
דרײַ טויזנט שאָף, און טויזנט ציגן; און ער איז געווען בײַם שערן פֿון
זײַנע שאָף אין כַּרמל. 3 און דער נאָמען פֿון דער מאַן איז געווען נָבָל,
און דער נאָמען פֿון זײַן ווײַב אַבִיגַיִל. און די פֿרוי איז געווען
ווילפֿאַרשטאַנדיק און שיין אין געשטאַלט; אָבער דער מאַן איז
געווען האַרט און שלעכט אין מעשׂים; און ער איז געווען פֿון כָּלֵבֿס
משפּחה.

4 האָט דוד געהערט אין מדבר אַז נָבָל שערט זײַנע שאָף. 5 און דוד
האָט געשיקט צען יונגען, און דוד האָט געזאָגט צו די יונגען: גייט
אַרויף קיין כַּרמל, און קומט צו נָבָלן און פֿרעגט אים אין מײַן נאָמען
אויף פֿריד. 6 און אַזוי זאָלט איר זאָגן: צום לעבן! און פֿריד צו דיר,
און פֿריד צו דײַן הויז, און פֿריד צו אַלץ וואָס איז דײַנס! 7 און אַצונד
האָב איך געהערט, אַז מע שערט בײַ דיר; אַצונד: די פּאַסטוכער וואָס
בײַ דיר זײַנען געווען מיט אונדז; ניט מיר האָבן זיי געקריוודעט, און
ניט בײַ זיי איז עפּעס געמינערט געוואָרן אַלע טעג וואָס זיי זײַנען

געווען אין כַּרמל -8 פֿרעג דײַנע יונגען, און זיי וועלן דיר דערציילן –
טאָ זאָלן די יונגען געפֿינען לײַטזעליקייט אין דײַנע אויגן; וואָרום אין
אַ גוטן טאָג זײַנען מיר געקומען. גיב, איך בעט דיך, וואָס דײַן האַנט
וועט געפֿינען, צו דײַנע קנעכט און צו דײַן זון דָוִדן.

9 זײַנען געקומען די יונגען פֿון דָוִדן, און האָבן גערעדט צו נָבָֿלן אַזוי
ווי אַלע די דאָזיקע רייד אין נאָמען פֿון דָוִדן; און זיי האָבן זיך
פֿאַררוט. 10 האָט נָבָֿל געענטפֿערט די קנעכט פֿון דָוִדן, און האָט
געזאָגט: ווער איז דוד? און ווער איז דער זון פֿון יִשַׁין? הײַנט צו טאָג
זײַנען דאָ אַ סך קנעכט וואָס רײַסן זיך אַוועק איטלעכער פֿון זײַן
האַר. 11 און איך זאָל נעמען מײַן ברויט און מײַן וואַסער, און מײַן
שעכטונג וואָס איך האָב געשאָכטן פֿאַר מײַנע שערערס, און
אַוועקשענקען צו מענטשן וואָס איך ווייס ניט פֿון וואַנען זיי זײַנען?

12 האָבן די יונגען פֿון דָוִדן זיך פֿאַרקערט אויף זייער וועג, און זיי
זײַנען צוריקגעגאַנגען, און זײַנען געקומען, און האָבן אים דערציילט
אַזוי ווי אַלע די דאָזיקע ווערטער. 13 האָט דוד געזאָגט צו זײַנע
מענטשן: גורט אָן איטלעכער זײַן שווערד. האָבן זיי איטלעכער
אָנגעגורט זײַן שווערד, אויך דוד האָט אָנגעגורט זײַן שווערד; און עס
זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען נאָך דָוִדן אַרום פֿיר הונדערט מאַן; און צוויי
הונדערט זײַנען געבליבן בײַ די זאַכן.

14 און אַבֿיגַיִלן, נָבָֿלס ווײַב, האָט דערציילט איין יונג פֿון די יונגען,
אַזוי צו זאָגן: זע, דוד האָט געשיקט שלוחים פֿון מדבר אָנצוּווינטשן
אונדזער האַר, און ער איז אויף זיי אָנגעפֿאַלן. 15 און די מענטשן
זײַנען געווען זייער גוט צו אונדז, און ניט מיר זײַנען געקריוודעט
געוואָרן, און ניט בײַ אונדז איז עפּעס געמינערט געוואָרן, אַלע טעג
וואָס מיר זײַנען אומגעגאַנגען מיט זיי, ווען מיר זײַנען געווען אין
פֿעלד. 16 זיי זײַנען געווען אַ מויער אַרום אונדז אי בײַ נאַכט אי בײַ
טאָג, אַלע טעג וואָס מיר זײַנען געווען מיט זיי, פֿיטערנדיק די שאָף.
17 און אַצונד ווייס און זע וואָס דו זאָלסט טאָן, ווײַל אַן אומגליק
איז באַשלאָסן אויף אונדזער האַר און אויף זײַן גאַנצן הויז; און ער
איז אַ נידערטרעכטיקער יונג, אַז עס איז ניט צו רעדן צו אים.

18 האָט אַבֿיגַיִל געאײַלט און האָט גענומען צוויי הונדערט ברויטן,
און צוויי לאָגלען ווײַן, און פֿינף געמאַכטע שאָף, און פֿינף סְאָה

געברענטע זאַנגען, און הונדערט בינטלעך ראָזינקעס, און צוויי
הונדערט קוכנס פֿײַגן, און אַרויפֿגעטאָן אויף אייזלען. 19 און זי האָט
געזאָגט צו אירע יונגען: גייט אַוועק מיר פֿאַרויס; אָט קום איך אײַך
נאָך. און איר מאַן נָבָֿלן האָט זי ניט דערציילט.

20 און עס איז געווען, ווי זי רײַט אויף איר אייזל, און נידערט אַראָפּ
אונטער דעם צודעק פֿון באַרג, ערשט דוד מיט זײַנע מענטשן נידערן
אַראָפּ איר אַנטקעגן, און זי האָט זיי אָנגעטראָפֿן.

21 און דוד האָט געזאָגט: בלויז אומנישט האָב איך געהיט אַלץ וואָס
געהערט צו דעם דאָזיקן אין מדבר, און גאָרנישט איז געמינערט
געוואָרן פֿון אַלץ וואָס געהערט צו אים; און ער האָט מיר
אומגעקערט אַ רָעה פֿאַר אַ טובֿה. 22 זאָל גאָט טאָן אַזוי און נאָך
מער צו די פֿײַנט פֿון דָוִדן, אויב איך וועל איבערלאָזן פֿון אַלע וואָס
געהערן צו אים ביזן ליכט פֿון פֿרימאָרגן אַ מאַנספּאַרשוין!

23 און ווי אַבֿיגַיִל האָט דערזען דָוִדן, אַזוי האָט זי געאײַלט און
אַראָפּגענידערט פֿון אייזל, און איז געפֿאַלן אויף איר פּנים פֿאַר דָוִדס
אָנגעזיכט, און האָט זיך געבוקט צו דער ערד. 24 און זי איז געפֿאַלן
צו זײַנע פֿיס, און האָט געזאָגט: אויף מיר אַליין, מײַן האַר, די שולד!
און זאָל דײַן דינסט, איך בעט דיך, רעדן אין דײַנע אויערן, און הער
צו די ווערטער פֿון דײַן דינסט. 25 זאָל, איך בעט דיך, מײַן האַר ניט
טאָן זײַן האַרץ אויף דעם דאָזיקן נידערטרעכטיקן מענטשן, אויף
נָבָֿלן, וואָרום אַזוי ווי זײַן נאָמען, אַזוי איז ער. נָבָֿל איז זײַן נאָמען,
און מנוּוולדיקייט איז אין אים. און איך דײַן דינסט האָב ניט געזען די
יונגען פֿון מײַן האַר, וואָס דו האָסט געשיקט. 26 און אַצונד, מײַן
האַר, אַזוי ווי גאָט לעבט, און אַזוי ווי דײַן זעל לעבט, אַז דאָס האָט
דיך גאָט פֿאַרמיטן פֿון פֿאַרגיין בלוט-פֿאַרגיסונג, און זיך העלפֿן מיט
דײַן אייגענער האַנט! און אַצונד, זאָלן ווערן אַזוי ווי נָבָֿל דײַנע
שׂונאים און די וואָס זוכן שלעכטס אויף מײַן האַר. 27 און אַצונד,
זאָל די דאָזיקע מתּנה, וואָס דײַן דינסט האָט געבראַכט צו מײַן האַר,
געגעבן ווערן צו די יונגען וואָס גייען הינטער מײַן האַר. 28 פֿאַרגיב,
איך בעט דיך, דעם פֿאַרברעך פֿון דײַן דינסט, וואָרום מאַכן וועט גאָט
מאַכן מײַן האַר אַ זיכער הויז, ווײַל די מלחמות פֿון גאָט פֿירט מײַן
האַר, און קיין בייז איז ניט געפֿונען געוואָרן אין דיר פֿון דײַן לעבטאָג
אָן. 29 הגם אַ מענטש איז אויפֿגעשטאַנען זיך צו יאָגן נאָך דיר, און

צו זוכן דײַן לעבן, װעט די זעל פֿון מײַן האַר זײַן אײַנגעבונדן אין
דעם בונד פֿון לעבן בײַ יהוה דײַן גאָט, און די זעל פֿון דײַנע פֿײַנט, זי
װעט ער אַװעקשלײַדערן אין אַ שלײַדערלעפֿל. 30 און עס װעט זײַן,
אַז גאָט װעט טאָן צו מײַן האַר אַזױ װי אַל דאָס גוטס װאָס ער האָט
אָנגעזאָגט אױף דיר, און ער װעט דיך באַפֿעלן פֿאַר אַ פֿירשט איבער
ישׂראל, 31 זאָל דאָס דיר ניט זײַן פֿאַר אַ שטרױכלונג, און פֿאַר אַ
פֿאָרװורף פֿון האַרצן פֿון מײַן האַר, װאָס דו האָסט פֿאַרגאָסן בלוט
אומזיסט, און װאָס מײַן האַר האָט זיך אַלײן געהאָלפֿן. און אַז גאָט
װעט באַגיטיקן מײַן האַר, זאָלסטו זיך דערמאָנען אָן דײַן דינסט.

32 האָט דוד געזאָגט צו אַבֿיגַיִלן: געלױבט איז יהוה דער גאָט פֿון
ישׂראל, װאָס האָט דיך הײַנטיקן טאָג געשיקט מיר אַנטקעגן. 33 און
געבענטשט זאָל זײַן דײַן שׂכל, און געבענטשט זאָלסט דו זײַן, װאָס
דו האָסט מיך הײַנטיקן טאָג פֿאַרמיטן פֿון באַגײן בלוט-פֿאַרגיסונג,
און זיך העלפֿן מיט מײַן אײגענער האַנט. 34 װאָרום פֿאַר װאָר, אַזױ
װי עס לעבט יהוה דער גאָט פֿון ישׂראל װאָס האָט מיך פֿאַרמיטן פֿון
דיר שלעכטס צו טאָן, אַז װען דו װאָלסט ניט געאײַלט און געקומען
מיר אַנטקעגן, אױב עס װאָלט געבליבן בײַ נָבֿלן ביזן ליכט פֿון
פֿרימאָרגן אַ מאַנספּאַרשױן!

35 און דוד האָט אָנגענומען פֿון איר האַנט װאָס זי האָט אים
געבראַכט, און צו איר האָט ער געזאָגט: גײ אַרױף בשלום צו דײַן
הױז. זע, איך האָב צוגעהערט צו דײַן קָול, און האָב געשױנט דײַן
פּנים.

36 און אַבֿיגַיִל איז געקומען צו נָבֿלן, ערשט ער האָט אַ מאָלצײַט בײַ
זיך אין הױז, אַזױ װי אַ מאָלצײַט פֿון אַ מלך, און נָבֿלס האַרץ איז
אים פֿרײלעך, און ער איז שׁכּור ביז גאָר. האָט זי אים קײן זאַך ניט
דערצײלט, קלײן אָדער גרױס, ביזן ליכט פֿון פֿרימאָרגן.

37 און עס איז געװען אין דער פֿרי, אַז דער װײַן איז אַרױס פֿון נָבֿלן,
האָט אים זײַן װײַב דערצײלט די דאָזיקע זאַכן, און זײַן האַרץ איז
אָפּגעשטאָרבן אין אים, און ער איז געװאָרן אַזױ װי שטײן. 38 און
עס איז געװען אין אַרום צען טעג, האָט גאָט געשלאָגן נָבֿלן, און ער
איז געשטאָרבן.

39 האָט דוד געהערט, אַז נָבָל איז געשטאָרבן, און ער האָט געזאָגט: געלויבט איז גאָט וואָס האָט זיך אָנגענומען די קריוודע פֿון מײַן חרפּה פֿון נָבָלס האַנט, און האָט פֿאַרמיטן זײַן קנעכט פֿון שלעכטס; און דאָס שלעכטס פֿון נָבָלן האָט גאָט אומגעקערט אויף זײַן קאָפּ. און דוד האָט געשיקט און גערעדט צו אַבֿיגַיִלן, זי צו נעמען צו זיך פֿאַר אַ ווײַב.

40 זײַנען געקומען דָוִדס קנעכט צו אַבֿיגַיִלן קיין כּרמל, און זיי האָבן גערעדט צו איר, אַזוי צו זאָגן: דוד האָט אונדז געשיקט צו דיר, דיך צו נעמען צו אים פֿאַר אַ ווײַב.

41 איז זי אויפֿגעשטאַנען, און האָט זיך געבוקט מיטן פּנים צו דער ערד, און זי האָט געזאָגט: אָט איז דײַן דינסט פֿאַר אַ שקלאַפֿין צו וואַשן די פֿיס פֿון מײַן האַרס קנעכט.

42 און אַבֿיגַיִל האָט געאײַלט און איז אויפֿגעשטאַנען, און האָט זיך געזעצט אויפֿן אײזל, מיט אירע פֿינף מײדלעך וואָס זײַנען געגאַנגען הינטער איר, און זי איז געגאַנגען נאָך די שלוחים פֿון דָוִדן. און זי איז אים געוואָרן פֿאַר אַ ווײַב.

43 און אַחינוֹעמען האָט דוד גענומען פֿון יזרעאל; און זיי זײַנען אים ביידע געוואָרן פֿאַר ווײַבער.

44 און שָאול האָט אַוועקגעגעבן זײַן טאָכטער מִיכל, דָוִדס ווײַב, צו פַּלטי דעם זון פֿון לַיִשן וואָס פֿון גַלים.

כו

1 און די זיפֿער זײַנען געקומען צו שָאולן קיין גִבעָה, אַזוי צו זאָגן: פֿאַר וואָר, דוד באַהאַלט זיך אויף דעם בערגל חֲכילָה פֿאַר ישימוֹן.

2 איז שָאול אויפֿגעשטאַנען, און האָט אַראָפּגענידערט צום מדבר זיף
מיט דרײַ טויזנט געקליבענע מענער פֿון ישׂראל, צו זוכן דָוִדן אין
מדבר זיף. 3 און שָאול האָט געלאַגערט אויפֿן בערגל חֲכילָה וואָס
פֿאַר ישימוֹן בײַם וועג. און דוד איז געזעסן אין מדבר, און ער האָט
געמערקט, אַז שָאול איז געקומען נאָך אים אין מדבר. 4 און דוד

האָט געשיקט אויסקוקערס, און איז געוואָר געוואָרן אויף געוויס, אַז
שָאול איז געקומען. 5 איז דוד אויפֿגעשטאַנען, און איז צוגעקומען
צו דעם אָרט וואָס שָאול האָט דאָרטן געלאַגערט, און דוד האָט
געזען דעם אָרט וואָס דאָרטן איז געלעגן שָאול און אַבֿנר דער זון פֿון
נֵרן, זײַן חיל-פֿירער. און שָאול איז געלעגן אין לאַגעררינג, און דאָס
פֿאָלק האָט געלאַגערט רונד אַרום אים.

6 האָט זיך אָפּגערופֿן דוד און האָט געזאָגט צו אַחימֶלֶך דעם חִתּי,
און צו אַבֿישַי דעם זון פֿון צרויָהן, יוֹאָבֿס ברודער, אַזוי צו זאָגן: ווער
וויל אַראָפּנידערן מיט מיר צו שָאולן אין לאַגער? האָט אַבֿישַי
געזאָגט: איך וועל אַראָפּנידערן מיט דיר.

7 איז געקומען דוד און אַבֿישַי צו דעם פֿאָלק בײַ נאַכט, ערשט שָאול
ליגט און שלאָפֿט אין לאַגעררינג, און זײַן שפּיז איז אַרײַנגעשטעקט
אין דער ערד אים צוקאָפּנס, און אַבֿנר און דאָס פֿאָלק ליגן רונד
אַרום אים.

8 האָט אַבֿישַי געזאָגט צו דָוִדן: גאָט האָט הײַנט איבערגעענטפֿערט
דײַן פֿײַנט אין דײַן האַנט; און אַצונד, לאָמיך אַקאָרשט אים איין מאָל
אַ שטאָך טאָן מיטן שפּיז ביז אין דער ערד, און איך וועל אים ניט
דאַרפֿן טאָן אַ צווייטן. 9 האָט דוד געזאָגט צו אַבֿישַין: זאָלסט אים
ניט אומברענגען, וואָרום ווער האָט אויסגעשטרעקט זײַן האַנט אויף
דעם געזאַלבטן פֿון גאָט, און איז אָפּגעקומען גלאַט? 10 און דוד
האָט געזאָגט: אַזוי ווי גאָט לעבט, אַז נאָר גאָט זאָל אים שלאָגן!
ענטוועדער זײַן טאָג וועט קומען, און ער וועט שטאַרבן, אָדער ער
וועט נידערן אין מלחמה און אומקומען. 11 באַהיט זאָל איך ווערן
פֿון גאָט, אויסצושטרעקן מײַן האַנט אויף דעם געזאַלבטן פֿון גאָט.
און אַצונד, נעם, איך בעט דיך, דעם שפּיז וואָס בײַ אים צוקאָפּנס,
און דעם קרוג וואַסער, און לאָמיר זיך גיין.

12 און דוד האָט גענומען דעם שפּיז און דעם קרוג וואַסער פֿון
שָאולס צוקאָפּנס, און זיי זײַנען זיך אַוועקגעגאַנגען; און קיינער האָט
ניט געזען און ניט געמערקט, און קיינער האָט זיך ניט אויפֿגעכאַפּט,
ווײַל זיי זײַנען אַלע געשלאָפֿן, וואָרום אַ גאָטס שלאָף איז געפֿאַלן
אויף זיי.

13 און דוד איז אַריבערגעגאַנגען אויף דער אַנדער זײַט, און ער האָט
זיך געשטעלט אויפֿן שפּיץ באַרג פֿון דער ווײַטן, מיט אַ ברייט אָרט
צווישן זיי. 14 און דוד האָט גערופֿן צו דעם פֿאָלק און צו אַבֿנר דעם
זון פֿון נֵרן, אַזוי צו זאָגן: ווילסטו ניט ענטפֿערן, אַבֿנר? האָט אַבֿנר
זיך אָפּגערופֿן און האָט געזאָגט: ווער ביסטו, וואָס דו רופֿסט צום
מלך? 15 האָט דוד געזאָגט צו אַבֿנרן: דו ביסט דאָך אַ מאַן, און ווער
איז דײַן גלײַכן אין ישׂראל, הײַנט פֿאַר וואָס האָסטו ניט אָפּגעהיט
דעם מלך דײַן האַר? וואָרום אײנער פֿון פֿאָלק איז געקומען
אומצוברענגען דעם מלך דײַן האַר. 16 ניט גוט איז די דאָזיקע זאַך
וואָס דו האָסט געטאָן. אַזוי ווי גאָט לעבט, אַז טויט זײַט איר ווערט,
וואָס איר האָט ניט אָפּגעהיט אײַער האַר, דעם געזאַלבטן פֿון גאָט!
און אַצונד זע, ווּ איז דער שפּיז פֿון דעם מלך, און דער קרוג וואַסער
וואָס איז געווען בײַ אים צוקאָפּנס?

17 האָט שָאול דערקענט דָוִדס קָול, און ער האָט געזאָגט: איז דאָס
דײַן קָול, מײַן זון דוד? האָט דוד געזאָגט: מײַן קָול, מײַן האַר מלך.
18 און ער האָט געזאָגט: פֿאַר וואָס יאָגט זיך מײַן האַר נאָך זײַן
קנעכט? וואָס האָב איך דען געטאָן? און וואָס פֿאַר אַ בײז איז אין
מײַן האַנט? 19 און אַצונד, זאָל, איך בעט דיך, מײַן האַר דער מלך
צוהערן די ווערטער פֿון זײַן קנעכט: אויב גאָט האָט דיך אָנגערייצט
אויף מיר, וועט ער אָננעמען אַ קרבן; אויב אָבער מענטשנקינדער,
זאָלן זיי זײַן פֿאַרשאָלטן פֿאַר גאָט, וואָס זיי האָבן מיך פֿאַרטריבן
הײַנט פֿון זײַן באַהעפֿט אָן דער נחלה פֿון יהוה, אַזוי צו זאָגן: גיי, דין
פֿרעמדע געטער. 20 און אַצונד, זאָל מײַן בלוט ניט פֿאַלן צו דער ערד
אַוועק פֿון גאָטס פּנים; וואָרום דער מלך פֿון ישׂראל איז
אַרויסגעגאַנגען זוכן אַן אײנציקע פֿלוי, אַזוי ווי מע יאָגט אַ פֿעלדהון
אין די בערג.

21 האָט שָאול געזאָגט: איך האָב געזינדיקט; קער זיך אום, מײַן זון
דוד, וואָרום איך וועל דיר מער ניט בײז טאָן, דערפֿאַר וואָס מײַן
לעבן איז טײַער געווען אין דײַנע אויגן הײַנטיקן טאָג. זע, איך האָב
זיך נאַריש באַגאַנגען, און האָב פֿאַרזען זייער פֿיל.

22 האָט זיך אָפּגערופֿן דוד און האָט געזאָגט: אָט איז דעם מלכס
שפּיז, און זאָל אײנער פֿון די יונגען אַריבערקומען, און אים נעמען.
23 און גאָט וועט אומקערן איטלעכן זײַן גערעכטיקייט און זײַן

טרײַשאַפֿט; וואָרום גאָט האָט דיך הײַנט איבערגעענטפֿערט אין מײַן
האַנט, און איך האָב ניט געוואָלט אויסשטרעקן מײַן האַנט אויף דעם
געזאַלבטן פֿון גאָט. 24 און אָט אַזוי ווי דײַן לעבן איז געווען
גרויסגעשאַצט אין מײַנע אויגן הײַנטיקן טאָג, אַזוי זאָל מײַן לעבן זײַן
גרויסגעשאַצט אין די אויגן פֿון גאָט, אַז ער זאָל מיך מציל זײַן פֿון
יעטוועדער צרה.

25 האָט שָאול געזאָגט צו דָוִדן: געבענטשט זאָלסטו זײַן, מײַן זון
דוד; אי טאָן וועסטו טאָן, אי אויספֿירן וועסטו אויספֿירן.

און דוד איז געגאַנגען אויף זײַן וועג, און שָאול האָט זיך אומגעקערט
צו זײַן אָרט.

כז 1 און דוד האָט געזאָגט בײַ זיך אין האַרצן: אַצונד וועל איך
איין טאָג אומגעבראַכט ווערן דורך שאָולס האַנט. ניטאָ
בעסערס פֿאַר מיר, ווי אַנטרונען זאָל איך אַנטרונען ווערן אין לאַנד
פֿון די פּלשתּים, און שָאול וועט זיך מיאש זײַן פֿון מיר, מיך ווײַטער
צו זוכן אין גאַנצן געמאַרק פֿון ישׂראל; אַזוי וועל איך אַנטרונען
ווערן פֿון זײַן האַנט.

2 איז דוד אויפֿגעשטאַנען און איז אַריבערגעגאַנגען, ער און די זעקס
הונדערט מאַן וואָס מיט אים, צו אָכיש דעם זון פֿון מָעוכן, דעם מלך
פֿון גת. 3 און דוד איז געזעסן בײַ אָכישן אין גת, ער און זײַנע
מענטשן, איטלעכער מיט זײַן הויזגעזינט, דוד מיט זײַנע צוויי
ווײַבער, אַחינוֹעם פֿון יזרעאל, און אַבִיגַיִל די ווײַב פֿון נָבָלן פֿון
כַּרמל.

4 איז אָנגעזאָגט געוואָרן שָאולן, אַז דוד איז אַנטלאָפֿן קיין גַת, אָבער
ער האָט אים מער ווײַטער ניט געזוכט.

5 און דוד האָט געזאָגט צו אָכישן: אויב, איך בעט דיך, איך האָב
געפֿונען לײַטזיליקייט אין דײַנע אויגן, זאָל מען מיר געבן אַן אָרט אין
איינער פֿון די פֿעלד-שטעט, און איך וועל דאָרטן זיצן; און נאָך וואָס
זאָל דײַן קנעכט זיצן אין דער מלוכה-שטאָט בײַ דיר?

6 האָט אים אָכיש געגעבן אין יענעם טאָג ציקלאַג. דעריבער
געהערט ציקלאַג צו די מלכים פֿון יהודה ביז אויף הײַנטיקן טאָג.

7 און די צאָל פֿון די טעג וואָס דוד איז געזעסן אין פֿעלד פֿון די
פּלשתּים, איז געווען אַ יאָר מיט פֿיר חדשים.

8 און דוד און זײַנע מענטשן פֿלעגן אַרויפֿגיין און אָנפֿאַלן אויף דעם
גשורי, און דעם גזרי, און דעם עמָלקי, וואָרום זיי זײַנען געווען די
באַווינער פֿון לאַנד וואָס פֿון אייביק אָן, ווי דו קומסט קיין שור, און
ביז לאַנד מצרַיִם. 9 און דוד פֿלעגט שלאָגן דאָס לאַנד, און ניט לאָזן
לעבן קיין מאַן און קיין פֿרוי; און ער פֿלעגט צונעמען שאָף און
רינדער, און אייזלען, און קעמלען, און בגדים, און זיך אומקערן און
קומען צו אָכישן. 10 און אַז אָכיש האָט געזאָגט: וווּ זײַט איר
אָנגעפֿאַלן הײַנט? האָט דוד געזאָגט: אויפֿן דָרום פֿון יהודה, און
אויפֿן דָרום פֿון דעם ירַחמאֵלי, און אויפֿן דָרום פֿון דעם קֵיני.

11 און קיין מאַן און קיין פֿרוי פֿלעגט דוד ניט לאָזן לעבן, צו ברענגען
קיין גַת, ווײַל ער האָט געזאָגט: טאָמער וועלן זיי דערציילן אויף
אונדז, אַזוי צו זאָגן: אַזוי און אַזוי האָט דוד געטאָן. און אַזוי איז
געווען זײַן שטייגער אַלע טעג וואָס ער איז געזעסן אין פֿעלד פֿון די
פּלשתּים. 12 און אָכיש האָט געגלויבט דָוִדן, אַזוי צו זאָגן:
פֿאַרמיאוסן האָט ער זיך פֿאַרמיאוסט בײַ זײַן פֿאָלק, בײַ ישׂראל, און
ער וועט מיר זײַן פֿאַר אַן אייביקן קנעכט.

כח

1 און עס איז געווען אין יענע טעג, האָבן די פּלשתּים
אײַנגעזאַמלט זייערע מחנות אין קריג, צו האַלטן מלחמה
אויף ישׂראל. און אָכיש האָט געזאָגט צו דָוִדן: וויסן זאָלסטו וויסן,
אַז דו וועסט אַרײַנגיין מיט מיר אין חיל, דו און דײַנע מענטשן. 2
האָט דוד געזאָגט צו אָכישן: דערפֿאַר וועסטו דו געוואָר ווערן, וואָס
דײַן קנעכט וועט אויפֿטאָן. האָט אָכיש געזאָגט צו דָוִדן: דערפֿאַר
וועל איך דיך מאַכן פֿאַרן שומר פֿון מײַן קאָפּ אַלע טעג.

3 און שמואל איז געשטאָרבן, און גאַנץ ישׂראל האָבן אים באַקלאָגט,
און זיי האָבן אים באַגראָבן אין רמה, אין זײַן שטאָט.

און שָאול האָט געהאַט אָפּגעטאָן פֿון לאַנד די גײַסטערזעער און די
טויטנבאַשווערער.

4 און די פּלשתּים האָבן זיך אײַנגעזאַמלט, און זיי זײַנען געקומען און
האָבן געלאַגערט אין שוּנֵם, און שָאול האָט אײַנגעזאַמלט גאַנץ
ישׂראל, און זיי האָבן געלאַגערט אין גִלבוֹע. 5 און שָאול האָט געזען
דעם לאַגער פֿון די פּלשתּים, און ער האָט מורא געקריגן, און זײַן
האַרץ האָט זייער געציטערט. 6 און שָאול האָט געפֿרעגט בײַ גאָט,
אָבער גאָט האָט אים ניט געענטפֿערט, ניט דורך חלומות, ניט דורך
די אורים, ניט דורך נבֿיאים.

7 האָט שָאול געזאָגט צו זײַנע קנעכט: זוכט מיר אויף אַ פֿרוי אַ
גײַסטערזעערין, און איך וועל גיין צו איר, און וועל בײַ איר פֿרעגן.
האָבן זײַנע קנעכט צו אים געזאָגט: אָט איז דאָ אַ פֿרוי אַ
גײַסטערזעערין אין עֵין-דָור.

8 האָט שָאול זיך פֿאַרשטעלט, און ער האָט אָנגעטאָן אַנדערע בגדים,
און ער איז געגאַנגען, און צוויי מענער מיט אים. און זיי זײַנען
געקומען צו דער פֿרוי בײַ נאַכט, און ער האָט געזאָגט: וואָרזאָג מיר,
איך בעט דיך, דורך אַ גײַסט, און ברענג מיר אויף דעם וואָס איך וועל
דיר זאָגן. 9 האָט די פֿרוי צו אים געזאָגט: זע, דו ווייסט וואָס
שָאול האָט געטאָן, ווי ער האָט פֿאַרשניטן די גײַסטערזעער און די
טויטנבאַשווערער פֿון לאַנד, און פֿאַר וואָס לייגסטו אַ שטרויכלונג
בײַ מײַן לעבן מיך צו טייטן?

10 האָט שָאול איר געשוואָרן בײַ גאָט, אַזוי צו זאָגן: אַזוי ווי גאָט
לעבט, אויב דיר וועט געשען אַ שטראָף וועגן דער דאָזיקער זאַך! 11
האָט די פֿרוי געזאָגט: וועמען זאָל איך דיר אויפֿברענגען? האָט ער
געזאָגט: שמואל ברענג מיר אויף.

12 און ווי די פֿרוי האָט דערזען שמואלן, אַזוי האָט זי אויסגעשריִען
אויף אַ הויכן קָול; און די פֿרוי האָט געזאָגט צו שָאולן, אַזוי צו זאָגן:
פֿאַר וואָס האָסטו מיך גענאַרט? דו ביסט דאָך שָאול. 13 האָט דער
מלך צו איר געזאָגט: זאָלסט ניט מורא האָבן; וואָס זעסטו דען?
האָט די פֿרוי געזאָגט צו שָאולן: אַ גאָט זע איך אַרויפֿגיין פֿון דער
ערד.

14 האָט ער צו איר געזאָגט: וואָס איז זײַן געשטאַלט? האָט זי
געזאָגט: אַן אַלטער מאַן קומט אַרויף, און ער איז אײַנגעוויקלט אין
אַ מאַנטל.

האָט שָאול געוווּסט אַז דאָס איז שמואל, און ער האָט זיך גענײַגט
מיטן פּנים צו דער ערד, און זיך געבוקט.

15 האָט שמואל געזאָגט צו שָאולן: פֿאַר וואָס האָסטו מײַן רו
געשטערט, מיך אויפֿצוברענגען? האָט שָאול געזאָגט: מיך האָט זייער
צוגעדריקט, וואָרום די פּלשתּים האַלטן מלחמה אויף מיר, און גאָט
האָט זיך אָפּגעקערט פֿון מיר, און ער ענטפֿערט מיר ניט מער, ניט
דורך נבֿיאים, ניט דורך חלומות; האָב איך דיך גערופֿן, מיך צו לאָזן
וויסן, וואָס איך זאָל טאָן.

16 האָט שמואל געזאָגט: און נאָך וואָס פֿרעגסטו מיך, אַז גאָט האָט
זיך אָפּגעטאָן פֿון דיר, און איז געוואָרן דײַן פֿײַנט? 17 און גאָט האָט
פֿאַר זיך געטאָן וואָס ער האָט גערעדט דורך מיר, און גאָט האָט
אַוועקגעריסן די מלוכה פֿון דײַן האַנט, און האָט זי געגעבן צו אַן
אַנדערן, צו דָוִדן. 18 אַזוי ווי דו האָסט ניט צוגעהערט צו דעם קָול
פֿון גאָט, און האָסט ניט אויסגעפֿירט זײַן גרימצאָרן אויף עֲמָלֵק,
דרום האָט גאָט געטאָן צו דיר די דאָזיקע זאַך הײַנטיקן טאָג. 19 און
גאָט וועט אויך געבן ישׂראל מיט דיר אין דער האַנט פֿון די פּלשתּים.
און מאָרגן וועסט דו און דײַנע זין זײַנען מיט מיר. אויך דעם חיל פֿון
ישׂראל וועט גאָט געבן אין דער האַנט פֿון די פּלשתּים.

20 איז שָאול באַלד אַנידערגעפֿאַלן ווי הויך ער איז אויף דער ערד,
און ער האָט זייער מורא געהאַט פֿאַר די ווערטער פֿון שמואלן; אויך
האָט ער קיין כּוח ניט געהאַט, ווײַל ער האָט ניט געהאַט געגעסן קיין
ברויט אַ גאַנצן טאָג און אַ גאַנצע נאַכט.

21 איז די פֿרוי צוגעגאַנגען צו שָאולן, און זי האָט געזען אַז ער איז
זייער דערשראָקן, און זי האָט צו אים געזאָגט: זע, דײַן דינסט האָט
צוגעהערט צו דײַן קָול, און איך האָב גענומען מײַן לעבן אין מײַן
האַנט, און האָב געהאָרכט צו דײַנע ווערטער וואָס דו האָסט גערעדט
צו מיר. 22 און אַצונד, איך בעט דיך, הער דו אויך צו דעם קָול פֿון
דײַן דינסט, און לאָמיר לייגן פֿאַר דיר אַ שטיקל ברויט, און עס, און
וועסט האָבן כּוח, אַז דו וועסט גיין אין וועג.

23 האָט ער ניט געוואָלט, און ער האָט געזאָגט: איך וועל ניט עסן.
אָבער זײַנע קנעכט און אויך די פֿרוי זײַנען צוגעשטאַנען צו אים, און
ער האָט צוגעהערט צו זייער קָול, און ער איז אויפֿגעשטאַנען פֿון
דער ערד, און האָט זיך געזעצט אויפֿן בעט.

24 און די פֿרוי האָט געהאַט אַ געשטאָפּט קאַלב אין הויז, האָט זי
געאײַלט און האָט עס געשאָכטן, און זי האָט גענומען מעל און
פֿאַרקנעטן, און האָט דערפֿון אויסגעבאַקט אומגעזײַערט ברויט.
25 און זי האָט דערלאַנגט פֿאַר שָאולן און פֿאַר זײַנע קנעכט, און זיי
האָבן געגעסן. און זיי זײַנען אויפֿגעשטאַנען און זײַנען
אַוועקגעגאַנגען אין דער אייגענער נאַכט.

כט

1 און די פּלשתּים האָבן אײַנגעזאַמלט זייערע מחנות קיין
אַפֿק; און די ישׂראל האָבן געלאַגערט בײַ דעם קוואַל וואָס
אין יזרעאל. 2 און די פֿירשטן פֿון די פּלשתּים זײַנען פֿאַרבײַגעגאַנגען
אין הונדערטן און אין טויזנטן, און דוד און זײַנע מענטשן זײַנען
פֿאַרבײַגעגאַנגען צולעצט מיט אָכישן.

3 האָבן די האַרן פֿון די פּלשתּים געזאָגט: וואָס טוען דאָ די דאָזיקע
עִבֿרים? האָט אָכיש געזאָגט צו די האַרן פֿון די פּלשתּים: דאָס איז
דאָך דוד דער קנעכט פֿון שָאול דעם מלך פֿון ישׂראל, וואָס איז בײַ
מיר שוין טעג אָדער שוין יאָרן, און איך האָב אין אים קיין שום בייז
ניט געפֿונען פֿון דעם טאָג וואָס ער איז צוגעפֿאַלן [צו מיר] ביז
הײַנטיקן טאָג. 4 האָבן די האַרן פֿון די פּלשתּים געצערנט אויף אים,
און די האַרן פֿון די פּלשתּים האָבן צו אים געזאָגט: קער אום דעם
מאַן, און זאָל ער זיך אומקערן צו זײַן אָרט וואָס דו האָסט אים
דאָרטן אַרײַנגעזעצט, און זאָל ער ניט נידערן מיט אונדז אין דער
מלחמה, כּדי ער זאָל אונדז ניט זײַן פֿאַר אַ שטער אין דער מלחמה;
וואָרום מיט וואָס וועט דער דאָזיקער זיך איבערבעטן מיט זײַן האַר,
אויב ניט מיט די קעפּ פֿון די דאָזיקע מענטשן? 5 איז דאָס ניט דער
דוד, וואָס מע האָט פֿאַר אים געזונגען מיט טענץ, אַזוי צו זאָגן:

שָאול האָט געשלאָגן אין זײַנע טויזנטן,
און דוד אין זײַנע צענטויזנטן?

6 האָט אָכיש גערופֿן דָוִדן, און האָט צו אים געזאָגט: אַזוי ווי גאָט
לעבט, אַז דו ביסט רעכטפֿאַרטיק, און דײַן אַרויסגיין און דײַן
אַרײַנגיין מיט מיר אין חיל איז גוט אין מײַנע אויגן, וואָרום איך האָב
קיין שלעכטס אין דיר ניט געפֿונען פֿון דעם טאָג וואָס דו ביסט צו
מיר געקומען ביז הײַנטיקן טאָג. אָבער אין די אויגן פֿון די פֿירשטן
ביסטו ניט ווילגעפֿעלן. 7 און אַצונד קער זיך אום, און גיי בשלום,
כּדי זאָלסט ניט טאָן וואָס איז שלעכט אין די אויגן פֿון די פֿירשטן
פֿון די פּלשתּים.

8 האָט דוד געזאָגט צו אָכישן: אָבער וואָס האָב איך געטאָן, און
וואָס האָסטו געפֿונען אין דײַן קנעכט פֿון דעם טאָג וואָס איך בין בײַ
דיר ביז הײַנטיקן טאָג, אַז איך זאָל ניט קומען און מלחמה האַלטן
אַקעגן די פֿײַנט פֿון מײַן האַר דעם מלך?

9 האָט אָכיש געענטפֿערט און האָט געזאָגט צו דָוִדן: איך ווייס אַז דו
ביסט גוט אין מײַנע אויגן אַזוי ווי אַ מלאך פֿון גאָט, אָבער די האַרן
פֿון די פּלשתּים האָבן געזאָגט: ער זאָל ניט אַרויפֿגיין מיט אונדז אין
דער מלחמה. 10 און אַצונד, פֿעדער זיך אין דער פֿרי מיט די קנעכט
פֿון דײַן האַר וואָס זײַנען געקומען מיט דיר, און ווי איר וועט אײַך
פֿעדערן אין דער פֿרי, און אײַך ווערט ליכטיק, אַזוי גייט אַוועק.

11 האָט דוד זיך געפֿעדערט, ער און זײַנע מענטשן, אַוועקצוגיין אין
דער פֿרי, זיך אומצוקערן אין לאַנד פֿון די פּלשתּים. און די פּלשתּים
זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען קיין יזרעאל.

ל 1 און עס איז געווען, אַז דוד און זײַנע מענטשן זײַנען געקומען
אויפֿן דריטן טאָג קיין ציקלאַג, ערשט די עֲמָלקים זײַנען
אָנגעפֿאַלן אויפֿן דָרום, און אויף ציקלאַג, און זיי האָבן געשלאָגן
ציקלאַג, און האָבן זי פֿאַרברענט אין פֿײַער. 2 און זיי האָבן געפֿאַנגען
די ווײַבער [און אַלע] וואָס אין איר, פֿון קליין ביז גרויס; זיי האָבן
קיינעם ניט געטייט, נאָר זיי האָבן זיי אַוועקגעפֿירט, און זײַנען
געגאַנגען אויף זייער וועג. 3 און ווי דוד און זײַנע מענטשן זײַנען
געקומען אין שטאָט, ערשט זי איז פֿאַרברענט אין פֿײַער, און זייערע
ווײַבער און זייערע זין און זייערע טעכטער זײַנען געפֿאַנגען געוואָרן.

4 האָט דוד און דאָס פֿאָלק וואָס מיט אים אויפֿגעהויבן זייער קָול
און געוויינט, ביז זיי האָבן מער קיין כּוח ניט געהאַט צו וויינען.

5 אויך ביידע ווײַבער פֿון דָוִדן זײַנען געפֿאַנגען געוואָרן, אַחינוֹעם פֿון
יזרעאל, און אַבִיגַיִל די ווײַב פֿון נָבָלן פֿון כַּרמל.

6 און דָוִדן האָט זייער צוגעדריקט, וואָרום דאָס פֿאָלק האָט גערעדט
אים צו פֿאַרשטיינען, ווײַל דאָס געמיט פֿון גאַנצן פֿאָלק איז געווען
פֿאַרביטערט, איטלעכער איבער זײַנע זין און איבער זײַנע טעכטער.
אָבער דוד האָט זיך געשטאַרקט מיט יהוה זײַן גאָט. 7 און דוד האָט
געזאָגט צו אבִיתר דעם כּהן, אַחימֶלֶכס זון: גענען מיר, איך בעט דיך,
דעם אפֿוד. האָט אבִיתר גענענט דעם אפֿוד צו דָוִדן. 8 און דוד האָט
געפֿרעגט בײַ גאָט, אַזוי צו זאָגן: זאָל איך נאָכיאָגן די דאָזיקע מחנה?
וועל איך זי אָניאָגן? האָט ער צו אים געזאָגט: יאָג נאָך, וואָרום
אָניאָגן וועסטו אָניאָגן, און מציל זײַן וועסטו מציל זײַן.

9 איז דוד געגאַנגען, ער און די זעקס הונדערט מאַן וואָס מיט אים,
און זיי זײַנען געקומען צום טײַך בשׂוֹר; און די צוריקגעבליבענע
האָבן זיך אָפּגעשטעלט. 10 און דוד האָט נאָכגעיאָגט, ער און פֿיר
הונדערט מאַן; און צוויי הונדערט מאַן האָבן זיך אָפּגעשטעלט, די
וואָס זײַנען געווען צו אָפּגעשלאַפֿט אַריבערצוגיין דעם טײַך בשׂוֹר.

11 און זיי האָבן געפֿונען אין פֿעלד אַ מאַן אַ מִצרי, און האָבן אים
געבראַכט צו דָוִדן; און זיי האָבן אים געגעבן ברויט, און ער האָט
געגעסן, און זיי האָבן אים געגעבן טרינקען וואַסער; 12 און זיי האָבן
אים געגעבן אַ שטיק געפּרעסטע פֿײַגן, און צוויי בינטלעך ראָזינקעס;
און ער האָט געגעסן, און האָט אָפּגעכאַפּט דעם אָטעם, וואָרום ער
האָט ניט געהאַט געגעסן ברויט און ניט געטרונקען קיין וואַסער דרײַ
טעג און דרײַ נעכט.

13 האָט דוד צו אים געזאָגט: צו וועמען געהערסטו און פֿון וואַנען
ביסטו? האָט ער געזאָגט: איך בין אַ מִצרישער יונג, אַ קנעכט פֿון אַ
מאַן פֿון עֲמָלק, און מײַן האַר האָט מיך איבערגעלאָזן, ווײַל איך בין
קראַנק געוואָרן מיט דרײַ טעג צוריק. 14 מיר זײַנען אָנגעפֿאַלן אויף
דעם דָרום פֿון דעם כּרֵתי, און אויף וואָס געהערט צו יהוּדה, און
אויף דעם דָרום פֿון כָּלֵב; און ציקלאַג האָבן מיר פֿאַרברענט אין
פֿײַער. 15 האָט דוד צו אים געזאָגט: וועסטו מיך אַראָפּפֿירן צו דער

דאָזיקער מחנה? האָט ער געזאָגט: שווער מיר בײַ גאָט, אויב דו
וועסט מיך טייטן, און אויב דו וועסט מיך איבערענטפֿערן אין דער
האַנט פֿון מײַן האַר, און איך וועל דיך אַראָפּפֿירן צו דער דאָזיקער
מחנה.

16 האָט ער אים אַראָפּגעפֿירט, ערשט זיי זײַנען פֿאַרשפּרייט אויפֿן
געזיכט פֿון גאַנצן לאַנד, און זיי עסן און טרינקען און הוליען איבער
אַל דעם גרויסן רויב וואָס זיי האָבן גענומען פֿון לאַנד פֿון די
פּלשתּים, און פֿון לאַנד יהודה.

17 האָט דוד זיי געשלאָגן פֿון פֿאַרנאַכט און ביז אויף מאָרגן אין
אָוונט, און פֿון זיי איז ניט אַנטרונען געוואָרן אַ מאַן, אחוץ פֿיר
הונדערט יונגע מענער וואָס זײַנען געריטן אויף קעמלען, און זײַנען
אַנטלאָפֿן. 18 און דוד האָט מציל געווען אַלץ וואָס עמָלק האָט
צוגענומען; אויך זײַנע צוויי ווײַבער האָט דוד מציל געווען. 19 און בײַ
זיי איז גאָרנישט געמינערט געוואָרן פֿון מינדסטן און ביזן גרעסטן,
סײַ זין און טעכטער, סײַ פֿון רויב, סײַ אַלץ וואָס יענע האָבן
צוגענומען פֿאַר זיך; אַלץ האָט דוד צוריקגעבראַכט. 20 אויך האָט
דוד צוגענומען אַלע [זייערע] שאָף און רינדער. האָט מען זיי געפֿירט
פֿאַרויס פֿאַר יענעם פֿי, און מע האָט געזאָגט: דאָס איז דָוִדס רויב.

21 און דוד איז געקומען צו די צוויי הונדערט מאַן וואָס זײַנען געווען
צו אָפּגעשלאַפֿט צו גיין הינטער דָוִדן, און מע האָט זיי געלאָזט זיצן
בײַם טײַך בשׂור. און זיי זײַנען אַרויסגעגאַנגען אַנטקעגן דָוִדן און
אַנטקעגן דעם פֿאָלק וואָס מיט אים. און דוד האָט גענענט צו דעם
פֿאָלק, און האָט זיי געפֿרעגט אויף פֿריד.

22 האָבן זיך אָפּגערופֿן אַלע שלעכטע און נידערטרעכטיקע לײַט פֿון
די מענטשן וואָס זײַנען געגאַנגען מיט דָוִדן, און זיי האָבן געזאָגט:
ווײַל זיי זײַנען ניט געגאַנגען מיט אונדז, וועלן מיר זיי ניט געבן פֿון
דעם רויב וואָס מיר האָבן מציל געווען, נאָר בלויז איטלעכן זײַן ווײַב
און זײַנע קינדער, וואָס זיי מעגן אַוועקפֿירן און גיין.

23 האָט דוד געזאָגט: איר זאָלט אַזוי ניט טאָן, מײַנע ברידער, מיט
דעם וואָס גאָט האָט אונדז געגעבן, אַז ער האָט אונדז אָפּגעהיט, און
האָט געגעבן די מחנה וואָס איז אויף אונדז געקומען, אין אונדזער
האַנט. 24 און ווער וועט זיך צוהערן צו אײַך אין דער דאָזיקער זאַך?

וואָרום אַזוי ווי דער חלק פֿון דעם וואָס נידערט אין מלחמה אַזוי איז
דער חלק פֿון דעם וואָס בלײַבט בײַ די זאַכן; גלײַך זאָלן זיי זיך טיילן.

25 און אַזוי איז געווען פֿון יענעם טאָג אָן און ווײַטער; און מע האָט
עס געמאַכט פֿאַר אַ חוק און פֿאַר אַ געזעץ פֿאַר ישׂראל ביז אויף
הײַנטיקן טאָג.

26 און דוד איז געקומען קיין ציקלאַג, און האָט געשיקט פֿון דעם
רויב צו די עלטסטע פֿון יהודה, צו זײַנע גוטע פֿרײַנד, אַזוי צו זאָגן:
נאַט אײַך אַ מתּנה פֿון דעם רויב פֿון גאָטס פֿײַנט; 27 צו די וואָס אין
בֵּית-אֵל, און צו די וואָס אין רָמוֹת פֿון דָרום, און צו די וואָס אין
יַתִּיר; 28 און צו די וואָס אין ערוער, און צו די וואָס אין שִׂפְמוֹת, און
צו די וואָס אין אֶשתּמוֹעַ; 29 און צו די וואָס אין רָכָל, און צו די וואָס
אין די שטעט פֿון דעם ירַחמאֵלי, און צו די וואָס אין די שטעט פֿון
דעם קֵיני; 30 און צו די וואָס אין חָרמָה, און צו די וואָס אין כּוֹר-
עָשָׁן, און צו די וואָס אין עַתָך; 31 און צו די וואָס אין חבֿרון,
און צו אַלע ערטער וואָס דוד און זײַנע מענטשן זײַנען דאָרטן
אַרומגעגאַנגען.

לא

1 און די פּלשתּים האָבן מלחמה געהאַלטן אויף ישׂראל, און
די מענער פֿון ישׂראל זײַנען אַנטלאָפֿן פֿאַר די פּלשתּים, און
זיי זײַנען געפֿאַלן דערשלאָגענע אויפֿן באַרג גִלבוֹע. 2 און די פּלשתּים
האָבן אָנגעיאָגט שָׁאולן און זײַנע זין, און די פּלשתּים האָבן
דערשלאָגן יהונתן, און אַבֿינָדָבֿ, און מַלכּישוּעַ, די זין פֿון שָׁאולן. 3
און די מלחמה איז געווען שווער אַקעגן שָׁאולן, און די שיסערס, די
לײַט מיט די בויגנס, האָבן אים געפֿונען; און ער האָט זייער
געציטערט פֿאַר די שיסערס. 4 האָט שָׁאול געזאָגט צו זײַן
וואַפֿנטרעגער: צי אַרויס דײַן שווערד און דערשטעך מיך מיט איר,
כּדי די דאָזיקע אומבאַשניטענע זאָלן ניט קומען, און מיך
דערשטעכן, און מאַכן געשפּעט איבער מיר. אָבער זײַן וואַפֿנטרעגער
האָט ניט געוואָלט, וואָרום ער האָט זייער מורא געהאַט. האָט שָׁאול
גענומען די שווערד, און איז אַרויפֿגעפֿאַלן אויף איר. 5 און זײַן
וואַפֿנטרעגער האָט געזען אַז שָׁאול איז געשטאָרבן, איז ער אויך
אַרויפֿגעפֿאַלן אויף זײַן שווערד, און איז געשטאָרבן מיט אים. 6 און

שָאול, און זײַנע דרײַ זין, און זײַן וואַפֿנטרעגער, אויך אַלע זײַנע
מענטשן, זײַנען געשטאָרבן אין איינעם אין יענעם טאָג.

7 האָבן געזען די מענער פֿון ישׂראל וואָס אויף יענער זײַט טאָל, און
וואָס אויף יענער זײַט ירדן, אַז די מענער פֿון ישׂראל זײַנען אַנטלאָפֿן,
און שָאול און זײַנע זין זײַנען טויט, און זיי האָבן פֿאַרלאָזן זייערע
שטעט, און זײַנען אַנטלאָפֿן. און די פּלשתּים זײַנען געקומען, און
האָבן זיך באַזעצט אין זיי.

8 און עס איז געווען אויף מאָרגן, זײַנען די פּלשתּים געקומען
אויסטאָן די דערשלאָגענע, און זיי האָבן געפֿונען שָאולן און זײַנע
דרײַ זין, געפֿאַלן אויפֿן באַרג גִלבוֹע. 9 און זיי האָבן אָפּגעשניטן זײַן
קאָפּ, און אויסגעטאָן זײַנע וואָפֿן, און געשיקט אין לאַנד פֿון די
פּלשתּים רונד אַרום, אָנצוזאָגן אין הויז פֿון זייערע געצנבילדער, און
דעם פֿאָלק. 10 און זיי האָבן אַהינגעטאָן זײַנע וואָפֿן אין הויז
פֿון עשתּרות, און זײַן טויטן לײַב האָבן זיי אויפֿגעשטאָכן אויף דער
מויער פֿון בית-שָן.

11 און די באַוווינער פֿון יָבֵש-גִלעָד האָבן געהערט וועגן אים – וואָס
די פּלשתּים האָבן געטאָן צו שָאולן. 12 זײַנען אויפֿגעשטאַנען אַלע
העלדישע לײַט, און זיי זײַנען געגאַנגען אַ גאַנצע נאַכט, און האָבן
אַראָפּגענומען דעם לײַב פֿון שָאולן, און די לײַבער פֿון זײַנע זין, פֿון
דער מויער פֿון בית-שָן. און זיי זײַנען געקומען קיין יָבֵש, און האָבן
זיי דאָרטן פֿאַרברענט. 13 און זיי האָבן גענומען זייערע ביינער, און
באַגראָבן אונטער דעם טאַמאַריסקנבוים אין יָבֵש; און זיי האָבן
געפֿאַסט זיבן טעג.

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.